

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

โครงการวิจัยย่อยที่ 1 เรื่อง

การศึกษาศักยภาพของอุปทานการท่องเที่ยวสองฝั่งโขงในจังหวัดหนองคายและบึง
กาฬเชื่อมโยงกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

The Study of the Potentiality of Tourism Supply Along the Mekong River
in Nong Khai and Bueng Kan Provinces linking to Lao People's
Democratic Republic

โดย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นงราม เหมือนฤทธิ์ และคณะ

มิถุนายน 2562

เลขที่สัญญา RDG60T0051

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

โครงการวิจัยย่อยที่ 1 เรื่อง

การศึกษาศักยภาพของอุปทานการท่องเที่ยวสองฝั่งโขงในจังหวัดหนองคายและบึง
กาฬเชื่อมโยงกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

The Study of the Potentiality of Tourism Supply Along the
Mekong River in Nong Khai and Bueng Kan Provinces linking to
Lao People's Democratic Republic

คณะผู้วิจัย สังกัดมหาวิทยาลัยขอนแก่น
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นงราม เหมือนฤทธิ์

อาจารย์ ดร. สุพัตรา สร้อยเพชร

อาจารย์ ดร.อริยะ นามวงศ์

อาจารย์ ธนภัทร วงษ์คำจันทร์

ชุดโครงการการพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวสองฝั่งโขงในจังหวัดหนองคายและ
บึงกาฬเชื่อมโยงกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

สนับสนุนโดย สำนักงานวิจัยแห่งชาติ (วช.)

และสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมวิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม (สกสว.)

(ความเห็นในรายงานนี้เป็นของผู้วิจัย วช.สกสว. ไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยเสมอไป)

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยชิ้นนี้คงไม่อาจสำเร็จลงได้ หากปราศจากการสนับสนุนของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมวิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม (สกสว.) นักวิจัยในแผนงานวิจัย และนักวิจัยในโครงการย่อยที่ 1 ตลอดจนผู้ทรงคุณวุฒิที่ตรวจประเมินเครื่องมือวิจัย นักวิชาการ เจ้าหน้าที่หน่วยงานภาครัฐ ผู้ประกอบการ ผู้จัดการแหล่งท่องเที่ยว ผู้นำชุมชน และประชาชนในพื้นที่จังหวัดหนองคาย บึงกาฬ และสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ซึ่งได้ให้ความช่วยเหลือในการให้ความรู้ ข้อคิดเห็นในการนำไปใช้ในการศึกษา

นอกจากนี้ ต้องขอบคุณคณาจารย์สาขาเศรษฐศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์บูรณาการ มหาวิทยาลัยขอนแก่น เจ้าหน้าที่ประจำกลุ่มวิจัยเศรษฐกิจการค้าระหว่างประเทศอินโดจีน มหาวิทยาลัยขอนแก่น เจ้าหน้าที่ธุรการคณะวิทยาศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์ ประยุกต์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ที่ได้ให้ความช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการดำเนินการเสมอมา

ทั้งนี้ หากมีข้อบกพร่องใด คณะผู้วิจัยขอรับไว้แต่เพียงผู้เดียว

หัวหน้าโครงการย่อย 1

บทสรุปผู้บริหาร

1. บทนำ

1.1 ความสำคัญและที่มาของปัญหา

สืบเนื่องจากทิศทางการพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศไทยภายใต้ยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวไทยในปี พ.ศ. 2558-2560 ที่ให้ความสำคัญกับการสร้างความสมดุลของการพัฒนาทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม เพื่อบูรณาการเป้าหมายการเติบโตอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน ภายใต้ภารกิจที่จะต้องดำเนินการควบคู่และเกื้อหนุนกันไปถึง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการส่งเสริมตลาด ด้านการพัฒนาสินค้าและบริการ และด้านการบริหารจัดการท่องเที่ยว จะเห็นได้ว่าการจัดการทั้งทางด้านอุปสงค์ (ตลาดการท่องเที่ยว) และอุปทานทางการท่องเที่ยว (สินค้าและบริการทางการท่องเที่ยวและการจัดการทางการท่องเที่ยว) ในเขตพื้นที่ท่องเที่ยวมีความสำคัญต่อการพัฒนาศักยภาพของภาคการท่องเที่ยวของประเทศไทย และสืบเนื่องจากการเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community) อย่างเป็นทางการในช่วงปลายปี 2558 ส่งผลให้ภาคการท่องเที่ยวในพื้นที่จังหวัดหนองคาย จังหวัดบึงกาฬ นครหลวงเวียงจันทน์ และแขวงบอลิคำไซ มีการขยายตัวเพิ่มสูงขึ้น งานวิจัยนี้ จึงเล็งเห็นถึงความสำคัญของการท่องเที่ยวในพื้นที่ชายแดนดังกล่าว ในประเด็นของการพัฒนาการท่องเที่ยวเชื่อมโยงระหว่างประเทศไทยและสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (สปป.ลาว) ในประเด็นหลักคือการพัฒนาศักยภาพของอุปทานทางการท่องเที่ยวในเขตพื้นที่สองฝั่งแม่น้ำโขง กรณีศึกษา จังหวัดหนองคายเชื่อมโยกับนครหลวงเวียงจันทน์ และจังหวัดบึงกาฬเชื่อมโยกับบอลิคำไซ อันจะนำไปสู่การกำหนดแนวทางการพัฒนาศักยภาพด้านการท่องเที่ยวเชื่อมโยงของประเทศไทย และ สปป.ลาว ให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้นเพื่อรองรับการเติบโตของภาคการท่องเที่ยวในกลุ่มประเทศอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขง อันเกิดจากผลกระทบของการเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์ 4 ข้อ ได้แก่

- 1) เพื่อสำรวจและรวบรวมข้อมูลอุปทานทางการท่องเที่ยวสองฝั่งโขงในจังหวัดหนองคายและบึงกาฬเชื่อมโยกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
- 2) เพื่อประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวสองฝั่งโขงในจังหวัดหนองคายและบึงกาฬเชื่อมโยกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

3) เพื่อศึกษาปัญหา/อุปสรรคและข้อเสนอแนะในการพัฒนาศักยภาพของอุทยานทางการท่องเที่ยว การบริการทางการท่องเที่ยวและการจัดการการท่องเที่ยวสองฝั่งโขงในจังหวัดหนองคาย และจังหวัดบึงกาฬเชื่อมโยงกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

4) เพื่อเสนอแนวทางในการพัฒนาศักยภาพอุทยานการท่องเที่ยวสองฝั่งโขงในจังหวัดหนองคายและจังหวัดบึงกาฬเชื่อมโยงกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

1.3 ขอบเขตของการวิจัย

1) **ด้านเนื้อหา** งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาเฉพาะศักยภาพของอุทยานทางการท่องเที่ยว โดยมุ่งศึกษาใน 2 ประเด็น ได้แก่ 1) แหล่งท่องเที่ยว และ 2) การจัดการทางการท่องเที่ยว ในเขตพื้นที่ศึกษา

2) **ด้านประชากร** คือ ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทางการท่องเที่ยว โดยศึกษาเฉพาะภาคอุทยานทางการท่องเที่ยว ประกอบด้วย ผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว (ธุรกิจนำเที่ยว ธุรกิจที่พักแรม ธุรกิจบริการอาหารและเครื่องดื่ม ธุรกิจจำหน่ายสินค้าและของที่ระลึก ธุรกิจคมนาคมขนส่ง และธุรกิจนันทนาการและธุรกิจเพื่อความบันเทิง) เจ้าหน้าที่ภาครัฐ ผู้จัดการแหล่งท่องเที่ยว และภาคประชาชน

3) **ด้านพื้นที่** ผู้วิจัยศึกษาแหล่งท่องเที่ยวเฉพาะในเขตจังหวัดหนองคายและจังหวัดบึงกาฬของประเทศไทย นครหลวงเวียงจันทน์และแขวงบอลิคำไซ ของสปป.ลาว

4) **ด้านระยะเวลา** ระหว่างเดือนมิถุนายน 2560 ถึงเดือนพฤษภาคม 2561

1.4 วิธีการดำเนินการวิจัย

คณะผู้วิจัยได้ทำการคัดเลือกผู้ให้ข้อมูลจากประชากร 4 กลุ่มที่เป็นผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทางการท่องเที่ยว (ผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว เจ้าหน้าที่ภาครัฐ ผู้จัดการแหล่งท่องเที่ยว และภาคประชาชน) ใน 4 พื้นที่โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างที่หลากหลายตามลักษณะเฉพาะของประชากรแต่ละกลุ่ม ประกอบด้วย การสุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling) การสุ่มตัวอย่างแบบตามสะดวก (Convenience sampling) และการสุ่มตัวอย่างแบบลูกโซ่ (Snowball sampling) เพื่อแสวงหากลุ่มตัวอย่างที่มีคุณสมบัติที่ดีในการให้ข้อมูลแก่ผู้วิจัยเพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิเป็นแบบบันทึกการวิจัย (Research diary) แบบสำรวจ (Survey) และแบบสัมภาษณ์ (Interview) โดยมีการเก็บรวบรวมข้อมูล และใช้แบบประเมินศักยภาพอุทยานทางการท่องเที่ยวเป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์และประเมินศักยภาพ

สำหรับการคัดเลือกแหล่งท่องเที่ยว การศึกษานี้ใช้แบบสำรวจศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวพื้นที่ละ 20 แห่ง รวมจำนวน 80 แห่งในพื้นที่ศึกษาในเบื้องต้น แล้วใช้เกณฑ์ประเมินศักยภาพทรัพยากรท่องเที่ยว (Resource audit) คัดเลือก 10 อันดับแรกที่มีคะแนนสูง เพื่อกำหนดให้เป็นพื้นที่ศึกษา โดยพิจารณาจาก 6 คุณลักษณะคือ คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว ความสะดวกในการเข้าถึง สิ่งอำนวยความสะดวก ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว ด้านการจัดการพื้นที่ ความมีชื่อเสียงในปัจจุบัน คัดเลือกแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพให้เหลือจำนวน 40 แห่ง (จำนวน 10 แหล่งท่องเที่ยว ในแต่ละพื้นที่ศึกษา) และใช้แบบประเมินศักยภาพความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยวที่ 40 แห่งดังกล่าว โดยใช้เกณฑ์ประเมินศักยภาพ 8 ด้าน คือ 1)ความดึงดูดใจและคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว 2)ความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว 3)การบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ 4)กิจกรรมทางการท่องเที่ยว 5)การบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยว 6)ความมีชื่อเสียง 7)มาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว 8)การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น

การศึกษานี้ใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) จากข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ มีส่วนได้ส่วนเสียใน 4 พื้นที่ จำนวนทั้งหมด 162 คน เพื่อให้ได้ข้อมูลด้านจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และข้อจำกัดของอุปทานทางการท่องเที่ยวในพื้นที่จังหวัดหนองคาย เชื่อมโยงกับนครหลวงเวียงจันทน์ และจังหวัดบึงกาฬ เชื่อมโยงกับแขวงบอลิคำไซ

2. สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

1) ด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ศึกษา ผลการศึกษาพบว่า

แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพสูงในจังหวัดหนองคาย 6 อันดับ ได้แก่ วัดศรีชมภูองค์ดี บ้านวังน้ำมอก วัดโพธิ์ชัย ศาลาแก้วกู่ พิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำ และวัดไท

แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพสูงในจังหวัดบึงกาฬ 6 อันดับ ได้แก่ น้ำตกถ้ำพระ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าภูวัว วัดอาฮงศิลาวาส หาดคำสมบูรณ์ วัดสว่างอารมณ์ และภูทอก

แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพสูงในนครหลวงเวียงจันทน์ 6 อันดับ ได้แก่ ประตูลอย พระธาตุหลวง ตลาดเช้า บ้านท่าอ่อน สวนพระวัดเชียงควน และหอพระแก้ว

แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพสูงในแขวงบอลิคำไซ 4 อันดับ ได้แก่ วังน้ำเย็น วัดพระบาทโพนสัน ถ้ำมังกร และฟามพูตะเวน

2) ด้านการจัดการทางการท่องเที่ยวในพื้นที่ศึกษา ผลการศึกษาพบว่า

2.1) ศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวสองฝั่งโขง พื้นที่จังหวัดหนองคายเชื่อมโยงกับนครหลวงเวียงจันทน์ ประกอบด้วย

จุดแข็ง ได้แก่ การมีแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ การเดินทางเข้า-ออกระหว่างประเทศมีความสะดวก ทักษะภาพที่สวยงามของแม่น้ำโขงเป็นที่ดึงดูดใจ และเป็นพื้นที่ที่มีเรื่องราว/ตำนานเกี่ยวกับพญานาคซึ่งเป็นสิ่งดึงดูดผู้คนที่มีความสนใจได้อย่างกว้างขวาง

จุดอ่อน ได้แก่ คุณภาพ/มาตรฐานการให้บริการทางการท่องเที่ยวยังไม่มีมาตรฐานที่ดีเพียงพอ ข้อจำกัดด้านงบประมาณในการโฆษณาประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวที่มีจำกัด ด้านโครงสร้างพื้นฐานในหลายพื้นที่ยังไม่สะดวกสบาย บุคลากรยังขาดทักษะด้านการบริการทางการท่องเที่ยว สิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐานยังมีจำกัดในแหล่งท่องเที่ยวหลายแห่ง การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวของชุมชนยังมีน้อย เป็นต้น

โอกาส ได้แก่ ภาครัฐของทั้งสองประเทศให้การสนับสนุนต่อการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่ภายใต้กรอบความร่วมมือระหว่างประเทศ การดำเนินโครงการรถไฟความเร็วสูงที่เชื่อมโยงประเทศไทยสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวและประเทศจีน น่าจะส่งผลดีต่อการส่งเสริมการเดินทางท่องเที่ยวเชื่อมโยงในพื้นที่ในอนาคต

ข้อจำกัด ได้แก่ การสนับสนุนด้านการท่องเที่ยวจากหน่วยงานภาครัฐขาดความต่อเนื่อง การปรับเปลี่ยนนโยบายด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวอยู่อย่างต่อเนื่อง สภาพเศรษฐกิจที่ตกต่ำ การสนับสนุนด้านบุคลากรทางการท่องเที่ยว ด้านงบประมาณ ตลอดจนกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของประเทศไทยและสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีความแตกต่างกันมาก

2.2) ศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวสองฝั่งโขง พื้นที่จังหวัดบึงกาฬเชื่อมโยงกับแขวงบอลิคำไซ ประกอบด้วย

จุดแข็ง แบ่งออกเป็นสามด้าน ได้แก่ ด้านแรก คือ 1) ด้านความธรรมชาติที่สวยงาม มีความหลากหลาย มีกิจกรรมการท่องเที่ยวมากมาย ไม่ว่าจะเป็นการเดินป่า การขึ้นเขา เข้าถ้ำ ล่องเรือ 2) ด้านประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม มีความเชื่อมโยงและเป็นศูนย์รวมความเชื่อความศรัทธาต่อพระพุทธศาสนาและพญานาค ทั้งยังมีจุดดึงดูดในด้านของการสัมผัสวิถีชีวิตชุมชนที่คงความเรียบง่ายและใกล้ชิดกับธรรมชาติ 3) คือ การที่แขวงบอลิคำไซมีพื้นที่ติดต่อกับประเทศเวียดนาม ซึ่งทำให้นักท่องเที่ยวสามารถวางแผนการท่องเที่ยว 3 ประเทศ (ไทย ลาว และเวียดนาม) ได้ในคราวเดียวกัน

จุดอ่อน คือ ด้านเส้นทางการเดินทาง การคมนาคม การเดินทางข้ามแดนเชื่อมระหว่าง จังหวัดบึงกาฬและแขวงบอลิคำไซ เป็นการเดินทางด้วยทางเรือ ซึ่งยังไม่สะดวกเท่ากับการเดินทาง โดยทางบกหรือข้ามสะพาน นอกจากนี้การเดินทางไปยังจุดท่องเที่ยวบางแห่งไม่สามารถทำได้หรือทำได้ยากในฤดูฝน ป้ายบอกทางประชาสัมพันธ์ยังไม่ทั่วถึง ด้านต่อมาคือด้านสิ่งอำนวยความสะดวกใน แหล่งท่องเที่ยวหลายแห่งยังมีน้อย เช่น ร้านจำหน่ายสินค้าที่ระลึก สินค้าท้องถิ่น จุดบริการ นักท่องเที่ยว ที่จอดรถ จุดชมวิว อินเทอร์เน็ต เป็นต้น และด้านที่สาม คือ การขาดงบประมาณ สนับสนุนการท่องเที่ยวเพื่อใช้ในการจัดการด้านต่าง ๆ เช่น การประชาสัมพันธ์ การจัดการขยะ การ ดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยว เป็นต้น

โอกาส แบ่งออกเป็นสามด้าน ได้แก่ 1) ด้านการคมนาคม เนื่องจากกำลังมีโครงการสร้าง สะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งใหม่เชื่อมโยงพื้นที่จังหวัดบึงกาฬและบอลิคำไซ ซึ่งจะทำให้การเดินทาง ท่องเที่ยวระหว่างพื้นที่ที่มีความสะดวกมากยิ่งขึ้น 2) ด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวทางพุทธศาสนา เนื่องจากพื้นที่จังหวัด บึงกาฬและแขวงบอลิคำไซ มีวัดที่มีชื่อเสียงที่ตั้งอยู่ริมแม่น้ำโขง ทำให้ สามารถวางแผนการท่องเที่ยว 9 วัด 2 ผังโขง โดยทางเรือได้ และ 3) ด้านศักยภาพของแหล่ง ท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่มีอยู่มากมายและมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว ที่ยังสามารถพัฒนาให้เป็นแหล่ง ท่องเที่ยวที่มีสามารถในการดึงดูดนักท่องเที่ยวได้อีกมาก

ข้อจำกัด ได้แก่ งบประมาณที่จำกัด การสนับสนุนด้านการท่องเที่ยวขาดความต่อเนื่อง สภาพเศรษฐกิจที่ตกต่ำ การขาดแคลนการสนับสนุนบุคลากรด้านการท่องเที่ยวและการจัดการการ ท่องเที่ยว ตลอดจนกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของประเทศไทยและสาธารณรัฐ ประชาธิปไตยประชาชนลาว มีความแตกต่างกันมาก

3) ด้านปัญหา/อุปสรรคและข้อเสนอแนะในการพัฒนาศักยภาพของอุทยานทางการท่องเที่ยว ผล การศึกษาพบว่า

3.1) ปัญหาด้านสินค้าและผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยวที่สำคัญ ได้แก่

3.1.1) ปัญหาการสร้างสร้างอัตลักษณ์โดดเด่นและการเพิ่มมูลค่าของการท่องเที่ยว จากผลการวิจัยนี้พบว่าแหล่งท่องเที่ยวหลายแห่ง โดยเฉพาะในเขตพื้นที่หนองคาย และเวียงจันทน์มี แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพโดดเด่น มีการสร้างจุดเด่นของแหล่งท่องเที่ยวหรือสินค้าบริการ แต่ สำหรับพื้นที่จังหวัดบึงกาฬและแขวงบอลิคำไซ แหล่งท่องเที่ยวส่วนใหญ่เป็นแหล่งท่องเที่ยวทาง ธรรมชาติ และแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมแต่กลับไม่เป็นที่รู้จักนัก แม้จะมีความโดดเด่นของฐาน ทรัพยากรที่จะสร้างมูลค่าทางการท่องเที่ยวก็ตาม ผู้จัดการแหล่งท่องเที่ยวหลายแห่งจึงมีการนำสื่อ

สังคมออนไลน์เข้ามาประชาสัมพันธ์และสร้างความน่าสนใจให้กับแหล่งท่องเที่ยว การสร้างเรื่องราวในการสื่อความหมายเพื่อเป็นจุดขายให้กับแหล่งท่องเที่ยว

3.1.2) ปัญหาความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวของแหล่งท่องเที่ยว ผลการศึกษาศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสามารถรองรับนักท่องเที่ยวค่อนข้างต่ำ อันเกิดจากสภาพเสื่อมโทรมของแหล่งท่องเที่ยว แหล่งท่องเที่ยวที่มีจุดเด่นน่าสนใจของนักท่องเที่ยวทำให้ดึงดูดนักท่องเที่ยวจำนวนมากเข้ามาจนเกิดปัญหาการรองรับนักท่องเที่ยว รวมถึงสิ่งอำนวยความสะดวกที่ไม่เพียงพอต่อความต้องการของนักท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวบางแห่ง เช่น ห้องสุขา สถานที่จอดรถ ร้านอาหาร เป็นต้น ตลอดจนปัญหาด้านการจัดการขยะในแหล่งท่องเที่ยวโดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงเทศกาลสำคัญต่าง ๆ

3.1.3) ปัญหาด้านการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวทั้งในธุรกิจที่พัก ธุรกิจบริการทางการท่องเที่ยวต่าง ๆ และธุรกิจผลิตและจำหน่ายของที่ระลึก หลายพื้นที่ในเขตพื้นที่ศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเขตพื้นที่จังหวัดบึงกาฬและบอริคำไซ ด้านธุรกิจที่พักแรมส่วนใหญ่มีธุรกิจโรงแรมขนาดเล็กถึงปานกลาง โรงแรมขนาดใหญ่หรือโรงแรมที่มีมาตรฐานดียังมีค่อนข้างน้อย และยังขาดแคลนด้านการผลิตสินค้าของที่ระลึกที่มีเอกลักษณ์เฉพาะของท้องถิ่น เป็นต้น

3.2) ปัญหาด้านการบริหารจัดการการท่องเที่ยวที่สำคัญ ได้แก่

3.2.1) ปัญหาการบริหารจัดการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของหลายภาคส่วนที่มีอยู่กระจัดกระจาย ทำให้ขาดบูรณาการในการทำงานร่วมกันและไม่เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ทำให้ขาดความเชื่อมโยงในการประสานงานด้านการท่องเที่ยวร่วมกัน ซึ่งเป็นอุปสรรคในการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่ให้มีประสิทธิภาพดี

3.2.2) ปัญหาด้านกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ผลการศึกษาพบว่า ระเบียบการและข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวและการอำนวยความสะดวกด้านการเดินทางท่องเที่ยวของประเทศไทยและสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีความแตกต่างกัน ดังนั้น การปรับปรุงและพัฒนากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชื่อมโยงระหว่างประเทศจึงเป็นเรื่องเร่งด่วนที่สำคัญอย่างยิ่ง

3.2.3) ปัญหาด้านการขาดแคลนบุคลากรด้านการท่องเที่ยวที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวแบบสร้างสรรค์ ผลการศึกษาพบว่าหลายพื้นที่ โดยเฉพาะพื้นที่สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ยังขาดแคลนงบประมาณและบุคลากรและเครื่องมือในการ

บริหารจัดการการท่องเที่ยวให้มีประสิทธิภาพ ดังนั้น การช่วยเหลือด้านบุคลากรและองค์ความรู้จากประเทศไทยจะสามารถช่วยให้การพัฒนาด้านมาตรฐานทางด้านการจัดการและการบริการทางท่องเที่ยวของทั้งสองประเทศมีความทัดเทียมกันมากขึ้นได้ในอนาคต

4) ด้านแนวทางในการพัฒนาศักยภาพอุปทานการท่องเที่ยวสองฝั่งโขงในจังหวัดหนองคายและจังหวัด บึงกาฬเชื่อมโยงกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

4.1) การพัฒนาศักยภาพด้านพื้นที่/แหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรม

4.1.1) ควรพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวให้เพิ่มขึ้น เช่น ถนนเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ห้องน้ำ อินเทอร์เน็ต ร้านอาหาร ที่พัก

4.1.2) ควรสร้างจุดชมวิวหรือการสร้างจุดเด่นให้กับแหล่งท่องเที่ยวให้เพิ่มขึ้น สร้างแพ็คเกจการท่องเที่ยวที่น่าสนใจ เช่นการสร้างเส้นทางบุญไหว้พระเก้าวัดสองฝั่งโขง โดยทางเรือ การกำหนดเอกลักษณ์ทางการท่องเที่ยวของแต่ละพื้นที่เพื่อให้เกิดการเชื่อมโยง เช่นหนองคาย-เวียงจันทน์ เป็นการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม บึงกาฬ-บอลิคำไซ เป็นการท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติและผจญภัย

4.1.3) มีการดูแลบูรณะแหล่งท่องเที่ยวที่ชำรุดเสื่อม ปรับปรุงระบบสาธารณูปโภคให้ดีขึ้น ปรับปรุงทัศนียภาพให้มีความสวยงามและมีความสะอาดมากยิ่งขึ้น ให้มีการดูแลรักษาความปลอดภัยมากขึ้น

4.1.4) ควรมีป้ายบอกทางที่เป็นภาษาอังกฤษให้มากขึ้น การอำนวยความสะดวกในการให้ข้อมูลข่าวสารด้านการท่องเที่ยว การจัดตั้งศูนย์บริการนักท่องเที่ยวให้ทั่วถึง

4.1.5) สร้างกิจกรรมการท่องเที่ยวร่วมกันของสองพื้นที่ เช่น ฮีต 12 คอง 14 กิจกรรมการท่องเที่ยวทางน้ำในรูปแบบต่าง ๆ

4.2) การพัฒนาศักยภาพด้านบริการและการจัดการทางการท่องเที่ยว

4.2.1) ควรมีการเปิดด่านท้องถิ่นสำหรับการท่องเที่ยว 2 จุด คือ บ้านน้ำจิม และ หาดทรายขาว ในเขตพื้นที่แขวงบอลิคำไซ เพื่อให้การท่องเที่ยวเชื่อมโยงมีความสะดวกมากขึ้น

4.2.2) ควรเพิ่มความร่วมมือระหว่างแขวงบอลิคำไซและจังหวัดบึงกาฬให้มากขึ้น ทั้งโดยภาครัฐ ภาคเอกชนและภาคประชาชน

4.2.3) ควรประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศให้มากขึ้น

4.2.4) ควรให้มีการบริการข้ามแดนที่สะดวกสำหรับนักท่องเที่ยว ทั้งด้านขั้นตอนทางเอกสารด้านของขอเบตพื้นที่ในการเดินทาง และระยะเวลาในการพำนักรักษาของนักท่องเที่ยว

4.2.5) ควรมีการอบรมพัฒนาบุคลากรให้มีมาตรฐานการบริการทางการท่องเที่ยวในด้านต่าง ๆ ให้ดียิ่งขึ้น เช่น ทักษะภาษาอังกฤษ ทักษะการบริการที่ดี

3. ผลสำเร็จและความคุ้มค่าของการวิจัย

- 1) ได้ข้อมูลศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวในพื้นที่จังหวัดหนองคายเชื่อมโยงกับนครหลวงเวียงจันทน์ และจังหวัดบึงกาฬเชื่อมโยงกับแขวงบอลิคำไซ เพื่อทราบถึงสภาพปัจจุบันของอุปทานทางการท่องเที่ยวในพื้นที่ดังกล่าว
- 2) ได้ข้อมูลปัญหา อุปสรรคและข้อเสนอแนะในการพัฒนาศักยภาพของอุปทานทางการท่องเที่ยว ในพื้นที่จังหวัดหนองคายเชื่อมโยงกับนครหลวงเวียงจันทน์ และจังหวัดบึงกาฬเชื่อมโยงกับแขวงบอลิคำไซ
- 3) ได้ข้อมูลแนวทางการพัฒนาศักยภาพอุปทานการท่องเที่ยวสองฝั่งโขงในเขตพื้นที่ศึกษา เพื่อประโยชน์ในการนำข้อมูลดังกล่าวไปใช้ในการพัฒนาเพื่อเพิ่มศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวและการจัดการทางการท่องเที่ยวในอนาคต
- 4) ได้คู่มือการท่องเที่ยวในพื้นที่ศึกษา เพื่อประโยชน์ในการประชาสัมพันธ์ทางการท่องเที่ยวในพื้นที่เชื่อมโยงประเทศไทยและสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ในลำดับต่อไป

4. การนำผลงานวิจัยไปใช้ประโยชน์

4.1) ด้านนโยบาย

หน่วยงานภาครัฐบาลและภาคเอกชนด้านการท่องเที่ยวทั้งในประเทศไทยและ สปป. ลาว สามารถนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษานี้ไปใช้ประโยชน์ในการวางนโยบายด้านการพัฒนาอุปทานทางการท่องเที่ยวในเขตพื้นที่ศึกษา เพื่อการเพิ่มขีดความสามารถทางการแข่งขันให้กับภาคการท่องเที่ยวในพื้นที่สองฝั่งโขงในยุคของการเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนที่ส่งผลให้การแข่งขันในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในกลุ่มประเทศอนุภูมิภาคแม่น้ำโขงเพิ่มสูงขึ้น ทั้งนี้ ผลการศึกษาจากงานวิจัยนี้มุ่งเน้นการให้ความสำคัญทางด้านการรองรับทางการท่องเที่ยว การบริการทางการท่องเที่ยว ตลอดจนการพัฒนาอุปทานการท่องเที่ยวของพื้นที่ศึกษาภายใต้กรอบแนวคิดของการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนโดยเน้นการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น ทั้งนี้คณะผู้วิจัยได้มีการส่งมอบรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์รวมทั้งคู่มือการท่องเที่ยวให้กับหน่วยงานภาครัฐทั้งในประเทศไทยและใน สปป. ลาว ใน 4 พื้นที่ศึกษาของโครงการวิจัย (หนองคาย-เวียงจันทน์ และบึงกาฬ-บอลิคำไซ) จำนวน 6

หน่วยงาน ประกอบด้วย หอการค้าจังหวัดหนองคาย สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดหนองคาย สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดบึงกาฬ แผนกความร่วมมือระหว่างประเทศ (Department of International Cooperation, Vientiane) และสถาบันสื่อมวลชน วัฒนธรรมและท่องเที่ยว (Institute of Mass Media, Culture and Tourism, Vientiane) สังกัดกระทรวงแถลงข่าว วัฒนธรรมและท่องเที่ยว ของ สปป.ลาว (Ministry of Information, Culture and Tourism) และสำนักงานด้านการแถลงข่าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยวของแขวงบอลิคำไซ สปป.ลาว เพื่อให้หน่วยงานดังกล่าวสามารถนำผลการวิจัยไปเผยแพร่กับหน่วยงานทางการท่องเที่ยวทั้งภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนการนำผลการศึกษาไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการกำหนดนโยบายด้านการพัฒนาอุปทานทางการท่องเที่ยวของพื้นที่ศึกษาในลำดับต่อไป4.2) การใช้ประโยชน์มิติวิชาการ

ผลของการศึกษานี้ เป็นการศึกษาศักยภาพของอุปทานทางการท่องเที่ยวในพื้นที่การท่องเที่ยวชายแดนในพื้นที่สองฝั่งแม่น้ำโขงเชื่อมโยงพื้นที่ฝั่งประเทศไทยและ สปป.ลาว ซึ่งเป็นการนำเสนอข้อมูลทางวิชาการทางด้านอุปทานทางการท่องเที่ยวที่ยังขาดแคลนและมีความสำคัญต่อวงการวิชาการในปัจจุบัน

4.3) การใช้ประโยชน์มิตินโยบาย

คณะผู้วิจัยจะมีการส่งมอบรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์รวมทั้งคู่มือการท่องเที่ยวให้กับทั้งหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องโดยตรงทั้งในประเทศไทยและ สปป.ลาว (ทั้งในระดับประเทศและระดับท้องถิ่น) เพื่อนำผลการวิจัยไปใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดในด้านนโยบายการวางแผนพัฒนาด้านอุปทานทางการท่องเที่ยวในพื้นที่ศึกษาในลำดับต่อไป

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาศักยภาพของอุทยานทางการท่องเที่ยวสองฝั่งโขงในจังหวัดหนองคายและบึงกาฬเชื่อมโยงกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว รวมถึงศึกษาปัญหาอุปสรรคและข้อเสนอแนะในการพัฒนาศักยภาพของอุทยานทางการท่องเที่ยวของพื้นที่ศึกษาดำเนินการวิจัยระหว่างเดือนมิถุนายน 2560 ถึงเดือนพฤษภาคม 2561 เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสัมภาษณ์จากการสัมภาษณ์ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทางการท่องเที่ยว ได้แก่ ผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว เจ้าหน้าที่ภาครัฐ ผู้จัดการแหล่งท่องเที่ยว และภาคประชาชน สำหรับการคัดเลือกแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพในพื้นที่ศึกษานั้น งานวิจัยนี้ใช้แบบสำรวจและแบบประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว จำนวน 40 แห่ง โดยใช้เกณฑ์ในการประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว 8 ด้าน รวม 36 ตัวชี้วัด คือ 1) ความดึงดูดใจและคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว 2) ความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว 3) การบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ 4) กิจกรรมทางการท่องเที่ยว 5) การบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยว 6) ความมีชื่อเสียง 7) มาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว และ 8) การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น

การศึกษานี้ใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) จากข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทางการท่องเที่ยวในพื้นที่ศึกษา จำนวน 162 คน เพื่อให้ได้ข้อมูลด้านจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และข้อจำกัดของอุทยานทางการท่องเที่ยวในพื้นที่จังหวัดหนองคายเชื่อมโยงกับนครหลวงเวียงจันทน์ และจังหวัดบึงกาฬเชื่อมโยงกับแขวงบอลิคำไซ รวมถึงการใช้สถิติขั้นพื้นฐาน เช่น ค่าเฉลี่ย ในการวิเคราะห์ข้อมูลด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวจากข้อมูลที่ได้รวบรวมจากแบบประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวจำนวน 40 แห่ง

ผลการวิจัยพบว่า แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพสูงในจังหวัดหนองคาย 6 อันดับ ได้แก่ วัดศรีชมภูองค์ตื้อ บ้านวังน้ำมอก วัดโพธิ์ชัย ศาลาแก้วกู่ พิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำ และวัดไท แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพสูงในจังหวัดบึงกาฬ 6 อันดับ ได้แก่ น้ำตกถ้ำพระ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าภูวัว วัดอาฮงศิลาวาส หาดคำสมบูรณ์ วัดสว่างอารมณ์ และภูทอก แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพสูงในนครหลวงเวียงจันทน์ สปป.ลาว 6 อันดับ ได้แก่ ประตูลอย พระธาตุหลวง ตลาดเช้า บ้านท่าอ่อน สวนพระวัดเชียงควน และหอพระแก้ว สำหรับแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพสูงในแขวงบอลิคำไซ สปป.ลาว 4 อันดับ ได้แก่ วังน้ำเย็น วัดพระบาทโพนสัน ถ้ำมังกร และฟามพุตะเวน

ผลการศึกษา ยังพบว่า ปัญหาด้านสินค้าและผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยวในพื้นที่ศึกษาที่สำคัญ ได้แก่ 1) ปัญหาด้านการสร้างอัตลักษณ์หรือความโดดเด่นของผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยวในพื้นที่ศึกษาควรมีการพัฒนามากขึ้น 2) ปัญหาด้านความสามารถในการรองรับของแหล่งท่องเที่ยว ในประเด็นสิ่งอำนวยความสะดวกที่ไม่เพียงพอต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว และ 3) ปัญหาด้านขีดความสามารถในการแข่งขันของภาคธุรกิจการท่องเที่ยวในพื้นที่ศึกษา

สำหรับปัญหาด้านการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของพื้นที่ศึกษาที่สำคัญ ได้แก่ 1) ปัญหาด้านหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาและการจัดการทางการท่องเที่ยวในพื้นที่ศึกษามีจำนวนหลายหน่วยงาน ทำให้ขาดการบูรณาการในการทำงานร่วมกัน เกิดความขัดแย้ง และไม่ไปในทิศทางเดียวกัน 2) ปัญหาด้านกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว พบว่า ระเบียบการและข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวและการอำนวยความสะดวกด้านการเดินทางท่องเที่ยวของประเทศไทยและสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ยังมีความแตกต่างกันมาก ทำให้ไม่เอื้ออำนวยต่อการเดินทางเข้า-ออกระหว่างประเทศของนักท่องเที่ยว และ 3) ปัญหาด้านการขาดแคลนบุคลากรด้านการท่องเที่ยวที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวแบบสร้างสรรค์ในพื้นที่ศึกษา ซึ่งจำเป็นต้องมีการพัฒนาทักษะด้านการท่องเที่ยวต่าง ๆ ให้กับบุคลากรที่เกี่ยวข้อง

สำหรับข้อเสนอแนะด้านแนวทางในการพัฒนาศักยภาพอุปทานการท่องเที่ยวสองฝั่งโขงในจังหวัดหนองคายและจังหวัดบึงกาฬเชื่อมโยงกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ประกอบด้วย 1) ข้อเสนอแนะด้านการพัฒนาศักยภาพด้านพื้นที่หรือแหล่งท่องเที่ยว ได้แก่ ควรพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวให้เพิ่มขึ้น ควรสร้างจุดชมวิวหรือการสร้างจุดเด่นให้กับแหล่งท่องเที่ยวให้เพิ่มขึ้น ควรสร้างโปรแกรมทางการท่องเที่ยวที่น่าสนใจเชื่อมโยงระหว่างประเทศให้มากขึ้น เช่น ฮีต 12 คอง 14 กิจกรรมการท่องเที่ยวทางน้ำในรูปแบบต่าง ๆ เป็นต้น 2) ข้อเสนอแนะด้านการพัฒนาศักยภาพด้านบริการและการจัดการทางการท่องเที่ยว ได้แก่ ควรมีการเปิดด่านท้องถิ่นเพื่ออำนวยความสะดวกด้านการเดินทางท่องเที่ยวในเขตพื้นที่บอริคำไซ เพื่อให้การท่องเที่ยวเชื่อมโยงสองพื้นที่ที่มีความสะดวกมากขึ้น ควรเพิ่มการประสานความร่วมมือระหว่างภาครัฐและภาคเอกชนในเขตแขวงบอริคำไซและจังหวัดบึงกาฬให้มากขึ้น นอกจากนี้ ควรมีการโฆษณาประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวร่วมกันของประเทศไทยและสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ให้มากขึ้น และควรมีการอบรมพัฒนาบุคลากรในพื้นที่ศึกษาให้มีมาตรฐานการบริการทางการท่องเที่ยวในด้านต่าง ๆ ให้ดียิ่งขึ้น

ผลที่ได้จากการศึกษานี้จะเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานภาครัฐบาลและภาคเอกชนทั้งในประเทศไทยและสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ในการนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษานี้ไปใช้ประโยชน์ในการพัฒนาอุปทานทางการท่องเที่ยวในเขตพื้นที่ศึกษา เพื่อการเพิ่มขีดความสามารถทางการแข่งขันให้กับภาคการท่องเที่ยวในพื้นที่สองฝั่งโขงในยุคของการเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนที่ส่งผลให้การแข่งขันในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในกลุ่มประเทศอนุภูมิภาคแม่น้ำโขงเพิ่มสูงขึ้น

(คำสำคัญ : ศักยภาพการท่องเที่ยว ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียของการท่องเที่ยว อุปทานทางการท่องเที่ยว การท่องเที่ยวในพื้นที่สองฝั่งโขง)

Abstract

The objective of this research was to study the potential of tourism supply on both sides of the Mekong River in Nong Khai and Bueng Kan provinces across from the Lao People's Democratic Republic. The researcher sought to address the problems, obstacles and possible solutions for the enhancement of tourism prospects in this bi-national region. This research study was conducted between June 2017 and May 2018. The data were collected by interviewing tourism stakeholders, including tourism-related entrepreneurs, government officers, travel managers and the public sector. To select potential tourist attractions in the study area, this research study used a survey and potential tourist attractions assessments of 40 tourist attractions by using 8 aspects of the criteria for evaluating the potential of tourist areas, including 36 indicators, namely 1) attractiveness and value of the spot 2) ease of access 3) facilities services 4) tourism activities 5) tourism management 6) reputation 7) accommodation capacity 8) local involvement in the sites.

This research study used content analysis based on the data obtained from interviewing 162 stakeholders in the area to acquire information on the strengths, weaknesses, opportunities and limitations of tourism sites in Nong Khai province, adjacent to Vientiane and Bueng Kan province, and the Bolikhamxay district, Lao PDR. Basic statistics such as the average value were utilized in analyzing the potential of the tourist attractions based on data collected from tourist potential evaluation forms at 40 tourist attractions.

The research found that top 6 tourist destinations in Nong Khai province include Si Chomphu Ong Tue Temple, Ban Wang Nam Mok, Pho Chai Temple, Sala Kaew Ku, Nong Khai Aquarium and Thai Temple, respectively. And the top 6 tourist destinations with high potential in Bueng Kan Province consist of the Tham Phra waterfall, Phu Wua Wildlife Sanctuary, Ahong Silavas Temple, Hat Kham Somboon, Sawang Arom Temple and Phu Thok, respectively. The top 6 tourist destinations with high potential in

Vientiane are Pratuxay, Phra That Luang, the morning market, Tha Ngon, Xieng Khuan Temple (Buddha Park), Phra Kaeo Temple, respectively, and top 4 with high-potential tourist destinations in Bolikhamxay are Wang Nam Yen, Phra Bat Phonson Temple, Dragon Cave and Phutawen farm, respectively..

The study also found that the problems for tourism products in this area are the followings: 1) The problem of creating identity or the prominence of tourism products in the study area should be more developed. 2) the problem in supporting tourist attractions in terms of facilities that are insufficient to meet the needs of tourists and 3) problems in the competitiveness of the tourism sector in the study area.

For the problems of tourism management including 1) problems in agencies related to tourism development and management in the study area, there are many units causing lack of integration in working together 2) Legal problems related to tourism found that the regulations and laws related to tourism and facilitating travel in Thailand and Lao PDR are also very different which make it difficult from one nation to another 3) problems of the shortage of expertise among travel personnel in creative tourism management in the study area which requires the development of various travel skills for relevant personnel.

For suggestions on ways to develop the supply potential of the Mekong tourism in Nong Khai and Bueng Kan provinces, linked to the Lao People's Democratic Republic, consisting of 1) suggestions on the development of potential areas or attractions, namely, should develop facilities to support tourism, should create a viewpoint or create a highlight for the tourist attractions, should create interesting tourist programs linking the countries more, such as heat 12 kong 14 (Isan lifestyle value), various forms of water tourism activities, etc. 2) suggestions on development of services and tourism management potential, including a local checkpoint to facilitate travel, tourism in the area of Bolikhamxay to allow tourism to be more convenient, increase cooperation between the government and the private sector in the Bolikhamxay and Bueng Kan

districts. In addition, there should be more emphasis on advertising and public relations activities between Thailand and Lao PDR and tourism personnel must be trained to reach a better standard of tourism services in various aspects.

The results of this study will benefit government agencies and the private sector both in Thailand and Lao PDR in the use of information obtained from this study for the enhancement of tourism attractions in the studied area. In order to increase the competitiveness of the tourism sector in the Mekong region in an era of the opening of the ASEAN Economic Community which will result in increased competition in the tourism industry in the Greater Mekong Sub-region.

(Keywords : Potentiality of tourism, Tourism stakeholders, Tourism supply, Tourism in the Mekong River region)

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	ก
บทสรุปผู้บริหาร	ข
บทคัดย่อ	ฅ
สารบัญ	ด
สารบัญตาราง	ถ
สารบัญภาพ	น
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความสำคัญและที่มาของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์	5
1.3 นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย	6
1.4 วิธีดำเนินการวิจัย	7
1.5 การวิเคราะห์ข้อมูล การตรวจสอบข้อมูล และการแปลผล	26
1.6 ประโยชน์ที่ได้รับ	26
บทที่ 2 การทบทวนเอกสาร และวรรณกรรม	
2.1 แนวคิด ทฤษฎี และเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	27
2.2 กรอบแนวคิดในการวิจัย	57
บทที่ 3 การดำเนินการวิจัย	
3.1 ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง	59
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	60
3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล	68
3.4 การวิเคราะห์ และตรวจสอบข้อมูล	71
3.5 การแปลผลข้อมูล : เกณฑ์ และการให้ความหมาย	71
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและผลการวิจัย	
4.1 ผลการสำรวจและรวบรวมข้อมูลอุปทานทางการท่องเที่ยวสองฝั่งโขงใน จังหวัดหนองคายและบึงกาฬเชื่อมโยงกับสาธารณรัฐประชาธิปไตย ประชาชนลาว	75
4.2 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวสองฝั่งโขงในจังหวัด หนองคายและบึงกาฬเชื่อมโยงกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว	98

เรื่อง	หน้า
4.3 ผลการวิเคราะห์SWOT ปัญหา/อุปสรรคและข้อเสนอแนะในการพัฒนา ศักยภาพของอุทยานทางการท่องเที่ยว การบริการทางการท่องเที่ยวและ การจัดการการท่องเที่ยวสองฝั่งโขงในจังหวัดหนองคายและบึงกาฬ เชื่อมโยงกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว	152
4.4 กรอบแนวทางในการพัฒนาศักยภาพอุทยานทางการท่องเที่ยวสองฝั่งโขง ในจังหวัดหนองคายและบึงกาฬเชื่อมโยงกับสาธารณรัฐประชาธิปไตย ประชาชนลาว	168
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	
5.1 สรุปผลการวิจัย	174
5.2 อภิปรายผล	194
5.3 ข้อเสนอแนะ	200
บรรณานุกรม	202
ภาคผนวก	
ภาคผนวก1 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	i
- แบบสำรวจศักยภาพด้านการรองรับของพื้นที่	ii
- แบบสัมภาษณ์หน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว	viii
- แบบสัมภาษณ์ประชาชนในพื้นที่	x
- แบบสัมภาษณ์ผู้จัดการแหล่งท่องเที่ยว	xiii
- แบบสัมภาษณ์ผู้ประกอบการทางการท่องเที่ยว	xv
- แบบประเมินศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	xvii

สารบัญตาราง

	หน้า
1.1 แหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่จังหวัดหนองคาย	14
1.2 แหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่จังหวัดบึงกาฬ	17
1.3 แหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่นครหลวงเวียงจันทน์	21
1.4 แหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่แขวงบอลิคำไซ	23
3.1 แหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่จังหวัดหนองคาย	61
3.2 แหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่จังหวัดบึงกาฬ	63
3.3 แหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่นครหลวงเวียงจันทน์	64
3.4 แหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่แขวงบอลิคำไซ	65
3.5 ข้อมูลพื้นที่จังหวัดหนองคาย	68
3.6 ข้อมูลพื้นที่จังหวัดจังหวัดบึงกาฬ	69
3.7 ข้อมูลพื้นที่นครหลวงเวียงจันทน์	69
3.8 ข้อมูลพื้นที่แขวงบอลิคำไซ	70
4.1 กลยุทธ์เพื่อเพิ่มรายได้ จากการท่องเที่ยว	84
4.2 กลยุทธ์เพื่อเพิ่ม ศักยภาพการค้า และบริการ	85
4.3 กลยุทธ์เพื่อเพิ่ม ผลผลิตทางการเกษตรให้ได้ ฐานและแปรรูปสินค้าเกษตร	86
4.4 ข้อมูลอุปทานการท่องเที่ยวในแต่ละพื้นที่เป้าหมาย	87
4.5 ผลการประเมินแหล่งท่องเที่ยวพื้นที่จังหวัดหนองคาย	91
4.6 พื้นที่เป้าหมายการลงพื้นที่สำรวจเชิงลึก จังหวัดหนองคาย	92
4.7 ผลการประเมินแหล่งท่องเที่ยวพื้นที่จังหวัดบึงกาฬ	93
4.8 พื้นที่เป้าหมายการลงพื้นที่สำรวจเชิงลึก จังหวัดบึงกาฬ	94
4.9 การประเมินแหล่งท่องเที่ยวพื้นที่นครหลวงเวียงจันทน์	94
4.10 พื้นที่เป้าหมายการลงพื้นที่สำรวจเชิงลึก นครหลวงเวียงจันทน์	95
4.11 การประเมินแหล่งท่องเที่ยวพื้นที่บอลิคำไซ	96
4.12 พื้นที่เป้าหมายการลงพื้นที่สำรวจเชิงลึก บอลิคำไซ	97
4.13 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวสาละแก้ว	98
4.14 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยววัดโพธิ์ชัย	99
4.15 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวพิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำ	101
4.16 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวบ้านวังน้ำมอก	102

	หน้า
4.17 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยววัดศรีชมภูองค์ดี	103
4.18 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยววัดผาตากเสื้อ	104
4.19 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวพนังโชนแสนไคร้ (หนองปลาบึก)	105
4.20 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวภูห้วยอีสัน	106
4.21 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยววัดถ้ำศรีมงคล (วัดถ้ำดินเพียง)	107
4.22 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยววัดไท	109
4.23 ระดับศักยภาพตามตัวชี้วัดของสถานที่ท่องเที่ยวในจังหวัดหนองคาย	111
4.24 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยว น้ำตกถ้ำพระ	112
4.25 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวภูสิงห์	113
4.26 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าภูวัว	115
4.27 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยว น้ำตกถ้ำฝุ่น	116
4.28 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยววัดอาฮงศิลาวาส	117
4.29 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยววัดโพธาราม	119
4.30 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวหาดคำสมบูรณ์	120
4.31 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยววัดสว่างอารมณ์	121
4.32 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวภูทอก	122
4.33 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวทะเลบัวแดงหนองเลิง	124
4.34 ระดับศักยภาพตามตัวชี้วัดของสถานที่ท่องเที่ยวในจังหวัดบึงกาฬ	126
4.35 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวประตูชัย	126
4.36 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวพระธาตุหลวง	128
4.37 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวตลาดเช้า	129
4.38 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวท่าอ่อน	130
4.39 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวสวนพระวัดเชียงควน (Buddha park)	131
4.40 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวหอพระแก้ว	132
4.41 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยววัดสี่สะเกตุ	134
4.42 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวศูนย์วัฒนธรรมอินแปง	135
4.43 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวเขตปลอดภาษี (Duty free)	136

	หน้า
4.44 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวจุดชมวิวยิมโงเมืองสังทอง (คอย แลนมาน)	137
4.45 ระดับศักยภาพตามตัวชี้วัดของสถานที่ท่องเที่ยวในนครหลวงเวียงจันทน์	139
4.46 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยววัดพระบาทโพนสัน	140
4.47 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยววัดโพนสันนาคานิมนต์	141
4.48 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยววน้ำตกตาดซาย	142
4.49 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวฟามพุตะเวน	143
4.50 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยววัดदानสูงวนาราม	145
4.51 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยววังน้ำเย็น	146
4.52 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวจุดล่องเรือแม่น้ำเทิน	147
4.53 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวถ้ำมังกร	148
4.54 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวบ่อน้ำอุ่นลำน้ำพาว	149
4.55 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวจุดชมวิวป่าหินปูน	150
4.56 ระดับศักยภาพตามตัวชี้วัดของสถานที่ท่องเที่ยวในเขตบอลิคำไซ	152

สารบัญภาพ

	หน้า
1.1 แผนที่จังหวัดหนองคาย	13
1.2 แผนที่จังหวัดบึงกาฬ	17
1.3 แผนที่นครหลวงเวียงจันทน์	20
1.4 แผนที่แขวงบอลิคำไซ	23
2.1 กรอบแนวคิดของการวิจัย	58

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความสำคัญและที่มาของปัญหา

ปัจจุบันการท่องเที่ยวถือเป็นอุตสาหกรรมที่มีความสำคัญมากต่อระบบเศรษฐกิจโลก สังคมและวัฒนธรรม สำหรับประเทศไทยการท่องเที่ยวถือเป็นอุตสาหกรรมหลักในภาคการค้าระหว่างประเทศที่สร้างรายได้เข้าสู่ประเทศจำนวนมากในแต่ละปี โดยจากข้อมูลของ The United Nations World Tourism Organization (UNWTO) แสดงจำนวนนักท่องเที่ยว และรายได้จากการท่องเที่ยว ปี พ.ศ. 2533 – 2555 พบว่ามีอัตราการเติบโตของจำนวนนักท่องเที่ยวในภูมิภาคเอเชียเพิ่มสูงขึ้นในแต่ละปีอย่างเห็นได้ชัด (กรมการท่องเที่ยว, 2557) ดังนั้นการพัฒนาการท่องเที่ยวจึงมีบทบาทความสำคัญมากดังจะเห็นได้จากการที่แผนพัฒนาการท่องเที่ยวได้ถูกบรรจุไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (2555-2559) ในส่วนของแผนการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2555-2559 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อฟื้นฟูและกระตุ้นภาคการท่องเที่ยวให้ขยายตัวและเกิดความยั่งยืน และเพื่อเร่งรัดและสร้างศักยภาพในการหารายได้จากการท่องเที่ยวเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศไทยให้มีความพร้อมทั้งด้านคุณภาพการแข่งขัน และให้เกิดการสร้างรายได้และกระจายรายได้ควบคู่ไปกับการพัฒนาที่ยั่งยืน โดยการมุ่งเน้นการป้องกัน แก้ไขปัญหา และผลกระทบจากอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวให้สอดคล้องกับสถานการณ์ทั้งในและต่างประเทศตามแนวทางของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 (พ.ศ.2555-2559) ตลอดจนวิสัยทัศน์ทางการท่องเที่ยวของประเทศไทยทั้งในปัจจุบันและในอนาคต

สืบเนื่องทิศทางการพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศไทยภายใต้ยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวไทยในปี พ.ศ. 2558-2560 ซึ่งให้ความสำคัญกับการสร้างความสมดุลของการพัฒนาทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม เพื่อมุ่งสู่เป้าหมายการเติบโตอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน ภายใต้ภารกิจที่จะต้องดำเนินการควบคู่และเกื้อหนุนกันไปถึง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการส่งเสริมตลาด ด้านการพัฒนาสินค้าและบริการ และด้านการบริหารจัดการท่องเที่ยว โดยกำหนดวิสัยทัศน์คือ “วางรากฐานการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวให้ประเทศไทยเป็นแหล่งท่องเที่ยวคุณภาพอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน” ซึ่งวิสัยทัศน์ดังกล่าว มีพันธกิจหลัก 3 ประการ คือ 1) กระตุ้นตลาดท่องเที่ยวคุณภาพให้ได้ตามเป้าหมาย 2) พัฒนาสินค้าและบริการให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดและชุมชน และ 3) การเพิ่ม

ประสิทธิภาพการบริหารจัดการการท่องเที่ยว โดยมุ่งเน้นการทำงานเชิงบูรณาการเชื่อมโยงระดับชาติ ภูมิภาค และท้องถิ่น (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2558)

สำหรับยุทธศาสตร์การพัฒนาภาคการท่องเที่ยว ยุทธศาสตร์ที่ 1 คือ ด้านการส่งเสริมตลาดท่องเที่ยว มีเป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์ 3 ประเด็น ดังนี้

1) ปรับภาพลักษณ์ประเทศไทย (Rebranding) ยกระดับตำแหน่งทางการตลาดจากการเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีความหลากหลายและคุ้มค่าสู่การเป็นแหล่งท่องเที่ยวคุณภาพ (Quality Leisure Destination)

2) ปรับโครงสร้างตลาด (Market Restructuring) โดยขยายฐานนักท่องเที่ยวกลุ่มที่เป็นนักท่องเที่ยวระดับกลางถึงระดับบน ซึ่งมีการใช้จ่ายสูง มีพฤติกรรมเหมาะสมกับวัฒนธรรมไทย และสร้างผลกระทบต่อประเทศไทยในระดับต่ำ ให้การเติบโตของรายได้อันเป็นผลจากการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวรายบุคคลมากกว่าเน้นที่จำนวนนักท่องเที่ยว

3) ปรับสมดุลระหว่างอุปสงค์อุปทาน ให้เกิดความสมดุลระหว่างเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมเพื่อมุ่งสู่ความยั่งยืน มุ่งการกระจายรายได้สู่จังหวัดท่องเที่ยวศักยภาพรอง และส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างสอดคล้องกับขีดความสามารถในการรองรับของแหล่งท่องเที่ยวเพื่อลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม

สำหรับยุทธศาสตร์ที่ 2 ด้านการพัฒนาสินค้าและบริการท่องเที่ยว ภายใต้ยุทธศาสตร์นี้ เขตพื้นที่เมืองชายแดนของประเทศไทย ซึ่งประกอบด้วย จังหวัดตาก มุกดาหาร สระแก้ว ตราด สงขลา เชียงราย หนองคาย และสตูล (รวมถึงจังหวัดบึงกาฬ ภายใต้การก่อสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 5) ทางภาครัฐมีเป้าหมายสำคัญในการพัฒนาไปสู่การท่องเที่ยวเชื่อมโยงประเทศเพื่อนบ้าน (ASEAN Connectivity) ผ่านมาตรการสำคัญคือ การส่งเสริมการเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวแต่ละ Cluster และแหล่งท่องเที่ยวในประเทศเพื่อนบ้าน ตลอดจนส่งเสริมความร่วมมือด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่เมืองชายแดน

สำหรับยุทธศาสตร์ที่ 3 ด้านการบริหารจัดการการท่องเที่ยว ด้วยภาวะการแข่งขันในตลาดท่องเที่ยวโลก การก้าวสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน และแนวโน้มการแข่งขันในอนาคตที่จะยิ่งทวีความเข้มข้นมากขึ้น ทำให้ประเทศไทยต้องให้ความสำคัญกับการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น เพื่อให้การกำหนดนโยบายและการพัฒนาปัจจัยแวดล้อมต่าง ๆ ช่วยสนับสนุนการส่งเสริม

การตลาดและการพัฒนาสินค้าและบริการท่องเที่ยวให้มีศักยภาพและขีดความสามารถในการแข่งขัน ซึ่งที่ผ่านมาการพัฒนาการท่องเที่ยวพบว่า การบริหารจัดการยังมีจุดอ่อนอยู่หลายประการ อาทิ ขาดการบูรณาการงบประมาณและการประสานงานทั้งหน่วยงานของภาครัฐและเอกชนทำให้การพัฒนาการท่องเที่ยวขาดทิศทางที่ชัดเจน บุคลากรขาดทักษะและความรู้ด้านการจัดการและภาษา ขาดระบบการจัดการข้อมูลในการบริหารและการจัดการการท่องเที่ยวอย่างเป็นระบบ และกฎระเบียบที่ล้าสมัยไม่ทันต่อการแข่งขันและการเปิดเสรีด้านการท่องเที่ยว การบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยวจึงต้องมีการกำหนดกลยุทธ์และแนวทางในการขับเคลื่อนการท่องเที่ยวเพื่อแก้ไขปัญหาในด้านต่าง ๆ ดังกล่าว โดยการบูรณาการระหว่างภาครัฐภาคเอกชน และภาคประชาคม ผ่านกลไกการดำเนินงาน ตั้งแต่ระดับนโยบายจนถึงระดับปฏิบัติ มีการพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยวในทุกระดับ พัฒนาระบบข้อมูลและกฎระเบียบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง นับเป็นสิ่งสำคัญในการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวไทย ซึ่งจำเป็นต้องได้รับการสนับสนุนจากภาคีการพัฒนาทั้งสามฝ่ายโดยเฉพาะบทบาทการมีส่วนร่วมของภาคประชาคมและภาคเอกชนในท้องถิ่น ภายใต้ยุทธศาสตร์นี้ กำหนดให้มีกลยุทธ์มุ่งเน้นที่มุ่งการพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยวและยกระดับผู้ประกอบการเพื่อให้บุคลากรด้านการท่องเที่ยวภาครัฐมีความรู้ความสามารถในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน พัฒนาผู้ประกอบการและผู้ให้บริการด้านการท่องเที่ยวให้มีคุณภาพมาตรฐานและจรรยาบรรณ ตลอดจนส่งเสริมให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาเตรียมความพร้อมการบริหารจัดการบุคลากรเพื่อเข้าสู่ประชาคมอาเซียน (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2558)

จากยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวไทยในปี 2558-2560 ดังที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่าการจัดการทั้งทางด้านอุปสงค์ (ตลาดการท่องเที่ยว) และอุปทานทางการท่องเที่ยว (สินค้าและบริการท่องเที่ยว และการจัดการการท่องเที่ยว) ในเขตพื้นที่ท่องเที่ยวมีความสำคัญต่อการพัฒนาศักยภาพของภาคการท่องเที่ยวของประเทศไทย

สืบเนื่องจากการเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community: AEC) อย่างเป็นทางการในช่วงปลายปี 2558 ส่งผลให้ธุรกิจบริการต่าง ๆ รวมถึงอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวต้องปรับกลยุทธ์การให้บริการเพื่อรองรับการขยายตัวของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในกลุ่มประเทศสมาชิก สำหรับผลกระทบจากการเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนต่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทย นั้น TAT Review Magazine รายงานว่าจะส่งผลกระทบด้านบวกในด้านจำนวนนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้น ส่งผลต่อรายได้ด้านการท่องเที่ยวที่เพิ่มสูงขึ้น แรงงานในอุตสาหกรรม สำหรับผลกระทบด้านลบ คือ การแข่งขันในภาคธุรกิจจะสูงขึ้น จากการที่มีคู่แข่งเพิ่มขึ้น ดังนั้น ภาคธุรกิจการท่องเที่ยวไทยจึงต้องมี

การเตรียมความพร้อมเพื่อรับมือกับผลกระทบดังกล่าวให้มากที่สุด โดยเฉพาะในเรื่องของการพัฒนาสินค้าและบริการให้ได้มาตรฐานสากล (TAT Review Magazine, 2556) ซึ่งจากรายงานประจำปี “Travel & Tourism Competitiveness Index 2013” ของ World Economic Forum (WEF) ได้จัดอันดับขีดความสามารถในด้านการท่องเที่ยวประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก โดยจะประเมินจากปัจจัยต่าง ๆ ภายใต้กรอบปัจจัยหลัก 3 ปัจจัย ได้แก่ ความพร้อมของภาครัฐ ความพร้อมของภาคธุรกิจและความพร้อมของทรัพยากรท่องเที่ยว พบว่าประเทศไทยถูกจัดเป็นอันดับ 34 ของประเทศที่มีขีดความสามารถด้านการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวในโลก และมีความพร้อมของภาครัฐ ความพร้อมของภาคธุรกิจ ความพร้อมด้านทรัพยากรท่องเที่ยวเป็นอันดับสามในภูมิภาคอาเซียน รองจากประเทศสิงคโปร์ และมาเลเซีย (World Economic Forum, 2017)

ประเด็นที่สำคัญประเด็นหนึ่งคือ ภาคธุรกิจการท่องเที่ยวไทยมีความพร้อมมากน้อยเพียงใดกับการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวจากการเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ดังนั้น การศึกษาศักยภาพของภาคอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทยในปัจจุบันจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะจะทำให้ทราบถึงปัจจัยที่เป็นจุดแข็ง จุดอ่อน ตลอดจนปัจจัยที่เป็นโอกาส และอุปสรรค ต่อการพัฒนาภาคการท่องเที่ยวของไทยภายใต้สิ่งแวดล้อมทางธุรกิจที่เปลี่ยนแปลงไปสู่ความเป็นสากลมากขึ้น ทั้งนี้เพื่อให้ทราบถึงแนวทางในการพัฒนาภาคการท่องเที่ยวของไทยให้มีขีดความสามารถทางการแข่งขันที่เพิ่มสูงขึ้น

บทบาทของภาคตะวันออกเฉียงเหนือหรือภาคอีสาน ถือเป็นประตูการค้าและการท่องเที่ยวเชื่อมโยงกับกลุ่มประเทศอินโดจีน ซึ่งถือเป็นโอกาสใหม่ของภูมิภาคนี้ สำหรับกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 1 (อุดรธานี หนองคาย บึงกาฬ เลย และ หนองบัวลำภู) กำหนดวิสัยทัศน์ในปี พ.ศ. 2558–2561 เป็น “ เป็นศูนย์กลางการลงทุน ด้านการค้า เกษตรกรรม อุตสาหกรรม การบริการ การท่องเที่ยว ของอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขงและประชาคมอาเซียน ” กำหนดพันธกิจที่สำคัญคือ พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกในการลงทุนด้านการค้า เกษตรกรรม อุตสาหกรรม บริการ และการท่องเที่ยว เพื่อกระจายประโยชน์สู่ประชาชนทุกอาชีพของกลุ่มจังหวัดอย่างทั่วถึง และส่งเสริมความร่วมมือทางการค้าการเกษตร บริการและการท่องเที่ยวกับประชาคมอาเซียน พร้อมกำหนดตำแหน่งจุดยืนทางยุทธศาสตร์ของกลุ่มจังหวัด (Positioning) เป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวอารยธรรมลุ่มน้ำโขง เนื่องจากมีทรัพยากรการท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงระดับประเทศและระดับโลก ไม่ว่าจะเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ แหล่งท่องเที่ยวประวัติศาสตร์ โบราณคดี ศิลปวัฒนธรรม มีวัฒนธรรมเฉพาะพื้นที่ เป็นเขตจังหวัดลุ่มน้ำโขงเชื่อมโยงกับทรัพยากรการท่องเที่ยวประเทศ สปป.ลาว อย่างไรก็ตาม การพัฒนาศักยภาพด้านการท่องเที่ยว โดยการพัฒนา

แหล่งท่องเที่ยว บุคลากร ตลอดจนหน่วยงานด้านการเผยแพร่และประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวทั้งในและต่างประเทศ ยังเป็นประเด็นที่ทางภาครัฐให้ความสำคัญและมุ่งพัฒนาศักยภาพในประเด็นดังกล่าว สำหรับสะพานมิตรภาพไทย-ลาว แห่งที่ 1 เชื่อมโยงจังหวัดหนองคายและนครหลวงเวียงจันทน์ และโครงการก่อสร้างสะพานมิตรภาพไทย-ลาว แห่งที่ 5 เชื่อมโยงจังหวัดบึงกาฬและเมืองปากซัน แขวงบอลิคำไซ ถือเป็นศูนย์กลางการเดินทางเชื่อมโยงอนุภาคลุ่มน้ำโขงที่สำคัญดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น (สำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 1, 2558; สุริยา จันทระจ่าง, 2557)

ดังนั้น เพื่อให้สอดคล้องกับพันธกิจในการส่งเสริมการท่องเที่ยวชายแดนตามยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวไทย ปี 2558-2560 เพื่อยกระดับมาตรฐานสินค้าและบริการทางการท่องเที่ยว ตลอดจนการจัดการด้านการท่องเที่ยวเพื่อมุ่งสู่การเปิดเสรีประชาคมอาเซียน สอดคล้องกับแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 1 (อุดรธานี เลย หนองบัวลำภู หนองคาย บึงกาฬ) 40 ปี กำหนดบทบาทและทิศทางการพัฒนาท่องเที่ยวจังหวัดหนองคาย รวมบึงกาฬ เป็นเมืองนำอยู่เพื่อการพักผ่อน ศูนย์กลางการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์เป็นแหล่งท่องเที่ยวเมืองคู่แฝดนครเวียงจันทน์สปป.ลาว งานวิจัยนี้จึงมุ่งเน้นการศึกษาวิจัยศักยภาพของอุปทานทางการท่องเที่ยวในเขตพื้นที่สองฝั่งแม่น้ำโขง เชื่อมโยงประเทศไทยและสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (สปป.ลาว) กรณีศึกษา จังหวัดหนองคายและนครหลวงเวียงจันทน์ และจังหวัดบึงกาฬและบอลิคำไซ อันจะนำไปสู่การกำหนดแนวทางเพื่อพัฒนาศักยภาพด้านการท่องเที่ยวของพื้นที่ศึกษาตามพันธกิจดังกล่าว

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1. เพื่อสำรวจและรวบรวมข้อมูลอุปทานทางการท่องเที่ยวสองฝั่งโขงในจังหวัดหนองคายและบึงกาฬเชื่อมโยงกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

1.2.2 เพื่อประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวสองฝั่งโขงในจังหวัดหนองคายและบึงกาฬเชื่อมโยงกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

1.2.3 เพื่อศึกษาปัญหา/อุปสรรคและข้อเสนอแนะในการพัฒนาศักยภาพของอุปทานทางการท่องเที่ยว การบริการทางการท่องเที่ยวและการจัดการการท่องเที่ยวสองฝั่งโขงในจังหวัดหนองคายและบึงกาฬเชื่อมโยงกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

1.2.4 เพื่อเสนอแนวทางในการพัฒนาศักยภาพอุปทานการท่องเที่ยวสองฝั่งโขงในจังหวัดหนองคายและบึงกาฬเชื่อมโยงกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

1.3 นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

ศักยภาพ หมายถึง ความสามารถหรือความพร้อมในสิ่งหนึ่งสิ่งใด ที่เอื้ออำนวยต่อการจัดการ ไม่ว่าจะเป็นการเปลี่ยนแปลงการพัฒนาและการปรับปรุงใด ๆ

ศักยภาพด้านการท่องเที่ยว หมายถึง ความพร้อมของภาคการท่องเที่ยว ที่เอื้ออำนวยต่อการจัดการท่องเที่ยวในพื้นที่ ซึ่งประกอบไปด้วย แหล่งท่องเที่ยว ความสะดวกในการเข้าถึง สิ่งอำนวยความสะดวกที่ช่วยสนับสนุนการท่องเที่ยว การบริการท่องเที่ยว สภาพแวดล้อม ข้อจำกัดในการรองรับนักท่องเที่ยวและความมีชื่อเสียงในปัจจุบัน

อุปทานของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวหรือสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว บริการสาธารณูปโภคโครงสร้างพื้นฐานของรัฐ เครือข่ายขององค์กรด้านการท่องเที่ยวที่มีส่วนร่วมในสร้างสรรค์กิจกรรมและผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวจนกระทั่งมีการส่งมอบบริการนั้นให้กับนักท่องเที่ยว โดยในงานวิจัยนี้จะประกอบด้วย ความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว ความสะดวกในการเข้าถึง การบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยว การบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยว ความมีชื่อเสียง มาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว และ การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น

ทรัพยากรการท่องเที่ยว หมายถึง ทรัพยากรทางธรรมชาติ วัฒนธรรม ประเพณี และการบริการที่มีอยู่ในเขตจังหวัดหนองคาย บึงกาฬ นครหลวงเวียงจันทน์ และแขวงบอลิคำไซ

แหล่งท่องเที่ยว หมายถึง สิ่งหรือสถานที่ที่เกิดจากธรรมชาติและที่มนุษย์สร้างขึ้น ทั้งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรมที่สามารถดึงดูดใจในด้านความสวยงาม ความน่าประทับใจ มีสิ่งอำนวยความสะดวก ทั้งด้านการบริการ ปัจจัยพื้นฐานในเรื่องระบบการสื่อสาร สาธารณูปโภค การขนส่ง และการต้อนรับ นักท่องเที่ยวอย่างมีมิตรไมตรี โดยในงานวิจัยนี้คำว่าแหล่งท่องเที่ยวหมายถึงแหล่งท่องเที่ยวที่อยู่ใกล้กับแม่น้ำโขง โดยมีระยะห่างจากทางหลวงแผ่นดินที่อยู่เลยฝั่งแม่น้ำโขงไม่เกิน 30 กิโลเมตร เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีการเปิดให้บริการ มีเส้นทางในการเดินทางเข้าถึงและอนุญาตให้นักท่องเที่ยวเข้าชมได้

การจัดการการท่องเที่ยว หมายถึง การบริหารจัดการด้านองค์การที่เกี่ยวข้องกับแหล่งท่องเที่ยวในเขตพื้นที่นั้นๆ ซึ่งประกอบด้วยองค์การภาครัฐและภาคเอกชน ตลอดจนมาตรฐานความปลอดภัย ตลอดจนวิธีการดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยว

นักท่องเที่ยว คือ ผู้ออกจากนิเวศสถานไปโดยไม่มีจุดประสงค์ในการหารายได้ไม่ต่ำกว่า 24 ชั่วโมง แต่ไม่ถึง 1 ปี

1.4 วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ อย่างไรก็ตาม ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยเป็นทั้งข้อมูลทุติยภูมิที่ได้จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ข้อมูลสภาพจริงเชิงประจักษ์ และข้อมูลปฐมภูมิที่เป็นความคิดเห็นจากกลุ่มตัวอย่าง งานวิจัยนี้ มีวิธีการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1.4.1 ขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย

1.4.1.1 สำรวจและเลือกพื้นที่เป้าหมายในพื้นที่จังหวัดหนองคาย บึงกาฬ เวียงจันทน์ และบอลิคำไซ เพื่อกำหนดพื้นที่เป้าหมายร่วมกับแผนงาน ผู้วิจัยได้เลือกโดยพิจารณาหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

1). เนื่องจากพื้นที่เป้าหมายมีความหลากหลาย และมีศักยภาพในการพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยว จึงเลือกพื้นที่ในเขตจังหวัดเป้าหมายที่อยู่ใกล้เคียงกับบริเวณแม่น้ำโขง

2). เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีเส้นทางคมนาคม สะดวก มีเส้นทางการเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวโดยยึดแหล่งท่องเที่ยวที่อยู่ในรัศมี 30 กิโลเมตรจากถนนเลียบฝั่งแม่น้ำโขงสามารถวางแผนการเดินทางเชื่อมโยงระหว่างแหล่งท่องเที่ยวได้ โดยยึดถนนเลียบฝั่งแม่น้ำโขงในประเทศไทยในเขตจังหวัดหนองคายคือ ถนนหมายเลข 211 และ 212 และใน สปป.ลาวใช้ถนนหลัก 2 เส้นทาง ถนนเลียบฝั่งแม่น้ำโขงคือ ถนนหมายเลข 13 และ ถนนหลักถึงชายแดนสปป.ลาวกับเวียดนามคือ ถนนหมายเลข 8

3). เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยม ซึ่งมีฐานข้อมูลทางระบบอินเทอร์เน็ต และเอกสารสิ่งพิมพ์ ของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย และระบบข้อมูลรวมถึงฐานข้อมูลทางระบบอินเทอร์เน็ต และเอกสารสิ่งพิมพ์ ของจังหวัด เป็นต้น โดยเลือกแหล่งท่องเที่ยวอันดับ 1 ถึง 20 แห่งแรก

ทำการประเมินแหล่งท่องเที่ยวโดยใช้แบบสำรวจและประเมินศักยภาพทรัพยากรท่องเที่ยว (Resource audit) คัดเลือก 1 – 10 อันดับแรกที่มีคะแนนสูง เพื่อกำหนดเป็นพื้นที่ศึกษา โดยพิจารณาจาก 6 คุณลักษณะคือ คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว ความสะดวกในการเข้าถึง สิ่งอำนวยความสะดวก ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว ด้านการจัดการพื้นที่ ความมีชื่อเสียงในปัจจุบัน โดยมีรายละเอียดคุณสมบัติในการพิจารณาดังนี้

3.1) คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว คุณสมบัติที่พิจารณาคือ ความสวยงามทางธรรมชาติ/สภาพภูมิทัศน์ ความเก่าแก่ทางประวัติศาสตร์/โบราณวัตถุ/โบราณสถาน ความสำคัญทางศาสนา ความมีเอกลักษณ์ทางด้านวิถีชีวิต/วัฒนธรรม/ประเพณีท้องถิ่น ความโดดเด่นของแหล่งท่องเที่ยว ความศรัทธา/ความเชื่อที่เกี่ยวข้องกับแหล่งท่องเที่ยว การมีอัตราชัยไมตรีของคนท้องถิ่น การได้รับความประทับใจ/ประสบการณ์ทางการท่องเที่ยวที่แปลกใหม่

3.2) ความสะดวกในการเข้าถึง คุณสมบัติที่พิจารณาคือ ความสะดวกในการเดินทางเข้าถึง สภาพของถนนหนทาง แหล่งท่องเที่ยวอยู่ในเส้นทางท่องเที่ยวหรือสามารถเชื่อมโยงกับเส้นทางท่องเที่ยวหลักได้ มีรถโดยสารสาธารณะให้บริการไปยังแหล่งท่องเที่ยวโดยตรง ความสะดวกด้านสถานที่จอดรถเพื่อการเข้าชมแหล่งท่องเที่ยว

3.3) สิ่งอำนวยความสะดวก คุณสมบัติที่พิจารณาคือ การบริการด้านร้านค้า/ร้านอาหาร การบริการด้านที่พักแรม การบริการด้านร้านขายของที่ระลึก การจำหน่ายผลิตภัณฑ์ที่ทำจากท้องถิ่น/ผลิตจากวัตถุดิบในท้องถิ่น การให้บริการด้านมัคคุเทศก์ในแหล่งท่องเที่ยว การบริการด้านห้องสุขา/ห้องอาบน้ำ ราคาค่าบริการต่าง ๆ มีความเหมาะสม

3.4) สภาพแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยว คุณสมบัติที่พิจารณาคือ ความหลากหลายของกิจกรรมทางการท่องเที่ยว ความน่าสนใจของกิจกรรมทางการท่องเที่ยว การบริการทางด้านสิ่งบันเทิงต่าง ๆ

3.5) ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยว คุณสมบัติที่พิจารณาคือ มีเจ้าหน้าที่คอยให้บริการ/ตอบข้อซักถามแก่นักท่องเที่ยว การจัดการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกภายในแหล่งท่องเที่ยว การดูแลด้านความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว การประสานความร่วมมือกับหน่วยงานอื่นเพื่อการพัฒนาประสิทธิภาพการให้บริการทางการท่องเที่ยว

3.6) ความมีชื่อเสียงในปัจจุบัน คุณสมบัติที่พิจารณาคือ การได้รับความนิยมนักท่องเที่ยว/จำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเยี่ยมเยือน แหล่งท่องเที่ยวถูกจัดอยู่ในโปรแกรมทัวร์ของบริษัททัวร์ในท้องถิ่น

โดยระดับคะแนนที่ให้ มี 3 ระดับคือ

- คะแนนระดับสูง คือ 3
- คะแนนระดับปานกลาง คือ 2
- คะแนนระดับต่ำ คือ 1

1.4.1.2 ศึกษาข้อมูลจากเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แผนที่ และภาพถ่ายทางอากาศด้านอุปทานทางการท่องเที่ยวของพื้นที่จังหวัดหนองคาย เวียงจันทน์ บึงกาฬ และบอลิคำไซ ได้แก่ แหล่งท่องเที่ยว ภาครัฐกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว หน่วยงานภาครัฐที่สนับสนุนการท่องเที่ยว ตลอดจนการมีส่วนร่วมของคนท้องถิ่นต่อการจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่ และทำการวิเคราะห์ข้อมูล โดยการวิเคราะห์เนื้อหา

1.4.1.3 พัฒนาและออกแบบเครื่องมือการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิเป็นแบบบันทึกการวิจัย (Research diary) แบบสำรวจ (Survey) และแบบสัมภาษณ์ (Interview) โดยมีการเก็บรวบรวมข้อมูล และใช้แบบประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวเป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์และประเมินศักยภาพ

สำหรับการคัดเลือกแหล่งท่องเที่ยว การศึกษานี้ใช้แบบสำรวจศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว พื้นที่ละ 20 แห่ง รวมจำนวน 80 แห่งในพื้นที่ศึกษาในเบื้องต้น แล้วใช้เกณฑ์ประเมินศักยภาพทรัพยากรท่องเที่ยว (Resource audit) โดยพิจารณาจาก 6 คุณลักษณะคือ คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว ความสะดวกในการเข้าถึง สิ่งอำนวยความสะดวก ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว ด้านการจัดการพื้นที่ ความมีชื่อเสียงในปัจจุบัน คัดเลือก 10 อันดับแรกที่มีคะแนนสูงของแต่ละพื้นที่ เพื่อกำหนดให้เป็นพื้นที่ศึกษา รวมจำนวนแหล่งท่องเที่ยวทั้งหมด 40 แห่ง และใช้แบบประเมินศักยภาพความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยวที่ 40 แห่งดังกล่าว โดยใช้เกณฑ์ประเมินศักยภาพ 8 ด้าน คือ 1)ความดึงดูดใจและคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว 2)ความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว 3)การบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ 4)กิจกรรมทางการท่องเที่ยว 5)การบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยว 6)ความมีชื่อเสียง 7)มาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว 8)การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น

เครื่องมือวิจัยเพื่อใช้เก็บรวบรวมข้อมูลใช้แบบสำรวจและแบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง โดยแบบสำรวจจะใช้ในการสำรวจลักษณะทางกายภาพของแหล่งท่องเที่ยวและสภาพแวดล้อมโดยรอบพื้นที่ศึกษา พร้อมทั้งภาพถ่ายแหล่งท่องเที่ยว และแบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างจะใช้ในการศึกษากิจกรรมทางการท่องเที่ยวและสิ่งอำนวยความสะดวกในการรองรับการท่องเที่ยวของแหล่งทรัพยากรการท่องเที่ยวในพื้นที่ศึกษา

1.4.1.4 ลงพื้นที่เพื่อสำรวจและประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยว ประกอบด้วย

1) ศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ศึกษา

งานวิจัยนี้ประเมินศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว โดยใช้ตัวชี้วัดทั้งหมด 8 ด้าน ประกอบด้วย 1) ความดึงดูดใจหรือคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว 2) ความสะดวกในการเข้าถึง 3) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก 4) ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยว 5) ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยว 6) ความมีชื่อเสียง 7) มาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว และ 8) การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น

วิธีการเก็บข้อมูลใช้วิธีการสำรวจและวิธีการเชิงคุณภาพ โดยใช้แบบสำรวจและแบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง แบบสำรวจจะใช้ในการสำรวจลักษณะทางกายภาพของแหล่งท่องเที่ยวและสภาพแวดล้อมโดยรอบพื้นที่ศึกษา พร้อมทั้งภาพถ่ายแหล่งท่องเที่ยวทั้งแนวนอน (landscape) และภาพถ่ายมุมสูง (bird's-eye view) และแบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างจะใช้ในการศึกษากิจกรรมทางการท่องเที่ยวและสิ่งอำนวยความสะดวกในการรองรับการท่องเที่ยวของแหล่งทรัพยากรการท่องเที่ยวในพื้นที่ศึกษา

2) ศักยภาพของการจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่ศึกษา

ทำการศึกษาศักยภาพของการจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่ศึกษา (หนองคาย-เวียงจันทน์ และบึงกาฬ-บอลิคำไซ) โดยใช้ตัวแบบ SWOT Model เป็นเครื่องมือในการประเมินศักยภาพของอุปทานด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่ ด้วยการวิเคราะห์ปัจจัยด้านจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรคของการจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่เชื่อมโยงไทยกับ สปป. ลาว ตลอดจนสอบถามถึงข้อเสนอแนะต่อการพัฒนาด้านการจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่ดังกล่าว

1.4.1.5 วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อจัดทำร่างแนวทางการพัฒนาศักยภาพอุปทานการท่องเที่ยวสองฝั่งโขงในจังหวัดหนองคายและบึงกาฬเชื่อมโยงกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

1.4.1.6 ประชุมสัมมนานำเสนอร่างแนวทางการพัฒนาศักยภาพอุทยานการท่องเที่ยวของพื้นที่สองฝั่งโขงเชื่อมโยงประเทศไทยกับ สปป.ลาว เพื่อรับฟังความคิดเห็นของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทางการท่องเที่ยว

1.4.1.7 จัดทำแนวทางการพัฒนาศักยภาพอุทยานการท่องเที่ยวสองฝั่งโขงในจังหวัดหนองคายและบึงกาฬเชื่อมโยงกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

1.4.1.8 พัฒนาคู่มือท่องเที่ยวทั้งภาษาไทย-อังกฤษ ที่รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับ สถานที่ท่องเที่ยว ภาพถ่ายสถานที่ท่องเที่ยวและบริเวณโดยรอบ เอกลักษณ์ของแหล่งท่องเที่ยว ที่พัก ที่กิน กิจกรรมการท่องเที่ยว แผนที่การเดินทางไปสถานที่ท่องเที่ยว และเส้นทางการท่องเที่ยว

1.4.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิเป็นแบบบันทึกการวิจัย (Research diary) แบบสำรวจ (Survey) และแบบสัมภาษณ์ (Interview) โดยมีการเก็บรวบรวมและการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1). การศึกษาศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว

1.1) ใช้กล้องถ่ายภาพ อุปกรณ์ถ่ายภาพมุมสูง แผนที่ และแบบสำรวจ (survey) เพื่อใช้ในการสำรวจลักษณะทางกายภาพของแหล่งท่องเที่ยวและสภาพแวดล้อมโดยรอบพื้นที่ศึกษา

1.2) ใช้แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (semi-structured interviews) เพื่อประเมินศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว กิจกรรมการท่องเที่ยว และศักยภาพด้านการรองรับของพื้นที่ แบบสัมภาษณ์นี้ใช้ในการสัมภาษณ์ชุมชนในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว และผู้จัดการแหล่งท่องเที่ยว

2). การศึกษาศักยภาพของการจัดการการท่องเที่ยว ใช้แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (semi-structured interviews) ซึ่งเป็นการสัมภาษณ์รายบุคคล (individual interview) ใช้สำหรับการประเมินศักยภาพของการจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่ศึกษา แบบสัมภาษณ์นี้ แบ่งออกเป็น 3 ชุด ได้แก่

2.1) แบบสัมภาษณ์ผู้ประกอบการทางการท่องเที่ยว ในประเด็นหลักต่อไปนี้

- สถานการณ์การท่องเที่ยวในพื้นที่ศึกษา (หนองคาย-เวียงจันทน์ และบึงกาฬ-บอลิคำไซ)

- จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรคของการจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่ศึกษาเชื่อมโยงไทย-ลาว

- ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาด้านการจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่ศึกษาเชื่อมโยงไทย-ลาว

2.2) แบบสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ในประเด็นหลักต่อไปนี้

- นโยบายและมาตรการสนับสนุนการท่องเที่ยวในพื้นที่ศึกษา
- จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรคของการจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่ศึกษาเชื่อมโยงไทย-ลาว

- ปัญหา อุปสรรคและข้อเสนอแนะต่อการพัฒนาด้านการจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่ศึกษาเชื่อมโยงไทย-ลาว

2.3) แบบสัมภาษณ์ภาคประชาชนในพื้นที่ ในประเด็นหลักต่อไปนี้

- การมีส่วนร่วมของชุมชนต่อการจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่ศึกษา
- จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรคของการจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่ศึกษาเชื่อมโยงไทย-ลาว

- ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาด้านการจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่ศึกษาเชื่อมโยงไทย-ลาว

1.4.3 ขอบเขตของการวิจัย (ประชากร กลุ่มตัวอย่าง ระยะเวลา พื้นที่วิจัย และเครื่องมือวิจัย)

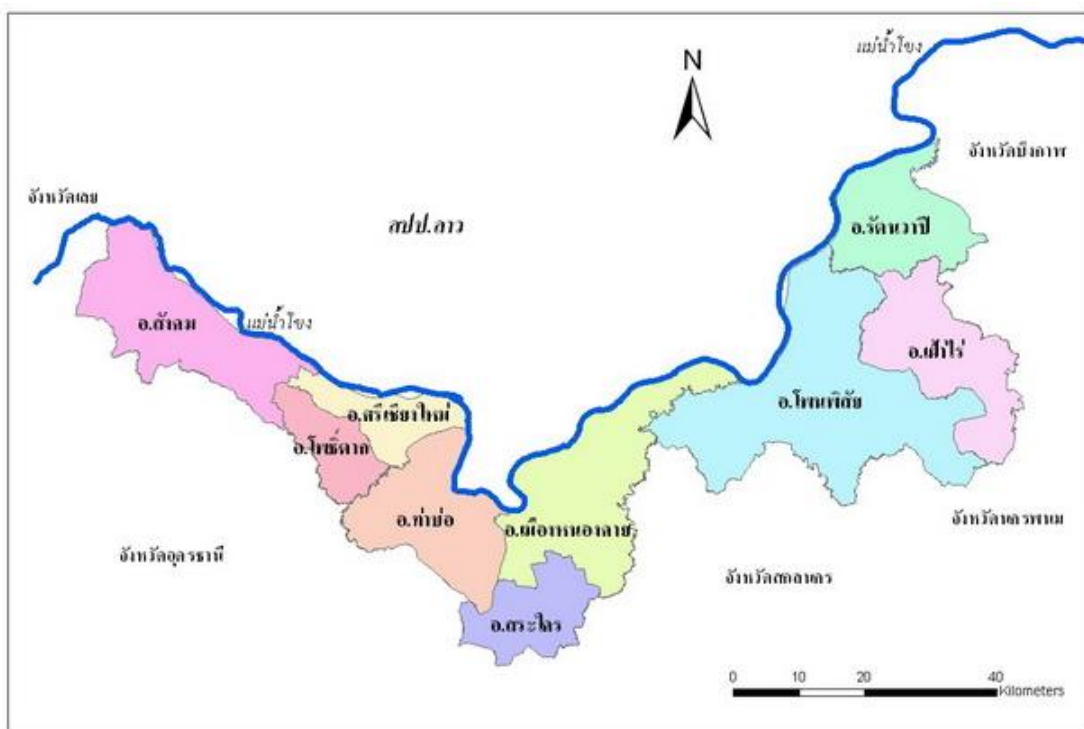
การวิจัยในครั้งนี้ เป็นการศึกษาศักยภาพของอุทยานทางการท่องเที่ยว ขอบเขตของการศึกษาจึงมุ่งเน้น 2 ส่วนคือ แหล่งท่องเที่ยว และการจัดการการท่องเที่ยวของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในการสร้างสรรค์กิจกรรมและผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวเพื่อส่งมอบบริการนั้นให้กับนักท่องเที่ยว

1.4.3.1 ขอบเขตด้านพื้นที่

พื้นที่สองฝั่งแม่น้ำโขงเชื่อมโยงประเทศไทยและสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (สปป.ลาว) ในเขตพื้นที่จังหวัดหนองคายเชื่อมโยงนครหลวงเวียงจันทน์ และจังหวัดบึงกาฬเชื่อมโยงแขวงบอลิคำไซ

งานวิจัยนี้ ผู้วิจัยศึกษาแหล่งท่องเที่ยวเฉพาะในเขตจังหวัดหนองคาย บึงกาฬ ประเทศไทย และ นครหลวงเวียงจันทน์ แขวงบอลิคำไซ สปป.ลาว เนื่องจากความหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยว ผู้วิจัยจึงกำหนดกลุ่มตัวอย่างแหล่งท่องเที่ยวที่ใช้ศึกษา 20 แหล่งท่องเที่ยว คัดเลือก 1 – 10 อันดับแรกที่มีคะแนนประเมินโดยใช้แบบสำรวจและประเมินศักยภาพทรัพยากรท่องเที่ยว (Resource audit) โดยพิจารณาแหล่งท่องเที่ยวจาก 6 คุณลักษณะคือ คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว ความสะดวกในการเข้าถึง สิ่งอำนวยความสะดวก ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว ด้านการจัดการพื้นที่ ความสำเร็จในปัจจุบัน

จังหวัดหนองคาย มี 9 อำเภอ คือ ท่าบ่อ เมืองหนองคาย โพนพิสัย รัตนวาปี สระใคร เฝ้าไร่ โพธิ์ตาก ศรีเชียงใหม่และสังคม จากฐานข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย พบว่าแหล่งท่องเที่ยวริมฝั่งโขงในจังหวัดหนองคาย (ศูนย์วิจัยตลาดการท่องเที่ยว การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2559) ประกอบด้วย

ภาพที่ 1.1 แผนที่จังหวัดหนองคาย

ที่มา : สำนักงานแรงงานจังหวัดหนองคาย (<http://nongkhai.mol.go.th/node/69>)

ตารางที่ 1.1 แหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่จังหวัดหนองคาย

อำเภอ	แหล่งท่องเที่ยว
ท่าบ่อ	วัดศรีชมภูองค์ตื้อ
	หมู่บ้านประมงน้ำจืด
	หมู่บ้านทำยาสูบ
เมืองหนองคาย	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติจังหวัดหนองคาย
	ตลาดท่าเสาตั้ง
	หลวงพ่อพระใส วัดโพธิ์ชัย
	พระธาตุกลางน้ำ หรือพระธาตุหนองคาย
	พระธาตุบังพวน
	ศาลาแก้วกู่
	สะพานมิตรภาพไทย-ลาว
	วังบัวแดง
	หาดจอมมณี
	พระธาตุโพนจิกเวียงจั่ว
	พิพิธภัณฑสถานจังหวัดหนองคาย
	อนุสาวรีย์ปราบฮ่อ
	ตลาดแคมของ ถนนคนเดิน
	บ้านสีกายเหนือ โฮมสเตย์

อำเภอ	แหล่งท่องเที่ยว
	โฮมสเตย์บ้านจอมแจ้ง
	จวนผู้ว่าราชการหลังเก่า อ.เมือง
	จ.หนองคาย
	พุทธสถานพระพุทธรเจ้า 5 พระองค์
	หมู่บ้านทำแผ่นกระยอ
ศรีเชียงใหม่	สวนสตรอร์เบอร์รี่
	น้ำตกวังน้ำมอก
	หมู่บ้านวังน้ำมอก
	พระสุธรรมเจดีย์ วัดอรุณญบรรพต
	หอพระแก้ว บ้านพานพร้าว สถานีเรือศรีเชียงใหม่
	วัดหินหมากเป้ง
สังคม	น้ำตกธารทอง
	น้ำตกธารทิพย์
	วัดผาตากเสื้อ
	วัดถ้ำศรีมงคล (วัดถ้ำเพียงดิน)
	ภูเขาทอง / วัดถ้ำเขาศรีบรรพต
	พันโขดแสนไคร้ (หนองปลาบึก)
	ภูห้วยอีสัน

อำเภอ	แหล่งท่องเที่ยว
	เขื่อนริมโขง เรือนำเที่ยว
	อ่างปลาบึก
โพธิ์พิสัย	วัดมณีโคตร
	วัดไท
รัตนวาปี	วัดพระพุทธรูปนาหงส์
	ศูนย์วิจัยพืชสวนหนองคาย
เผ่าไร่	หาดท่าไต้

จังหวัดบึงกาฬ มี 8 อำเภอคือ บึงโขงหลง บุ่งคล้า ปากคาด เมืองบึงกาฬ พรเจริญ
โซ่พิสัย เซกาและศรีวิไล พบว่าแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดบึงกาฬ (ศูนย์วิจัยตลาดการท่องเที่ยว การ
ท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2559) ประกอบด้วย

ภาพที่ 1.2 แผนที่จังหวัดบึงกาฬ

ที่มา: สำนักงานแรงงานจังหวัดบึงกาฬ (<http://buengkan.mol.go.th/node/69>)

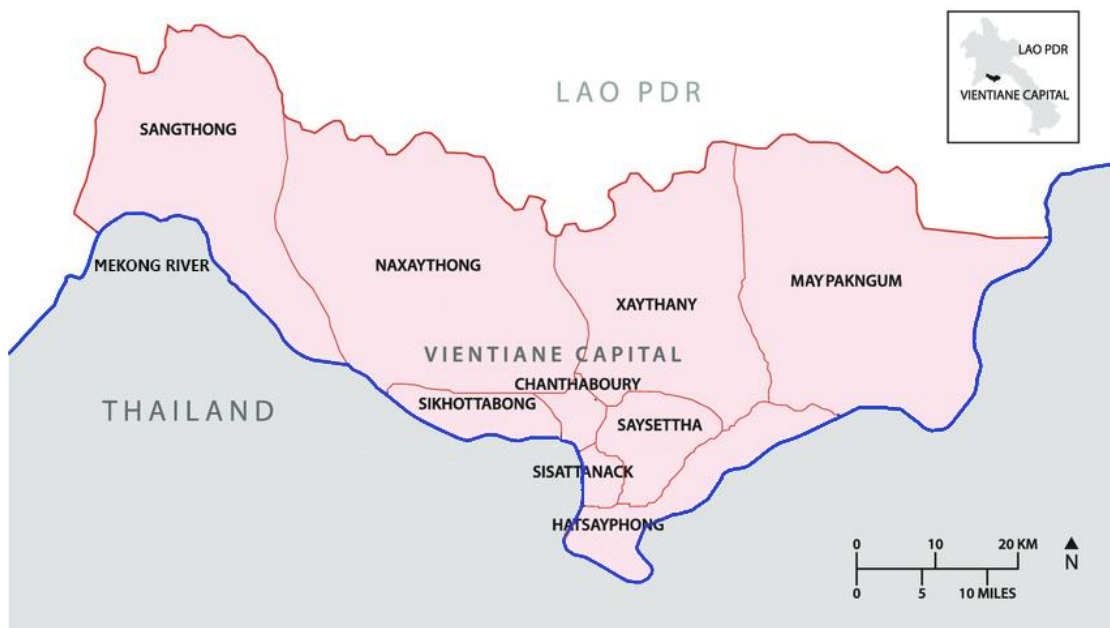
ตารางที่ 1.2 แหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่จังหวัดบึงกาฬ

อำเภอ	แหล่งท่องเที่ยว
โซ่พิสัย	น้ำตกถ้ำเต่า
	สะพานท่าลี่
	วัดสังฆการาม พระแสนหลวงพระบาง
พรเจริญ	ทะเลบัวแดงหนองเล็ง
เซกา	วัดไตรภูมิ

อำเภอ	แหล่งท่องเที่ยว
	น้ำตกถ้ำพระ
	น้ำตกเจ็ดสี
บึงโขงหลง	หาดคำสมบูรณ์
	จุดชมวิวกำพราย
	บึงโขงหลง
บึงคล้า	เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าภูวัว
	น้ำตกตาดชะแนน
	น้ำตกถ้ำฝุ่น
	โครงการอนุรักษ์พันธุ์ไม้ป่าภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตอนบน
	หาดสีดา
ปากคาด	วัดสว่างอารมณ์ (วัดถ้ำศรีธน)
เมืองบึงกาฬ	แก่งสะเดาะ (ชัยพร)
	จุดชมวิวกมฝัอง
	แก่งอาฮง
	ถ้ำจันทร์ผา
	วัดอาฮงศิลาวาส
	ศาลเจ้าแม่สองนาง
	หลวงพ่อบุญใหญ่ วัดโพธาราม

อำเภอ	แหล่งท่องเที่ยว
	วัดสามัคคีอุปถัมภ์
	หนองกุดทิง
ศรีวิไล	ภูทอก
	ภูสิงห์

นครหลวงเวียงจันทน์ ประเทศ สปป.ลาว เป็นนครหลวงของประเทศ และเป็นเขตที่ตั้งของกรุงเวียงจันทน์ ซึ่งเป็นทั้งเมืองหลวงและเมืองเอกของเขตการปกครอง นครหลวงเวียงจันทน์เป็นเขตปกครองที่มีความเจริญของเมืองมากที่สุดในบรรดาเขตการปกครองระดับบนสุด 18 แห่งของประเทศลาว เดิมชื่อ "กำแพงนครเวียงจันทน์" ก่อนจะเปลี่ยนชื่อเป็น "นครหลวงเวียงจันทน์" มีเขตติดต่อกับหนองคายของประเทศไทย เชื่อมต่อคมนาคมด้วยสะพานมิตรภาพ ไทย-ลาว แห่งที่ 1 นครหลวงเวียงจันทน์ประกอบด้วยเมืองต่าง ๆ 9 เมืองคือ เมืองจันทะบูลี เมืองสีโคตตะบอง เมืองไซเซตถา เมืองสีสัตตะนาค เมืองนาชายทอง เมืองไซธานี เมืองหาดชายฟอง เมืองสังทองและเมืองใหม่ปากงึม โดยแหล่งท่องเที่ยวในนครหลวงเวียงจันทน์ ได้แก่ (Laotourism.org, 2016; สถานเอกอัครราชทูต ณ เวียงจันทน์, 2552; สถานเอกอัครราชทูต ณ เวียงจันทน์, 2553; กระทรวงแถลงข่าว วัฒนธรรมและท่องเที่ยวแห่งชาติลาว, 2014)

ภาพที่ 1.3 แผนที่นครหลวงเวียงจันทน์

ที่มา: ดัดแปลงจาก แผนที่นครหลวงเวียงจันทน์

(<http://doi.org/10.1371/journal.pntd.0005609.g001>)

ตารางที่ 1.3 แหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่นครหลวงเวียงจันทน์

เมือง/ที่ตั้ง	แหล่งท่องเที่ยว
บ้านหาดหลวง เมืองไซเซตธา	พระธาตุหลวง (That Luang Stupa/Great Sacred Stupa)
เมืองจันทะบูลี	พิพิธภัณฑ์หอพระแก้ว (Ho Pra Keo Museum)
	วัดสีสะเกดหรือวัดสะตะสะหัสสาราม (วัดสทสหัสสาราม/ Wat Sisaket Temple)
	วัดศรีเมือง (Wat Simuang Temple)
	วัดองค์ตื้อ (Wat Ongtue Temple)
	วัดอินแปงมหาวิหาร (Wat Inpeng Temple)
	หอวัฒนธรรมแห่งชาติลาว (National Ethnic Cultural Park)
	พิพิธภัณฑ์แห่งชาติ
เมืองหาดชายฟอง	สวนพระวัดเชียงควน (Buddha park)
กลางนครหลวงเวียงจันทน์ Lan Xang Avenue	ประตูชัย (Patuxay Monument)
	ตลาดเช้า (Morning Market)
ถนนเจ้าฟ้าจ๋ม ริมโขง	ตลาดกลางคืนแคมของ (Night market)
ด้านชายแดนประเทศลาว	สวนวัฒนธรรมอินแปง
	เขตปลอดภาษี
เมืองไซหานี	แพบ้านท่าอ่อน
	น้ำตกตาด หินคันทนา (Hinkhanna Waterfall)

เมือง/ที่ตั้ง	แหล่งท่องเที่ยว
เมืองสีโคดตะบอง	วัดถ้ำพระฤๅษี
เมืองสังทอง	ภูพะม้ง
	อนุสาวรีย์ท่านสีทอง
	น้ำตกน้ำสั่ง
	จุดชมวิวยอดเขาสังทอง

แขวงบอลิคำไซ เป็นหนึ่งในแขวงของ สปป.ลาวที่ตั้งอยู่ตอนกลางของประเทศ แขวงนี้มีชื่อเสียงมากเกี่ยวกับหินปูน ทั้งทัศนียภาพและเหมืองซึ่งใหญ่ที่สุดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เป็นประตูสู่ลาวได้ และยังเป็นแขวงที่มีความสำคัญด้านการท่องเที่ยวอีกแห่งหนึ่งของ สปป.ลาว เพราะเป็นเมืองท่าด่านติดชายแดนสองประเทศ โดยทางด้านทิศตะวันตกริมฝั่งแม่น้ำโขงบริเวณเมืองปากซัน ตรงข้ามกับจังหวัดบึงกาฬของไทย ส่วนทางด้านทิศตะวันออกบริเวณด่านแก้วเหนือติดชายแดนด่านกอเตีรียวของประเทศเวียดนาม แขวงบอลิคำไซประกอบด้วยเมืองทั้งหมด 7 เมือง คือ เมืองปากซัน เมืองท่าพะบาท เมืองปากกะดิง เมืองบอลิคม เมืองคำเกิด เมืองเวียงทองและเมืองไซจำพรน แหล่งท่องเที่ยวในแขวงบอลิคำไซ (laotourism.org, 2016)

ภาพที่ 1.4 แผนที่แขวงบอลิคำไซ

ที่มา: แผนที่แขวงบอลิคำไซ

(<http://www.bolikhambay.gov.la/index.php/27-2016-07-03-09-02-65.html>)

ตารางที่ 1.4 แหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่แขวงบอลิคำไซ

เมือง/ที่ตั้ง	แหล่งท่องเที่ยว
เมืองปากซัน	วัดดานสูงนาราม
	แม่น้ำสองสี

เมือง/ที่ตั้ง	แหล่งท่องเที่ยว
	แก่งสะดอก
	ป่าหิน (Ban Na Hin/Stone Forest)
เมืองท่าพะบาท	วัดพระบาทโพนสัน (Wat Phabath and Wat Phonsanh Temple)
	วัดโพนสันนาคานิमित
	น้ำตกตาดซาย
	ฟามพุตะเวน
เมืองปากกะดิง	จุดชมวิวยิมน้ำกะดิง (Nam Kading)
	ผาชาง (Pha Xang:Elephant Rock)
	น้ำตกตาดทอน (Tad Thone)
	จุดชมวิวป่าหินปูน
	น้ำตกตาดน้ำสะนาม
	น้ำตกวังพอง (Tad Vongfong Waterfull)
เมืองคำเกิด	จุดล่องเรื่อน้ำเทิน
	วังน้ำเย็น
	ถ้ำมังกร (Dragon cave)
	บ่อน้ำอุ่นลำน้ำพา
	ถ้ำเมืองคอง (Pha Kong Cave)
	ชนเผ่าไทเต้ง บ้านนาแป (Tai Teng Tribe)

เมือง/ที่ตั้ง	แหล่งท่องเที่ยว
	ตาดน้ำพา (Tad Nampa)
	ชายแดนด้านน้ำพาว

1.4.3.2 ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทางการท่องเที่ยว (ศึกษาเฉพาะภาคอุปทานทางการท่องเที่ยว) ประกอบด้วย ผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว (ธุรกิจนำเที่ยว ธุรกิจที่พักแรม ธุรกิจบริการอาหารและเครื่องดื่ม ธุรกิจจำหน่ายสินค้าและของที่ระลึก ธุรกิจคมนาคมขนส่ง และธุรกิจนันทนาการและธุรกิจเพื่อความบันเทิง) เจ้าหน้าที่ภาครัฐ และภาคประชาชน ซึ่งอยู่ในพื้นที่ศึกษา

กลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยได้กำหนดการเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีที่แตกต่างกันในแต่ละกลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วย

1) ผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ประกอบด้วย ธุรกิจนำเที่ยว ธุรกิจที่พักแรม ธุรกิจบริการอาหารและเครื่องดื่ม ธุรกิจจำหน่ายสินค้าและของที่ระลึก ธุรกิจคมนาคมขนส่ง และธุรกิจนันทนาการและธุรกิจเพื่อความบันเทิงใน 4 พื้นที่ๆ ละ 15 คน

2) เจ้าหน้าที่รัฐ ใน 4 พื้นที่ๆ ละ 15 คน

3) ผู้นำชุมชนและตัวแทนชุมชน ใน 4 พื้นที่ๆ ละ 10 คน

4) ผู้จัดการแหล่งท่องเที่ยว ใน 4 พื้นที่ๆ ละ 10 คน

* 4 พื้นที่ ได้แก่ หนองคาย เวียงจันทน์ บึงกาฬ และบอลิคำไซ

เพื่อให้การเก็บรวบรวมข้อมูลสามารถดึงข้อเท็จจริงให้มากที่สุด ผู้วิจัยจึงได้ทำการคัดเลือกผู้ให้ข้อมูลที่กำหนดจากกลุ่มต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยวิธีการดังนี้

(1). ผู้วิจัยใช้วิธีการแสวงหาผู้ที่มีคุณสมบัติที่สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับการบริหารจัดการการท่องเที่ยวทั้งในฐานะนักวิชาการ ผู้ประกอบการ ผู้บริหารและผู้ปฏิบัติการซึ่งมีการดำเนินงานในพื้นที่

(2). ผู้วิจัยใช้วิธี Snow-ball ประกอบ เพื่อค้นหาบุคคลที่มีความรู้เกี่ยวกับการบริหารจัดการการท่องเที่ยวและพร้อมที่จะให้ข้อมูล โดยในส่วนของผู้นำชุมชนหรือตัวแทนชุมชน และผู้จัดการแหล่งท่องเที่ยวจากแต่ละแหล่งท่องเที่ยว ดังนั้นแหล่งท่องเที่ยวตัวอย่าง 10 แหล่งท่องเที่ยว จึงใช้ตัวแทนละ 1 คนต่อแหล่งท่องเที่ยว

1.5 การวิเคราะห์ข้อมูล การตรวจสอบข้อมูล และการแปลผล

เมื่อดำเนินการเก็บข้อมูลในพื้นที่ศึกษาแล้ว ข้อมูลที่ได้จะถูกนำมารวบรวมและตรวจสอบความถูกต้องโดยวิธีการเปรียบเทียบข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ที่บันทึกด้วยการเขียนในแบบสอบถาม เปรียบเทียบกับข้อมูลที่ได้จากการบันทึกเสียงระหว่างการสัมภาษณ์ว่ามีความสอดคล้องกันหรือไม่ หากกรณีที่ไม่มีการบันทึกเสียงระหว่างการสัมภาษณ์ ก็จะมีการตรวจสอบยืนยันอีกครั้งจากผู้บันทึกข้อมูลว่าข้อมูลที่ได้มีความถูกต้องสอดคล้องกับสิ่งที่ต้องการบันทึกหรือไม่ จากนั้นคณะผู้วิจัยจะดำเนินการนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ข้อมูลและแปลผลไปสู่การศึกษาศักยภาพอุปทานการท่องเที่ยว ซึ่งประกอบด้วย ศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว ศักยภาพด้านการรองรับของพื้นที่ ศักยภาพผู้ประกอบการด้านท่องเที่ยว ศักยภาพหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการท่องเที่ยว ศักยภาพภาคประชาชน จากนั้นจะนำผลที่ได้ไปนำเสนอให้กับเจ้าหน้าที่หรือผู้ที่เกี่ยวข้อง ได้ตรวจสอบผลที่ได้อีกครั้งก่อนที่จะเผยแพร่ผลการวิจัยต่อไป

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ผลการศึกษาที่ได้จากงานวิจัยนี้ จะทำให้ได้แนวทางการพัฒนาอุปทานทางการท่องเที่ยวในเขตพื้นที่ท่องเที่ยวเชื่อมโยงของประเทศไทยและ สปป.ลาว ในประเด็นต่อไปนี้

1.6.1 ได้ข้อมูลศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวในพื้นที่ศึกษา

1.6.2 ข้อมูลปัญหา อุปสรรคและข้อเสนอแนะในการพัฒนาศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยว การบริการทางการท่องเที่ยว และการจัดการการท่องเที่ยวสองฝั่งโขงในจังหวัดหนองคาย และบึงกาฬเชื่อมโยงกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

1.6.3 แนวทางทางการพัฒนาศักยภาพอุปทานการท่องเที่ยวสองฝั่งโขงในจังหวัดหนองคายและบึงกาฬเชื่อมโยงกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

1.6.4 คู่มือการท่องเที่ยวเชื่อมโยงพื้นที่หนองคาย-เวียงจันทน์ และบึงกาฬ-บอลิคำไซ ภาคภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

บทที่ 2

การทบทวนเอกสารและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ในบทนี้กล่าวถึงการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อการวิจัย โดยเนื้อหาของบท จะประกอบด้วย 2 ส่วนหลัก คือ 1) แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และ 2) กรอบแนวคิดของการวิจัย ทั้งนี้ สำหรับหัวข้อ แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วยหัวข้อย่อยดังนี้ 1) การท่องเที่ยว 2) การจัดการการท่องเที่ยว 3) ความพร้อมในการรองรับทางการท่องเที่ยว 4) อุปทานทางการท่องเที่ยว 5) ปัญหาด้านอุปทานการท่องเที่ยวของไทย 6) ปัญหาด้านอุปทานการท่องเที่ยวของ สปป.ลาว 7) แนวคิดด้านการประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว และ 8) งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1.1 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

2.1.1.1 การท่องเที่ยว

นิยามของการท่องเที่ยว

องค์การการท่องเที่ยวโลก (World Tourism Organization หรือ WTO) ให้ความหมายการท่องเที่ยวหมายถึง การเดินทางใด ๆ ก็ตามเป็นการเดินทางตามเงื่อนไขสากล 3 ประการ ดังนี้

- 1) การเดินทางจากที่อยู่อาศัยปกติไปยังที่อื่นเป็นการชั่วคราว แต่ไม่ใช่ไปตั้งหลักแหล่งเป็นการถาวร
- 2) การเดินทางนั้นเป็นไปด้วยความสมัครใจ หรือความพึงพอใจของผู้เดินทางเอง ไม่ใช่เป็นการถูกบังคับ ไม่ใช่เพื่อทำสงคราม
- 3) เป็นการเดินทางด้วยวัตถุประสงค์ใด ๆ ก็ตามที่ไม่ใช่ประกอบอาชีพหรือหารายได้ แต่เดินทางมาเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ เพื่อเยี่ยมเยือนญาติมิตร เพื่อความเบิกบาน บันเทิง เจริญย์ เพื่อเล่นกีฬาต่าง ๆ เพื่อการประชุมสัมมนา เพื่อศึกษาหาความรู้ และเพื่อติดต่อธุรกิจ

ฉลองศรี พิมลสมพงษ์. (2539). ได้นิยามการท่องเที่ยว หมายถึง การเดินทางเพื่อความเพลิดเพลิน และพักผ่อนหย่อนใจ และเป็นการเดินทางที่มีเงื่อนไขสำคัญ 3 ประการคือ เดินทางจากที่อยู่อาศัยปกติไปยังที่อื่นเป็นการชั่วคราว เดินทางด้วยความสมัครใจ และเดินทางด้วยวัตถุประสงค์ใด ๆ ก็ได้ แต่ไม่ใช่เพื่อการประกอบอาชีพ

สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว (2546) ได้ให้ความหมายของการท่องเที่ยวไว้ว่า หมายถึง การเดินทางเพื่อผ่อนคลายความเครียด แสวงหาประสบการณ์แปลกใหม่ โดยมีเงื่อนไขว่า การเดินทางนั้น เป็นการเดินทางเพียงชั่วคราว ผู้เดินทางจะต้องไม่ถูกบังคับให้เดินทาง

จากคำนิยามและความหมายของการท่องเที่ยว (Tourism) ข้างต้นสามารถสรุปความหมายดังนี้ “การท่องเที่ยว” (Tourism) หมายถึง การเดินทางของมนุษย์จากสถานที่ใดสถานที่หนึ่งไปยังอีกสถานที่หนึ่ง หรือการเดินทางจากถิ่นพำนักที่อาศัยไปยังสถานที่อื่นซึ่งเป็นการชั่วคราวด้วยความสมัครใจไป และเป็นการเดินทางด้วยเหตุผลของการท่องเที่ยวมิใช่เพื่อการประกอบอาชีพหรือหารายได้ เช่น การเดินทางเพื่อการพักผ่อน การเดินทางเพื่อไปชมการแข่งขันกีฬา การเดินทางเพื่อการศึกษา การเดินทางเพื่อประชุมสัมมนา การเดินทางเพื่อเยี่ยมเยือนญาติพี่น้อง หรือเพื่อน การเดินทางเพื่อแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม เป็นต้น

วัตถุประสงค์ของการท่องเที่ยว

Swarbrooke and Horner (2007) ได้ระบุวัตถุประสงค์ของการท่องเที่ยว ไว้ดังนี้

- 1) การท่องเที่ยวเพื่อเยี่ยมเยือนเพื่อนและญาติพี่น้อง (Visiting Friends and Relatives)
- 2) การท่องเที่ยวเชิงธุรกิจ (Business Tourism)
- 3) การท่องเที่ยวแบบอิงศาสนา (Religious Tourism)
- 4) การท่องเที่ยวเพื่อสุขภาพ (Health Tourism)
- 5) การท่องเที่ยวแบบสวัสดิการ (Social Tourism)
- 6) การท่องเที่ยวเพื่อการศึกษา (Educational Tourism)
- 7) การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม (Cultural Tourism)
- 8) การท่องเที่ยวแบบชมทิวทัศน์ (Scenic Tourism)
- 9) การท่องเที่ยวแบบการแสวงหาความสำราญ (Hedonistic Tourism)

10) การท่องเที่ยวเพื่อเข้าร่วมกิจกรรมหรือทำกิจกรรม (Activity Tourism)

11) การท่องเที่ยวแบบมุ่งความสนใจพิเศษ (Special Interest Tourism)

ประเภทของการท่องเที่ยว

กรมการท่องเที่ยว กระทรวงท่องเที่ยวและกีฬา (2557) แบ่งการท่องเที่ยวของประเทศไทยได้เป็น 5 ประเภทคือ

1) การท่องเที่ยวเชิงเกษตร เป็นการท่องเที่ยวในพื้นที่ชุมชนเกษตรกรรมเช่น สวนสมุนไพร ฟาร์ม ปศุสัตว์ และสัตว์เลี้ยงรวมถึงแหล่งเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำต่าง ๆ

2) การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ คือ การเดินทางไปในสถานที่ท่องเที่ยวที่เป็นแหล่งทรัพยากรทางธรรมชาติ

3) การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม เป็นการท่องเที่ยวและเยี่ยมชมสถานที่แสดงถึงความเป็นวัฒนธรรมเช่น การชมสถานโบราณวัตถุ โบราณสถาน ปราสาท พระราชวัง วัด ประเพณี รวมถึงวิถีการดำเนินชีวิตของบุคคลในแต่ละยุคสมัย

4) การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ คือ การรูปแบบการท่องเที่ยวที่ผสมผสานในแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ หรือแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ โดยมีกิจกรรมเพื่อการรักษาสุขภาพเป็นกิจกรรมสำคัญของการท่องเที่ยว เช่น สปา กอล์ฟ และการท่องเที่ยวเชิงการแพทย์ เป็นต้น

5) การท่องเที่ยวเชิงธุรกิจ เช่นการเดินทางไปเยี่ยมเยียนลูกค้า หรือ ดูแลงาน และได้ไปท่องเที่ยวในท้องถิ่นนั้น ๆ ที่ไป

คำจำกัดความของนักท่องเที่ยว (Tourist)

นักท่องเที่ยว (Tourist) หมายถึง ผู้ที่เดินทางไปอยู่ในสถานที่อันมิใช่ที่พักถาวรของตน ซึ่งเป็นการเดินทางไปอยู่ชั่วคราวตั้งแต่ 24 ชั่วโมงขึ้นไป (มีการค้างคืนอย่างน้อย 1 คืน) แต่ไม่เกิน 90 วัน เป็นการเดินทางไปโดยสมัครใจด้วยวัตถุประสงค์ใดๆ ก็ตามที่มีใช้การไปประกอบอาชีพหรือหารายได้ ทั้งนี้ผู้โดยสารมาทางเรือสำราญทางทะเลแล้วไม่พักค้างคืนบนฝั่งก็จะไม่นับว่าเป็นนักท่องเที่ยว และผู้โดยสารผ่านที่แวะพักเพื่อต่อเครื่องบินก็จะไม่นับว่าเป็นนักท่องเที่ยวด้วยเช่นกัน

นักทัศนาจร (Excursionist) หมายถึง ผู้ที่เดินทางไปอยู่ในสถานที่อันมิใช่ที่พักถาวรของตน ซึ่งเป็นการเดินทางไปอยู่ชั่วคราว ในระยะเวลาสั้นๆ ไม่ถึง 24 ชั่วโมง (ไม่ได้ค้างคืน) และเดินทางไปโดยสมัครใจ ด้วยวัตถุประสงค์ใด ๆ ก็ตามที่มีใช้การไปประกอบอาชีพหรือหารายได้ ทั้งนี้ผู้ที่โดยสารเรือสำราญทางทะเลที่พักแรมในเรือสำราญจะถูกนับว่าเป็นนักทัศนาจร แต่ผู้โดยสารผ่านที่

แวะพักเพื่อต่อเครื่องบินจะไม่นับว่าเป็นนักท่องเที่ยว ส่วนคำว่า ผู้มาเยือน (Visitor) ซึ่งหมายรวมถึง ผู้ที่เดินทางเข้ามาในประเทศ โดยจำแนกเป็นนักท่องเที่ยวหรือนักทัศนาจรก็ได้ตามแต่จะตรงกับคุณสมบัติหรือนิยามในข้อใด

ผู้มาเยือน (Visitors) รวมไปถึง “นักท่องเที่ยว” (ผู้มาเยือนแบบค้างคืน) (Over-night Visitors)” และ “ผู้มาเยือนและจากสถานที่นั้นไปภายในวันเดียวกัน (Same-day Visitors)”

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ได้กำหนดนิยามการท่องเที่ยวและวิธีการจัดทำข้อมูลสถิติ เพื่อให้สอดคล้องกับองค์การการท่องเที่ยวโลก (WTO) ดังนี้

- นักท่องเที่ยวระหว่างประเทศ คือ ชาวต่างประเทศที่เดินทางเข้ามาในประเทศไทยและพำนักอยู่ในประเทศไทยครั้งหนึ่ง ๆ ไม่น้อยกว่า 24 ชั่วโมง และไม่เกิน 90 วัน และชาวต่างประเทศเหล่านี้จะต้องเดินทางเข้ามาเพื่อวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่ง
- นักท่องเที่ยวภายในประเทศ คือ บุคคลที่เดินทางออกจากถิ่นที่ตนพำนักอยู่จากจังหวัด หนึ่งไปยังอีกจังหวัดหนึ่งโดยมีวัตถุประสงค์ในการเดินทางเพื่อกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่นเดียวกับนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศ แต่มิใช่เพื่อไปหางานทำหรือหารายได้ทั้งนี้ได้จำแนกนักท่องเที่ยวไว้ 2 ประเภท คือ นักท่องเที่ยวประเภทค้างแรม และนักท่องเที่ยวประเภทเข้าไป – เย็นกลับ

2.1.1.2 การจัดการการท่องเที่ยว

มนัส สุวรรณ และคณะ (2541) ได้ให้หลักการในการจัดการการท่องเที่ยวโดยต้องพิจารณาการจัดการท่องเที่ยวอย่างเป็นระบบและบรรลุวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายจะต้องพิจารณา ระบบย่อยและองค์ประกอบของการจัดการท่องเที่ยว บทบาทหน้าที่ของแต่ละองค์ประกอบและความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบเหล่านั้นรวมถึงการพิจารณาสภาพแวดล้อมของระบบการท่องเที่ยวไปด้วย

1) ทรัพยากรท่องเที่ยว (Tourism Resource) ประกอบด้วย แหล่งท่องเที่ยวตลอดจนทรัพยากรที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการท่องเที่ยว

2) การบริการการท่องเที่ยว (Tourism Services) อันได้แก่การให้บริการ เพื่อการท่องเที่ยวที่มีอยู่ในพื้นที่หรือกิจกรรมที่มีผลเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของพื้นที่นั้นๆ

3) การตลาดท่องเที่ยว (Tourism Marketing) โดยเป็นส่วนของความต้องการในการท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับนักท่องเที่ยวผู้ประกอบการและประชาชนในพื้นที่ ซึ่งหมายรวมถึงกิจกรรมรูปแบบหรือกระบวนการการท่องเที่ยว นอกจากหลักการในการจัดการท่องเที่ยวที่ได้กล่าวมาแล้ว แนวทางการบริหารและจัดการการท่องเที่ยวยังสามารถนำมาวิเคราะห์การจัดการท่องเที่ยวได้ ซึ่งประกอบด้วย

- แนวทางการบริหารและการจัดการ
- แนวทางการจัดการด้านสิ่งแวดล้อมและความสะอาดในแหล่งท่องเที่ยว
- แนวทางการบริหารและการจัดการด้านสวัสดิภาพและความปลอดภัย
- แนวทางการประสานความร่วมมือกับหน่วยงานอื่น
- แนวทางการให้ประชาชน และองค์กรอื่น ๆ มีส่วนร่วม

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2545) ได้กล่าวถึง การจัดการการท่องเที่ยวที่ควรจะดำเนินการในความรับผิดชอบของหน่วยงานที่ดูแลสถานที่ท่องเที่ยวนั้น มีอยู่ 5 การกิจหลัก ดังนี้

1) การโฆษณาและประชาสัมพันธ์ หน่วยงานที่รับผิดชอบในด้านการ จัดการแหล่งท่องเที่ยวควรมีบทบาทในการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวให้สาธารณะชนได้รับรู้และทราบให้มากที่สุด

2) การสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับทรัพยากรการท่องเที่ยว เป็นการสำรวจหา ข้อมูลในแหล่งท่องเที่ยวที่มีอยู่ในพื้นที่ เพื่อเป็นข้อมูลในการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่

3) การปรับปรุงและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว เป็นการจัดทำแผนงาน โครงการเพื่อปรับปรุงและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้เป็นที่ประทับใจของนักท่องเที่ยว

4) การบริหารแหล่งท่องเที่ยว เป็นการกำหนดแนวทางในการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่อย่างเหมาะสม และเกิดประโยชน์สูงสุด

5) การรักษาความปลอดภัยในแหล่งท่องเที่ยว เป็นการวางระบบในการดูแลรักษา ระบบความปลอดภัยให้แก่นักท่องเที่ยวที่เข้ามาในพื้นที่

ระพีพรรณ ทองหล่อ (2549) ได้กล่าวถึงการจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว (Resource management) ควรประกอบด้วยวิธีการดำเนินการต่อไปนี้

1) การวิเคราะห์ทรัพยากรการท่องเที่ยวเพื่อประเมินศักยภาพ และจัดระดับทรัพยากรแหล่งท่องเที่ยว ซึ่งเป็นการวิเคราะห์หาจุดเด่นที่มีเอกลักษณ์ของทรัพยากรภายในแหล่งท่องเที่ยว เพื่อ

จะได้วิเคราะห์ความเหมาะสมต่อการกำหนดแนวทางการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวประกอบด้วย 2 ขั้นตอนคือ

1.1) ขั้นตอนการวิเคราะห์ทรัพยากรการท่องเที่ยว โดยเริ่มต้นด้วยการสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับทรัพยากรท่องเที่ยวในพื้นที่ เพื่อประกอบการตัดสินใจในการกำหนดทิศทางในการดำเนินงานเกี่ยวกับการท่องเที่ยว โดยการสำรวจแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ว่ามีทรัพยากรการท่องเที่ยวอะไรบ้าง เป็นทรัพยากรการท่องเที่ยวประเภทใด และมีสภาพอย่างไร ซึ่งทรัพยากรการท่องเที่ยวมีคุณลักษณะและความเหมาะสมที่แตกต่างกันตามศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว จะได้รับการจัดการที่ทำให้สามารถรองรับการท่องเที่ยวที่เหมาะสมกับแหล่งท่องเที่ยว

1.2) ขั้นตอนการประเมินศักยภาพและจัดระบบของทรัพยากรภายในแหล่งท่องเที่ยว ประกอบด้วยขั้นตอนการกำหนดตัวชี้วัดเพื่อพิจารณาศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว เช่น สภาพทั่วไปของแหล่งท่องเที่ยว ลักษณะของแหล่งท่องเที่ยว โดยกำหนดระดับการให้คะแนนจากมากที่สุดถึงน้อยที่สุด

2) การประเมินขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว เป็นการประเมินปริมาณของนักท่องเที่ยว รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยว และระดับการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกที่แหล่งท่องเที่ยวแต่ละแห่งจะสามารถรองรับได้โดยไม่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในระบบนิเวศ และการลดลงของคุณภาพ ประสิทธิภาพ หรือนันทนาการที่นักท่องเที่ยวควรจะได้รับ โดยพิจารณาจากขีดจำกัดทางสภาพแวดล้อม ขีดความสามารถในการรองรับตลาดการท่องเที่ยว และขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว

3) การกำหนดเขตการใช้พื้นที่หรือเขตการจัดการในแหล่งท่องเที่ยว ให้เหมาะสมตามสภาพและขนาดของทรัพยากรที่จะรองรับปริมาณนักท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวที่จะเกิดขึ้น โดยสามารถป้องกันผลกระทบที่จะมีผลต่อระบบนิเวศโดยรวมด้วย โดยมีแนวทางการดำเนินการคือการจัดให้มีเขตบริการหรือศูนย์บริการนักท่องเที่ยว และการจัดเขตสงวนหรือบริเวณพื้นที่ที่มีความเปราะบางด้านนิเวศ

4) การควบคุมการพัฒนาพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวทางกายภาพให้เหมาะสมกับวัฒนธรรมในพื้นที่ เป็นการรักษาความเป็นระเบียบเรียบร้อยและการมีระบบป้องกันและกำจัดมลภาวะที่เหมาะสม

แนวคิดเกี่ยวกับความสามารถในการรองรับด้านการท่องเที่ยว

แนวคิดของการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ให้ความสำคัญกับความสามารถในการรองรับ (Carrying Capacity) ซึ่งขีดความสามารถในการรองรับของทรัพยากรท่องเที่ยวนี้หมายถึง ปริมาณการใช้ประโยชน์จากพื้นที่ใดพื้นที่หนึ่งที่พื้นที่นั้นจะสามารถรองรับได้ ก่อนที่จะเกิดความเสื่อมโทรม ดังนั้น ขีดความสามารถในการรองรับของทรัพยากรท่องเที่ยวจึงวัดได้ด้วยปริมาณนักท่องเที่ยวสูงสุดที่สามารถอยู่ในพื้นที่นั้นได้ในทุกเวลาและในปริมาณที่จะทำให้สภาพแวดล้อมถูกทำลายน้อยที่สุด และยังคงรักษาสภาพการเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ดีไว้ได้มากที่สุด โดยนักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจกับสภาพของแหล่งท่องเที่ยวและการใช้สิ่งอำนวยความสะดวกภายในแหล่งท่องเที่ยว รวมถึงความรู้สึกนึกคิดของประชาชนในพื้นที่ที่มีต่อสภาพของแหล่งท่องเที่ยวนั้นด้วย (สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว, 2546, หน้า 171)

Butler and Knudson (1977) ได้แบ่งความสามารถในการรองรับออกเป็น 4 ด้าน คือ

1) ความสามารถในการรองรับด้านสิ่งอำนวยความสะดวก (Facility Carrying Capacity) ซึ่งเกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยว อาทิ ที่พัก การคมนาคมขนส่ง ร้านอาหาร เป็นต้น

2) ความสามารถในการรองรับทางสังคม (Social Carrying Capacity) หมายถึง คุณภาพของประสบการณ์ที่ได้รับจากการท่องเที่ยวกับการดำรงชีวิตของคนท้องถิ่นที่เป็นเจ้าของพื้นที่

3) ความสามารถในการรองรับของระบบนิเวศ (Ecological Carrying Capacity) เกี่ยวข้องกับผลกระทบต่อระบบนิเวศ กล่าวคือ ระดับการใช้ประโยชน์ที่จะไม่ส่งผลกระทบต่อพืช สัตว์ ดิน และน้ำ คุณภาพอากาศ และ

4) ความสามารถในการรองรับทางกายภาพ (Physical Carrying Capacity) เกี่ยวข้องกับผลกระทบของการใช้พื้นที่ของนักท่องเที่ยว เช่น ขีดจำกัดของจำนวนประชากรต่อพื้นที่

Williams and Gills (1994, pp.174-187) ได้จัดประเภทของความสามารถในการรองรับด้านการท่องเที่ยว ออกเป็น 6 ด้าน คือ

1) ปัจจัยด้านระบบนิเวศ เกี่ยวข้องกับสัตว์ป่า น้ำ พืช อากาศ และที่ดิน

2) ปัจจัยด้านกายภาพ เกี่ยวข้องกับที่พัก พื้นที่การผลิต น้ำ การรองรับขยะ การคมนาคมขนส่ง เป็นต้น

3) ปัจจัยด้านนโยบายการบริหาร เกี่ยวข้องกับประสิทธิภาพ อำนาจในการตัดสินใจของผู้บริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว

4) ปัจจัยด้านเศรษฐศาสตร์ เกี่ยวข้องกับการลงทุน เทคโนโลยี การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว ดันทุนด้านแรงงาน เป็นต้น

5) ปัจจัยด้านประสบการณ์ของผู้ที่พักอาศัยในชุมชน เกี่ยวข้องกับ ความเป็นส่วนตัว การดำรงชีวิต ประโยชน์ที่ได้รับและผลกระทบจากพฤติกรรมของนักท่องเที่ยว

6) ปัจจัยด้านประสบการณ์ของนักท่องเที่ยว เกี่ยวข้องกับปริมาณ พฤติกรรม การบริการ ความเป็นมิตรไมตรีของคนท้องถิ่น และความคาดหวังของนักท่องเที่ยว เป็นต้น

2.1.3 แนวคิดเกี่ยวกับความพร้อมในการรองรับทางการท่องเที่ยว

มานิช พรหมปัญญ และคณะ (2556) ได้กล่าวถึงแนวทางการเตรียมความพร้อมทางการท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนาของจังหวัดอุบลราชธานีเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ไว้ว่า ภาครัฐ ภาคเอกชน ชุมชนและแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธจำเป็นต้องเข้ามามีส่วนร่วมในการวางแผน กำหนดนโยบายร่วมกัน โดยการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงพุทธ ควรเป็นไปในลักษณะ “ศาสนานำท่องเที่ยว” โดยจะต้องคำนึงถึงประเด็น ดังต่อไปนี้

1. การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธตามบริบทของแต่ละแหล่งเพื่อไม่ให้เกิดการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงพุทธของจังหวัดอุบลราชธานีไปกระทบต่อวิถีพุทธ และให้ความสำคัญกับการเข้าถึงหลักคำสอนและหลักศาสนา

2. การพัฒนาการตลาดและการประชาสัมพันธ์ รวมทั้งป้ายบอกทาง และป้ายชี้แนะการปฏิบัติศาสนกิจภายในวัด และการรวบรวมข้อมูลเพื่อสร้างเรื่องราวการท่องเที่ยวเชิงพุทธของพื้นที่เพื่อกระตุ้นและสร้างแรงดึงดูดให้นักท่องเที่ยว

3. การพัฒนาระบบสนับสนุนการท่องเที่ยวประเภทการคมนาคมขนส่งมวลชน

4. การจัดการระบบที่เอื้อต่อความเชื่อมั่นด้านความปลอดภัยในทรัพย์สินภายในวัด

5. การสร้างเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงพุทธภายในประเทศและต่างประเทศ

6. การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงพุทธอย่างยั่งยืน โดยการส่งเสริมให้ภาคการศึกษาเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของการท่องเที่ยวเชิงพุทธ

ปวีณา งามประภาส (2560) ได้กล่าวถึงแนวทางในการเตรียมความพร้อมในการรองรับนักท่องเที่ยวกลุ่มผู้สูงอายุของการท่องเที่ยวชุมชนบ้านเมะหลวง อำเภอแม่เมะ จังหวัดลำปาง โดยสรุปได้ 3 ประเด็น ดังนี้

1) ด้านการจัดการทรัพยากรท่องเที่ยว ควรมีการพัฒนา ปรับปรุง สถานที่แหล่งท่องเที่ยวให้สามารถรองรับนักท่องเที่ยวสูงอายุได้อย่างเต็มศักยภาพ เช่น การสร้างราวจับตามจุดต่างๆ ในแหล่งท่องเที่ยวรวมถึงในสุขา การสร้างบันไดที่ถาวรและคงทน และปรับภูมิทัศน์ภายในแหล่งท่องเที่ยว

2) ด้านการให้บริการด้านที่พักและสิ่งอำนวยความสะดวก ควรมีการดำเนินการ คือ (1) ส่งเสริมให้มีการจัดอุปกรณ์เรื่องอำนวยความสะดวกด้านการรักษาพยาบาล และชุดปฐมพยาบาลที่มีคุณภาพ (2) ส่งเสริมให้คณะทำงานทางการท่องเที่ยวได้เข้าร่วมอบรม เพิ่มพูนความรู้เกี่ยวกับการบริการนักท่องเที่ยวกลุ่มสูงอายุ และ (3) จัดรถบริการรับส่งนักท่องเที่ยวไปยังที่พัก โฮมสเตย์ หรือไปยังแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ อย่างทั่วถึงมากขึ้น

3) ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว ควรมีการดำเนินการ คือ (1) ควรมีการส่งเสริมการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวที่คำนึงถึงทรัพยากรที่มีอยู่ในชุมชนเป็นหลัก และ (2) มีการจัดและส่งเสริมให้ชุมชนมีบ้านพักแบบโฮมสเตย์ที่เป็นของชาวบ้านที่มีการบริการความสะดวกสบายสำหรับนักท่องเที่ยวทุกกลุ่มอายุเพิ่มเติม เนื่องจากที่มีอยู่เดิมไม่เพียงพอในการรองรับนักท่องเที่ยว

เศรษฐวิสุท์ พรหมสิทธิ์ (ม.ป.ป.) กล่าวถึงความพร้อมในการรองรับนักท่องเที่ยว โดยคำนึงถึงองค์ประกอบหลักทางการท่องเที่ยว ดังนี้

1. สิ่งดึงดูดใจ (Attraction) จัดเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างยิ่ง เพราะเป็นสิ่งที่ดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยว โดยประเทศไทยมีสถานที่ท่องเที่ยวที่สวยงามเป็นธรรมชาติเหมาะสมกับการฮันนีมูน ตัวอย่างเช่น หาดทราย ทะเล ป่าไม้ และภูเขา สถานที่ท่องเที่ยวหลากหลายรูปแบบที่ตรงกับความต้องการของกลุ่มนักท่องเที่ยวประเภทคู่รัก

2. สิ่งอำนวยความสะดวกในการเดินทาง (Accessibility) สิ่งอำนวยความสะดวกในการเดินทางทำให้นักท่องเที่ยวเดินทางเข้าไปยังสถานที่ได้อย่างรวดเร็ว ปลอดภัย และสะดวกสบายมากยิ่งขึ้น โดยการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวอันมีคุณค่าในประเทศไทยสามารถเข้าถึงได้ง่ายเนื่องจากมีการคมนาคมที่มีความสะดวก ได้แก่ การขนส่งทางบก การขนส่งทางน้ำ และการขนส่งทางอากาศ

3. สิ่งอำนวยความสะดวก (Amenity) สิ่งอำนวยความสะดวก และสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานต่อนักท่องเที่ยวในประเทศไทยมีการพัฒนาในด้านสาธารณูปโภคพื้นฐาน การบริการในกรณีฉุกเฉิน สิ่งอำนวยความสะดวกที่นักท่องเที่ยวมีความจำเป็นต้องใช้เพื่ออำนวยความสะดวกในการเดินทางท่องเที่ยว เช่น ร้านอาหาร ร้านขายของที่ระลึก Wi-Fi บริการช่างภาพส่วนตัว เป็นต้น

4. ที่พัก (Accommodation) แหล่งท่องเที่ยวควรมีจำนวนที่พักที่เพียงพอพร้อมทั้งมีความหลากหลายด้านราคาและการบริการที่เหมาะสม และที่พักควรตั้งอยู่ไม่ไกลจากแหล่งท่องเที่ยวมากเกินไป

5. กิจกรรม (Activity) กิจกรรมที่นักท่องเที่ยวสามารถทำในช่วงเวลาที่มาพักผ่อน และท่องเที่ยวในสถานที่นั้นเพื่อทำให้การท่องเที่ยวช่วงอันมีคุณค่าเป็นช่วงเวลาพิเศษและน่าจดจำมากยิ่งขึ้น แหล่งท่องเที่ยวควรมีกิจกรรมเพื่อให้ผู้รักได้ทำร่วมกันอย่างหลากหลาย เช่น การนวดผ่อนคลาย หรือสปา การเที่ยวชมเมือง การรับประทานอาหารมื้อพิเศษ การทำกิจกรรมผจญภัย เป็นต้น

2.1.1.4 อุปทานทางการท่องเที่ยว

การท่องเที่ยวเกิดขึ้นเมื่ออุปสงค์และอุปทานมาพบกัน หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ นักท่องเที่ยวได้เดินทางไปถึงจุดหมายปลายทาง (Destination) แต่การท่องเที่ยวจะเกิดขึ้นได้ต้องอาศัยองค์ประกอบหลายอย่าง เช่น การขนส่ง ตัวกลางท่องเที่ยว ฯลฯ

อุปทานทางการท่องเที่ยวมีองค์ประกอบที่เชื่อมโยงกันเป็นลูกโซ่ซึ่งรวมทั้งบริการของรัฐและเอกชน ได้แก่ แหล่งท่องเที่ยวหรือสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว ระบบข้อมูล ระบบบริการขนส่ง และระบบสาธารณูปโภค สำหรับภาคเอกชนองค์ประกอบที่สำคัญได้แก่ตัวแทนการท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมบริการต่าง ๆ (บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา, 2549)

อุปทานทางการท่องเที่ยว ประกอบด้วย

1) แหล่งท่องเที่ยวหรือสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว แบ่งออกเป็น 2 ประเภทหลัก คือ

1.1) แหล่งท่องเที่ยวหรือสิ่งดึงดูดใจทางธรรมชาติ ได้แก่ หาดทราย ทะเล น้ำตก ภูเขา ทะเลสาบ แม่น้ำ เป็นต้น

1.2) แหล่งท่องเที่ยวหรือสิ่งดึงดูดใจที่มนุษย์สร้างขึ้น ประกอบด้วย

1.2.1) สิ่งดึงดูดใจทางประวัติศาสตร์ ได้แก่ วัด โบสถ์ มัสยิด พระราชวัง อนุสาวรีย์ ปราสาท เป็นต้น

1.2.2) สิ่งดึงดูดใจทางวัฒนธรรม ได้แก่ พิพิธภัณฑ์ โรงละคร โรงภาพยนตร์ เทศกาลงานประเพณี งานเฉลิมฉลองต่าง ๆ พิธีกรรมต่าง ๆ เป็นต้น

1.2.3) สิ่งดึงดูดใจทางสังคม ได้แก่ กลุ่มชาติพันธุ์ วิถีชีวิตท้องถิ่น เป็นต้น

1.2.4) สิ่งดึงดูดใจที่สร้างขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์ทางการท่องเที่ยวโดยเฉพาะ อาทิ สวนสนุก ลู่วิ่ง เป็นต้น

2) บริการสาธารณูปโภคโครงสร้างพื้นฐานของรัฐ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

2.1) โครงสร้างพื้นฐาน ได้แก่ ถนนหนทาง รางรถไฟ สนามบิน ท่าเรือ ระบบบริการขนส่ง เป็นต้น

2.2) บริการสาธารณูปโภค เช่น ระบบไฟฟ้า ระบบประปา ระบบโทรคมนาคม การให้บริการห้องอาบน้ำ ห้องสุขา ระบบการกำจัดขยะและของเสียต่าง ๆ

3) การบริการหรือสิ่งอำนวยความสะดวกในการท่องเที่ยวที่เอกชนเป็นผู้ให้บริการ ได้แก่ ธุรกิจ ในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นธุรกิจที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการผลิตสินค้าและบริการที่นักท่องเที่ยวบริโภคอาจเป็นทั้งสินค้าหรือบริการเพื่อตอบสนองความต้องการทั้งของนักท่องเที่ยวและคนในท้องถิ่น หรืออาจเป็นสินค้าหรือบริการเฉพาะที่ผลิตขึ้นมาเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวเป็นหลักก็ได้ โดยธุรกิจในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวประกอบไปด้วย 6 ธุรกิจหลัก ได้แก่ ธุรกิจนำเที่ยว ธุรกิจที่พักแรม ธุรกิจบริการอาหารและเครื่องดื่ม ธุรกิจจำหน่ายสินค้าและของที่ระลึก ธุรกิจคมนาคมขนส่ง และธุรกิจนันทนาการ และธุรกิจเพื่อความบันเทิง

ตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2551 “ธุรกิจนำเที่ยว” หมายถึง ธุรกิจเกี่ยวกับการนำนักท่องเที่ยวเดินทางไปท่องเที่ยว หรือเดินทางไปเพื่อวัตถุประสงค์อื่น โดยจัดให้มีบริการหรือการอำนวยความสะดวกอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง อันได้แก่ สถานที่พัก อาหาร มัคคุเทศก์ หรือบริการอื่นใดตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

3.1) ธุรกิจนำเที่ยว แบ่งออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่

3.1.1) ธุรกิจนำเที่ยวเฉพาะพื้นที่ คือ การประกอบธุรกิจนำเที่ยวไปยังสถานที่หนึ่งสถานที่ใดในจังหวัดใดจังหวัดหนึ่ง และจังหวัดที่มีเขตพื้นที่ติดต่อกับจังหวัดนั้น

3.1.2) ธุรกิจนำเที่ยวภายในประเทศ คือ การประกอบธุรกิจนำเที่ยวไปยังสถานที่หนึ่งสถานที่ใดในประเทศไทย

3.1.3) ธุรกิจนำเที่ยวต่างประเทศ คือ การประกอบธุรกิจนำเที่ยวไปยังสถานที่หนึ่งสถานที่ใดในต่างประเทศหรือนำเที่ยวให้กับนักท่องเที่ยวจากต่างประเทศไปยังสถานที่หนึ่งสถานที่ใดภายในประเทศ

3.2) ธุรกิจที่พักแรม

ตามพระราชบัญญัติธุรกิจโรงแรม พ.ศ. 2547 โรงแรม หมายถึง สถานที่พักที่จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ในทางธุรกิจเพื่อให้บริการที่พักชั่วคราวสำหรับคนเดินทางหรือบุคคลอื่นใดโดยมีค่าตอบแทน

ธุรกิจที่พักแรมมีหลายประเภท เช่น โรงแรม เกสเฮาส์ รีสอร์ท โฮมสเตย์ โมเต็ล เป็นต้น (สุพัตรา สร้อยเพชร, 2553)

3.3) ธุรกิจบริการด้านอาหารและเครื่องดื่ม หมายถึง ผู้ประกอบธุรกิจให้บริการด้านอาหารและเครื่องดื่มแก่นักท่องเที่ยวในระหว่างเดินทางท่องเที่ยว โดยแบ่งออกเป็น 7 ประเภทใหญ่ๆ ดังนี้

3.3.1) ธุรกิจอาหารจานด่วน (Fast-food) เป็นธุรกิจที่บริการอาหารแก่ลูกค้าแบบจานด่วน มีรายการอาหารที่จำกัด และมีราคาค่อนข้างต่ำ เช่น พิซซ่าฮัท แมคโดนัลด์ เป็นต้น

3.3.2) ธุรกิจอาหารสำเร็จรูปเดลิ (Deli shop) เป็นธุรกิจอาหารที่ผสมผสานการให้บริการอาหารสำเร็จรูปประเภทเนื้อแช่แข็ง เนย แชนวิช สลัด และอาหารสำเร็จรูปอื่นๆ

3.3.3) ธุรกิจอาหารบุฟเฟต์ (Buffet) เป็นธุรกิจอาหารแบบลูกค้าช่วยเหลือตัวเอง และราคาอาหารจะเป็นแบบราคาเดียว

3.3.4) คอฟฟี่ช็อป (Coffee shop) เป็นธุรกิจอาหารที่มีลักษณะการให้บริการแบบรวดเร็ว มักเป็นการให้บริการที่เคาน์เตอร์ ตกแต่งแบบง่ายๆ รายการอาหารจำกัด และมีราคาค่าบริการค่อนข้างต่ำ

3.3.5) คาเฟ่ที่เรีย (Cafeteria) เป็นธุรกิจอาหารที่บริการตนเอง มีรายการอาหารจำกัด มักตั้งอยู่ในที่มีผู้คนพลุกพล่าน เช่น ตามศูนย์การค้า สนามบิน สถานศึกษา สำนักงาน เป็นต้น

3.3.6) ธุรกิจอาหารกูร์เมต์ (Gourmet) เป็นธุรกิจอาหารที่ลงทุนสูงเพราะต้องตกแต่งให้มีความหรูหรา มุ่งตอบสนองลูกค้าที่มีกำลังซื้อสูง รายการอาหารและเครื่องดื่มน่ามีคุณภาพดี และมีการบริการที่ดีเลิศ

3.3.7) ธุรกิจอาหารแบบเฉพาะกลุ่ม คือ ธุรกิจที่ให้บริการอาหารพิเศษเฉพาะรายการอาหาร เช่น ภัตตาคารอาหารไทย ภัตตาคารอาหารฝรั่งเศส เป็นต้น

3.4) ธุรกิจจำหน่ายสินค้าและของที่ระลึก

สินค้าที่ระลึก หมายถึง สิ่งของใดก็ตามที่นักท่องเที่ยวซื้อและนำสินค้านั้นกลับไปยังภูมิลำเนาของตน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อใช้สอยในชีวิตประจำวัน เป็นที่ระลึกถึง หรือเป็นของฝากให้บุคคลอื่น

กิจกรรมการซื้อของ เป็นกิจกรรมที่นักท่องเที่ยวโดยทั่วไปให้ความนิยม โดยเฉพาะการซื้อสินค้าที่ผลิตโดยคนท้องถิ่น เพราะมักเป็นที่ดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยวในเรื่องของการแสดงถึงวิถีชีวิตของคนในท้องถิ่นนั้นๆ

3.5) ธุรกิจคมนาคมขนส่ง

ตามพระราชบัญญัติการขนส่ง พ.ศ. 2497 การขนส่ง หมายถึง การลำเลียงหรือเคลื่อนย้ายบุคคลหรือสิ่งของด้วยเครื่องอุปกรณ์การขนส่ง ดังนั้น ธุรกิจการขนส่งจึงเป็นผู้ให้บริการด้านการขนส่งแก่นักท่องเที่ยวให้สามารถเดินทางเข้าสู่แหล่งท่องเที่ยวได้

ประเภทของธุรกิจขนส่ง ได้แก่ รถโดยสารสาธารณะ แท็กซี่ รถเช่า รถทัวร์เช่าเหมา เป็นต้น

3.6) ธุรกิจหรือแหล่งนันทนาการเพื่อการท่องเที่ยว

หมายถึง ธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมและบริการเพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยว

ประเภทและรูปแบบของธุรกิจแหล่งนันทนาการจำแนกตามประเภทธุรกิจแบ่งออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่

3.6.1) ธุรกิจสวนสนุก (Amusement and theme Park)

- สวนสนุก (Amusement Park) หมายถึง สถานบริการด้านความบันเทิงและความสนุกสนาน ประกอบด้วย เครื่องเล่น เกมส์ การละเล่น การแสดงต่าง ๆ สำหรับนักท่องเที่ยวหรือประชาชนในท้องถิ่น

- สวนสนุกรูปแบบเฉพาะ (Theme Park) เป็นการสร้างสวนสนุกจากแนวคิดใดแนวคิดหนึ่งที่น่าสนใจ และเป็นสถานที่ที่เปรียบเสมือนแหล่งท่องเที่ยวในตัวเอง เนื่องจากมีกิจกรรมบันเทิงด้านต่าง ๆ ที่น่าดึงดูดความสนใจและแตกต่างจากสิ่งที่น่าสนใจที่นักท่องเที่ยวจะพบเห็นได้โดยทั่วไป

3.6.2) ธุรกิจบันเทิง (Entertainment) หมายถึง สถานบันเทิงยามค่ำคืน เช่น ไนต์คลับ คาเฟ่ บาร์ ดิสโก้เธค ผับและคาสีโน รวมทั้งโรงภาพยนตร์และโรงละคร สถานบริการเหล่านี้

3.6.3) ธุรกิจหรือแหล่งการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยว เป็นการตอบสนองความต้องการด้านการกีฬาของนักท่องเที่ยว ซึ่งกิจกรรมการกีฬาเป็นกิจกรรมที่ได้รับความนิยมและก่อให้เกิดรายได้ต่อธุรกิจต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น โรงแรม ที่พัก ภัตตาคาร ร้านอาหาร การขนส่ง การเดินทาง รวมทั้งบริษัทที่จัดบริการสำหรับการชมกีฬา

4) หน่วยงานหรือองค์กรที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ได้แก่

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการส่งเสริมสนับสนุนและการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวโดยตรงกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬามีหน่วยงานในสังกัดที่สำคัญต่อภาคการท่องเที่ยว คือ สำนักงานพัฒนาการกีฬานันทนาการ สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว และการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว มีหน้าที่ด้านการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยว มีภารกิจในการพัฒนามาตรฐานการบริการด้านการท่องเที่ยวและแหล่งท่องเที่ยว รวมทั้งการสนับสนุนการประกอบธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ให้อยู่ในระดับมาตรฐาน เพื่อประโยชน์ทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม และเพื่อให้เกิดการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย หรือ ททท. จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ส่งเสริมการท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมด้วยการสร้างแรงจูงใจให้นักท่องเที่ยวต่างประเทศเดินทางมาเยือนประเทศไทยเพื่อให้เกิดรายได้เข้าสู่ประเทศอันส่งผลต่อการพัฒนาด้านเศรษฐกิจของประเทศชาติ

กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืช สังกัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เป็นหน่วยงานที่มีภารกิจด้านการอนุรักษ์ ส่งเสริมและฟื้นฟูทรัพยากรป่าไม้ สัตว์ป่า และพันธุ์พืชในเขตพื้นที่ป่าเพื่อการอนุรักษ์ โดยการป้องกันควบคุมพื้นที่ป่าอนุรักษ์ที่มีอยู่เดิม และฟื้นฟูพื้นที่ป่าเสื่อมโทรมให้กลับสมบูรณ์ เพื่อรักษาสมดุลของระบบนิเวศและสิ่งแวดล้อม สำหรับเป็นแหล่งต้นน้ำลำธาร แหล่งที่อยู่อาศัยของสัตว์ป่า แหล่งอาหาร ตลอดจนเป็นแหล่งนันทนาการและแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติของประชาชน

สำนักงานตรวจคนเข้าเมือง สังกัดสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เป็นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว คือ มีหน้าที่ในการควบคุมดูแลการเดินทางเข้าหรือออกไปนอกราชอาณาจักรของบุคคลและยานพาหนะ รวมทั้งควบคุมดูแลคนต่างด้าวที่เข้ามาอยู่ในราชอาณาจักร

กองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว สังกัดสำนักงานตำรวจแห่งชาติ มีหน้าที่ในการอำนวยความสะดวกและให้ความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ ป้องกันและปราบปราม แก๊วและลดปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติในภูมิภาคต่าง ๆ ของประเทศไทย

กรมศุลกากร เป็นหน่วยงานในสังกัดกระทรวงการคลัง มีหน้าที่ควบคุมการนำเข้าและการนำออกสินค้าของประเทศ และจัดเก็บรายได้ในรูปแบบของอากรขาเข้าและขาออกระหว่างประเทศ ตลอดจนการกำหนดมาตรการทางภาษีอากรเพื่อส่งเสริมการส่งออก

สำนักงานทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ เป็นหน่วยงานในสังกัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา มีหน้าที่กำหนดแผนงานและมาตรการต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการส่งเสริมและควบคุมธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ เช่น การกำหนดมาตรฐานการประกอบธุรกิจนำเที่ยว ควบคุมการปฏิบัติหน้าที่ของมัคคุเทศก์ การออกใบอนุญาตและเพิกถอนใบอนุญาตการประกอบการธุรกิจนำเที่ยว รวมทั้งมัคคุเทศก์

กรมศิลปากร เป็นหน่วยงานที่ทำหน้าที่ดูแล บำรุงรักษา ป้องกัน อนุรักษ์ ฟื้นฟู ส่งเสริม สร้างสรรค์ และเผยแพร่ศิลปวิทยาการและวัฒนธรรมของชาติในด้านพิพิธภัณฑ์ โบราณคดี โบราณสถาน วรรณกรรม ประวัติศาสตร์ ขนบธรรมเนียม จารีตประเพณี หอสมุดแห่งชาติ หอจดหมายเหตุแห่งชาติ นาฏศิลป์ ดุริยางค์ศิลป์ สถาปัตยกรรมและศิลปกรรม เป็นต้น

กรมการศาสนา มีหน้าที่ในการทำนุบำรุง ส่งเสริมพระพุทธศาสนา การเผยแผ่พระพุทธศาสนา รวมทั้งยังสนับสนุนศาสนาอื่น ๆ ที่ทางราชการรับรอง ตลอดจนการนำสถานที่สำคัญทางศาสนาเป็นจุดดึงดูดทางการท่องเที่ยว

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ สังกัดกระทรวงวัฒนธรรม เป็นหน่วยงานที่ทำหน้าที่ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของสังคมในการเสริมสร้างค่านิยมและความภาคภูมิใจในความเป็นไทย ส่งเสริมการนำทุนทางวัฒนธรรมมาประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิตและการพัฒนาอย่างยั่งยืน พัฒนาแหล่งการเรียนรู้ทางวัฒนธรรม สนับสนุนและเสริมสร้างความเข้มแข็งของเครือข่ายทางวัฒนธรรม รวมทั้งมีการส่งเสริมวัฒนธรรมเพื่อการท่องเที่ยว

2.1.1.5 ปัญหาด้านอุปทานการท่องเที่ยวของไทย

ภาวะความไม่สมดุลระหว่างอุปสงค์และอุปทานการท่องเที่ยว (มิ่งสรรพ ขาวสอาด, 2556) มี 2 กรณีคือ

1) กรณีภาวะอุปสงค์มากกว่าอุปทาน หมายถึง ความต้องการซื้อผลิตภัณฑ์ของนักท่องเที่ยวมีปริมาณมากกว่าผลิตภัณฑ์ที่เสนอขายโดยผู้ประกอบการ บ่อยครั้งจะเกิดสถานการณ์เหล่านี้ ได้แก่ การบริการที่ไม่ทั่วถึงของพนักงาน ราคาผลิตภัณฑ์สูงขึ้น ลูกค้ามาใช้บริการมาก แหล่งท่องเที่ยวเสื่อมโทรมเร็ว นักท่องเที่ยวมีปริมาณมากเกิดภาพลักษณ์ด้านลบต่อการท่องเที่ยว ลูกค้าเกิดความไม่พึงพอใจในการใช้บริการ

2) กรณีภาวะอุปทานมากกว่าอุปสงค์ หมายถึง การเสนอขายผลิตภัณฑ์ของผู้ประกอบการมีปริมาณมากกว่าผลิตภัณฑ์ที่เสนอขายโดยผู้ประกอบการ บ่อยครั้งจะเกิดสถานการณ์เหล่านี้ได้แก่ ลูกค้ามาใช้บริการน้อย สินค้าเหลือ ผู้ประกอบการขาดรายได้หรืออาจจะขาดทุนได้ ลูกค้าเกิดความไม่มั่นใจในการมาใช้บริการ ก่อให้เกิดผลเสียต่อธุรกิจท่องเที่ยว

สภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2557) ได้สรุปปัญหาที่เป็นอุปสรรคต่อการเติบโตของการท่องเที่ยวไทย ประกอบด้วย

1) ปัญหาการบริหารจัดการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของหลายภาคส่วนที่มีอยู่กระจัดกระจาย ทำให้ขาดบูรณาการในการทำงานร่วมกันและไม่เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ทำให้ไม่มีกลไกความเชื่อมโยง

2) ปัญหาความไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินระหว่างการเดินทางท่องเที่ยวในประเทศ และปัญหาการหลอกลวง เอารัดเอาเปรียบนักท่องเที่ยว สินค้าแพงเกินจริง

3) ปัญหาความแออัดของแหล่งท่องเที่ยว ปัญหาแหล่งท่องเที่ยวเสื่อมโทรม และขาดการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวใหม่ที่มีศักยภาพ

4) ปัญหาการไม่สามารถสร้างมูลค่าเพิ่มที่สูงขึ้นให้กับสินค้าและบริการทางการท่องเที่ยวได้ ส่งผลต่อการเพิ่มการใช้จ่ายด้านการท่องเที่ยวและการสร้างความประทับใจให้กับนักท่องเที่ยว

เทิดชาย ช่วยบำรุง (2557) ได้เสนอแนวทางการปฏิรูปการท่องเที่ยวของประเทศไทย ทางด้านอุปทานการท่องเที่ยวในด้านสินค้าและผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยวและด้านการบริหารจัดการการท่องเที่ยว ไว้ดังนี้

1) ด้านสินค้าและผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยว

1.1) จำเป็นต้องสร้างผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยวที่แตกต่าง ที่ต้องใช้ทักษะในการจัดการขั้นสูง เพื่อสร้างศักยภาพการแข่งขันกับประเทศต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มประเทศสมาชิกอาเซียน เช่น สเปน การท่องเที่ยวเชิงการแพทย์ การท่องเที่ยวอาหารไทย การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม การท่องเที่ยวการประชุมและการจัดนิทรรศการ และการท่องเที่ยวเรือสำราญ

1.2) ควรพัฒนาการท่องเที่ยวเชื่อมโยงกับกลุ่มประเทศอินโดจีน โดยเฉพาะการพัฒนาความร่วมมือในด้านการผ่านแดน การจัดเก็บภาษีศุลกากรตามด่านต่าง ๆ การพัฒนาความร่วมมือในด้านการขนส่งทั้งในด้าน ถนน พาหนะ และการขนส่งระบบราง

1.3) รักษาฐานทรัพยากรและสร้างมูลค่า และคุณค่าทางการท่องเที่ยวทางทะเล และการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม อย่างจริงจัง ตลอดจน การค้นหาและสร้างอัตลักษณ์อย่างเด่นชัดของทรัพยากรการท่องเที่ยวเหล่านั้น และการแสวงหา และใช้ประโยชน์จากทรัพยากรท่องเที่ยวเหล่านั้นอย่างรู้คุณค่า

1.4) ควรทบทวนการวางตำแหน่งผลิตภัณฑ์ (Positioning) ของประเทศไทยในฐานะเป็นศูนย์กลางทางการบินของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หรือสร้างมาตรการการลดปัญหาการรั่วไหลของเงินตราจากรายรับที่ได้รับจากนักท่องเที่ยว (economic leakage)

1.5) ควรเร่งมาตรการควบคุมการสร้างโรงแรมในเมืองท่องเที่ยวหลัก

1.6) ปฏิรูปการจัดระเบียบการใช้พื้นที่สาธารณะในแหล่งท่องเที่ยว เพื่อเป็นการเสริมสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวโดยเฉพาะพื้นที่สาธารณะสำหรับนักท่องเที่ยว เช่น บริเวณริมชายหาด บริเวณ (แผงลอยบน) ทางเท้า เป็นต้น

1.7) การพัฒนาขีดความสามารถในการสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวของ ผู้ประกอบการท้องถิ่น ทั้งธุรกิจที่พัก ธุรกิจบริการเพื่อการพักผ่อน และธุรกิจผลิตและจำหน่ายของที่ระลึก เพื่อให้ผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวตกลงสู่ชุมชนและท้องถิ่นให้ได้มากที่สุด

2) ด้านการบริหารจัดการการท่องเที่ยว

2.1) เร่งเสริมสร้างความเข้มแข็งของคณะกรรมการการท่องเที่ยวแห่งชาติและอาจยกระดับสู่การเป็นองค์กรประสานและส่งเสริมการพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติเพื่อเพิ่มความเป็นเอกภาพ

2.2) การปรับโครงสร้างองค์กรและการรวมศูนย์องค์กรทางการท่องเที่ยวของประเทศ

2.3) เร่งสร้าง Tourism Roadmap ภายใต้ความเปลี่ยนแปลงเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวระยะยาวและแผนการจัดการความเสี่ยงและวิกฤติการท่องเที่ยวของไทย

2.4) การส่งเสริมให้หน่วยงานส่งเสริมการท่องเที่ยวทำหน้าที่เป็น Marketing Intelligence Unit ในการเผยแพร่ให้ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรม และความต้องการของนักท่องเที่ยวกลุ่มประเทศต่าง ๆ ให้กับผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เพื่อให้สามารถพัฒนาสินค้าและบริการการท่องเที่ยวได้ตรงกับความต้องการของนักท่องเที่ยวกลุ่มเป้าหมาย

2.5) การเสริมสร้างขีดความสามารถการบริหารการพัฒนาการท่องเที่ยวขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยเฉพาะในเขตพื้นที่ที่มีโครงสร้างเศรษฐกิจอิงกับภาคการท่องเที่ยวเป็นหลัก เพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเหล่านี้สามารถขับเคลื่อนการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ต่อเนื่อง และตอบสนองต่อความต้องการของท้องถิ่น

2.6) การลดส่วนรั่วไหลออกนอกประเทศจากรายรับที่ได้รับจากนักท่องเที่ยว

2.7) เร่งสร้างระบบสนับสนุนการตัดสินใจเพื่อช่วยการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวของชาติ

2.8) ปรับปรุงและพัฒนากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการท่องเที่ยว เร่งปฏิรูปการบังคับใช้กฎหมายให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมายในทุกส่วนงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว การกำกับดูแลการประกอบธุรกิจอย่างเป็นธรรม ไม่สร้างปัญหาให้กับสังคมและสิ่งแวดล้อม และการกำกับดูแลและควบคุมการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าวที่ดำเนินธุรกิจในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเกินกว่าที่กฎหมายกำหนด ตลอดจนการดำเนินธุรกิจของชาวต่างชาติโดยมีคนไทยเป็นตัวแทน

2.9) เร่งเสริมสร้างศักยภาพวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมทางการท่องเที่ยวไทย

2.10) พัฒนาทุนมนุษย์ทางการท่องเที่ยวไทย (ทั้งปริมาณและคุณภาพ) ในด้านภาษาอังกฤษและความเข้าใจข้ามวัฒนธรรม รวมทั้งทักษะและความรู้ด้านนโยบาย การวางแผน การพัฒนา และจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการ (ทุกภาคี โดยเน้นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น)

2.11) การปลูกจิตสำนึกให้กับชุมชนเพื่อให้เข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารจัดการด้านแหล่งท่องเที่ยวให้มากขึ้น

2.12) จัดทำยุทธศาสตร์การปฏิรูปการเพิ่มขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวในระยะยาว ทั้งในด้านการพัฒนาสาธารณูปโภค การขนส่งเชื่อมโยง การขนส่งในเมืองท่องเที่ยว การบริหารการไหลของนักท่องเที่ยว และการกระจายนักท่องเที่ยว

2.1.1.6 ปัญหาด้านอุปทานการท่องเที่ยวของ สปป.ลาว

ประเทศ สปป.ลาว เปิดประเทศเมื่อเมื่อปี ค.ศ. 1990 โดยมีจำนวนนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศเดินทางเข้า สปป.ลาว ในแต่ละปีเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้จำนวนนักท่องเที่ยวต่างประเทศเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ย 12.66 % ต่อปี (Tourism Development Department, 2016) ในปี 2516 มีนักท่องเที่ยวมาเยือนมากกว่า 4.2 ล้านคน สร้างรายได้จากการท่องเที่ยวมากกว่า 724 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ อย่างไรก็ตามองค์การการท่องเที่ยวแห่งชาติลาว หรือ Lao National Tourism Organization (2007) ได้ทำการศึกษาวิจัยเพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคของการพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่อใช้ในการกำหนดกลยุทธ์ด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศ ในช่วงปี ค.ศ. 2006-200 โดยพบว่าอุปทานการท่องเที่ยวของประเทศ สปป. ลาวยังมีจุดอ่อนอยู่หลายประการ โดยมีสาระสำคัญดังนี้

1) ด้านบุคลากรทางการท่องเที่ยวยังขาดความรู้ความสามารถและความเชี่ยวชาญ บุคลากรทางการท่องเที่ยวยังต้องการการฝึกอบรมในทักษะต่าง ๆ หลายด้าน นอกจากนี้ ทาง สปป. ลาวยังขาดหน่วยงานด้านการศึกษาที่ชำนาญการการท่องเที่ยวที่มีมาตรฐานแบบมืออาชีพ

2) บุคลากรทางการท่องเที่ยวในหลายภาคส่วนยังขาดความคิดสร้างสรรค์ในการทำงาน เพื่อการมุ่งสู่คุณภาพของงาน ส่วนใหญ่ทำงานภายใต้คำสั่งเท่านั้น

3) หน่วยงานด้านการท่องเที่ยวทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาคยังขาดเครื่องมือและอุปกรณ์ที่ทันสมัยในการทำงาน ไม่สอดคล้องกับการเติบโตของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในประเทศ

4) ความร่วมมือระหว่างหน่วยงานภาครัฐและภาคผู้ประกอบการทางการท่องเที่ยวยังขาดเรื่องความร่วมมือเท่าที่ควรและขาดความต่อเนื่อง เป็นลักษณะต่างคนต่างทำ

5) กฎหมายและกฎระเบียบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวยังขาดแคลนและไม่ทันสมัย

2.1.1.7 แนวคิดด้านการประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว

ศักยภาพด้านการท่องเที่ยว หมายถึง ความพร้อมของภาคการท่องเที่ยว ที่เอื้ออำนวยต่อการจัดการท่องเที่ยวในพื้นที่ ซึ่งประกอบไปด้วย แหล่งท่องเที่ยว ความสะดวกในการเข้าถึง สิ่งอำนวยความสะดวกที่ช่วยสนับสนุนการท่องเที่ยว การบริการท่องเที่ยว สภาพแวดล้อม ข้อจำกัดในการรองรับนักท่องเที่ยวและความมีชื่อเสียงในปัจจุบัน

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2549) ได้ให้คำนิยามศักยภาพทางการท่องเที่ยว ไว้ว่า หมายถึง ความสามารถทางการท่องเที่ยวในด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

- 1) ด้านแหล่งท่องเที่ยว
- 2) ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวที่สะดวกและปลอดภัย
- 3) ด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวในระหว่างท่องเที่ยว
- 4) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกที่ช่วยสนับสนุนการท่องเที่ยว เช่น ห้องน้ำ ปิมน้ำมัน ร้านสะดวกซื้อ ถนน ที่จอดรถ ร้านค้าชุมชน รถโดยสารสาธารณะ ป้ายหรือเอกสารชี้แจงเส้นทางและจุดสำคัญ เป็นต้น
- 5) ด้านการบริการท่องเที่ยว เช่น การให้บริการด้านการขนส่ง ที่พัก อาหารและเครื่องดื่ม การบันเทิง การนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ เป็นต้น
- 6) ด้านการตลาดท่องเที่ยว
- 7) ด้านความพร้อมของชุมชนในการมีส่วนร่วมทางการท่องเที่ยว

Buhalis & Amaranggana (2014) ได้กล่าวถึงพื้นฐานที่เป็นองค์ประกอบของการท่องเที่ยวที่เป็นปัจจัยแห่งความสำเร็จ มี 6 องค์ประกอบของการท่องเที่ยว หรือ 6As ได้แก่

1) Attractions หมายถึง สิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว ซึ่งอาจจะเป็นสิ่งดึงดูดใจทางธรรมชาติหรือสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้น เช่น สวนสนุก พิพิธภัณฑ์ เป็นต้น รวมถึงเทศกาล งานประเพณีต่าง ๆ

2) Accessibility หมายถึง การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว กล่าวคือความเพียงพอและประสิทธิภาพของระบบการคมนาคมขนส่งของพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว ซึ่งรวมถึง เส้นทาง สถานีขนส่ง ระบบขนส่งมวลชน เป็นต้น

3) Amenities หมายถึง สิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวที่ตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยว ประกอบด้วย ที่พัก ร้านอาหารและเครื่องดื่ม ห้องน้ำ ร้านจำหน่ายสินค้าต่าง ๆ ศูนย์ข้อมูลข่าวสารการท่องเที่ยว ศาลาที่พัก ป้ายแนะนำทาง ระบบสื่อความหมาย บริการอินเทอร์เน็ต ระบบน้ำ ระบบไฟฟ้า เป็นต้น

4) Available Packages หมายถึง การจัดรวมการให้บริการต่าง ๆ โดยตัวแทนหรือตัวกลางทางการท่องเที่ยว (บริษัททัวร์) เพื่อขายให้กับนักท่องเที่ยวบางกลุ่มที่ต้องการการบริการที่เฉพาะเจาะจงบางอย่าง ณ แหล่งท่องเที่ยวนั้น ๆ

5) Activities หมายถึง กิจกรรมทางการท่องเที่ยวที่มีให้บริการในแหล่งท่องเที่ยวและเป็นตัวดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวเดินทางมาเยี่ยมชม อาทิ ล่องแก่ง เดินป่า ชี่ช้าง ชี่ม้า การแสดงชนเผ่า แข่งเรือ เป็นต้น

6) Ancillary Services หมายถึง การบริการเสริมต่าง ๆ กล่าวถือเป็นการให้บริการแก่ประชาชนทั่วไปโดยไม่ได้มุ่งเน้นเพื่อให้บริการนักท่องเที่ยวโดยเฉพาะ อาทิ การบริการทางด้านธนาคาร ไปรษณีย์ โรงพยาบาล เป็นต้น

ธรรมศักดิ์ โรจนสุนทร (2542) แบ่งองค์ประกอบที่นำมาเป็นเครื่องบ่งชี้ศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว ดังนี้

1) ปัจจัยจุดใจหลักของการท่องเที่ยว พิจารณาจากสถานที่ตั้งและลักษณะของแหล่งท่องเที่ยวนั้นต่อความต้องการของนักท่องเที่ยวหลายๆ ด้าน เช่น ความต้องการในด้านความสงบในการพักผ่อน ความสนุกสนาน การหาประสบการณ์ ซึ่งปัจจัยจุดใจหลักแบ่งได้ 3 ชนิด ได้แก่ ปัจจัยจุดใจด้านธรรมชาติ ปัจจัยจุดใจในด้านประวัติศาสตร์และศาสนา และปัจจัยจุดใจทางด้านกิจกรรมที่มนุษย์สร้างขึ้น

2) ปัจจัยประกอบ ได้แก่ คุณค่าดึงดูดใจจากสภาพแวดล้อม ภูมิอากาศ ภูมิประเทศ และลักษณะภูมิทัศน์ที่เป็นเอกลักษณ์ ความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สิน สภาพเศรษฐกิจและสังคม ภัยธรรมชาติ และการเมือง

3) ปัจจัยสนับสนุนและสิ่งอำนวยความสะดวก ได้แก่ สิ่งอำนวยความสะดวกที่ได้มาตรฐาน ด้านที่พักและอาหาร การสื่อความหมาย ข้อมูลข่าวสาร การให้ข่าวสารประชาสัมพันธ์ ตลอดจนสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เช่น ร้านจำหน่ายของที่ระลึก เป็นต้น

4) ปัจจัยด้านโครงสร้างพื้นฐานและการคมนาคม ต้องพิจารณาถึงโครงข่ายการคมนาคมทางบก ทางน้ำ และทางอากาศ บริการสาธารณะ เช่น ไฟฟ้า น้ำ การระบายน้ำ การกำจัดขยะ ตลอดจนระบบการสื่อสารโทรคมนาคม

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2548) ได้กล่าวถึงหลักเกณฑ์การประเมินศักยภาพทรัพยากรท่องเที่ยวเพื่อจัดอันดับความสำคัญของทรัพยากรท่องเที่ยวในพื้นที่ใดพื้นที่หนึ่ง ว่าทรัพยากรท่องเที่ยวใดมีความสำคัญมากน้อยกว่ากัน ว่ามีหลักเกณฑ์ในการตัดสินใจอยู่ 5 ด้าน ได้แก่

1) ด้านกายภาพของทรัพยากรท่องเที่ยว ซึ่งประกอบด้วย 2 คุณลักษณะคือ

1.1) ที่ตั้งของแหล่งท่องเที่ยว โดยพิจารณาว่าทำเลที่ตั้งมีความเหมาะสมเพียงใดที่จะได้รับการพัฒนาด้านการเป็นแหล่งท่องเที่ยว

1.2) การเข้าถึงของทรัพยากรท่องเที่ยว โดยพิจารณาถึงระยะทาง ความสะดวกในการเดินทางเข้าไปเยี่ยมชม และความปลอดภัยในการเดินทาง

2) ด้านคุณค่าของทรัพยากรท่องเที่ยว ประกอบด้วยคุณลักษณะ 5 ด้าน ได้แก่

2.1) คุณค่าทางเอกลักษณ์ของทรัพยากรท่องเที่ยว

2.2) คุณค่าทางความสมบูรณ์ของทรัพยากรท่องเที่ยว กล่าวถึงความสมบูรณ์และความเป็นสภาพดั้งเดิมของทรัพยากรเที่ยวนั้น

2.3) คุณค่าทางสังคมของทรัพยากรท่องเที่ยว โดยพิจารณาถึงลักษณะเด่นเฉพาะทางสังคมที่ได้รับจากทรัพยากรเที่ยวนั้น

2.4) คุณค่าทางวิทยาการและการศึกษาของทรัพยากรท่องเที่ยว โดยพิจารณาถึงลักษณะเด่นทางวิทยาการและการศึกษาของทรัพยากรเที่ยวนั้น

2.5) คุณค่าทางสุนทรียศาสตร์ของทรัพยากรท่องเที่ยว โดยพิจารณาถึงลักษณะเด่นเฉพาะทางด้านสุนทรียศาสตร์ของทรัพยากรเที่ยวนั้น

3) ด้านความนิยมของทรัพยากรท่องเที่ยว ประกอบด้วยคุณลักษณะ 3 ประการคือ

3.1) ความมีชื่อเสียงของคุณลักษณะ โดยพิจารณาถึงการรู้จักอย่างกว้างขวางของนักท่องเที่ยวต่อทรัพยากรท่องเที่ยวนั้น

3.2) ความหนาแน่นของนักท่องเที่ยวในทรัพยากรท่องเที่ยว โดยพิจารณาถึงจำนวนนักท่องเที่ยวที่เข้าไปเที่ยวชมทรัพยากรท่องเที่ยวนั้น

3.3) ภาพลักษณ์ของทรัพยากรท่องเที่ยว โดยพิจารณาถึงความนึกคิดและคาดหวังของนักท่องเที่ยวต่อทรัพยากรท่องเที่ยวนั้น

4) ด้านความปลอดภัยของทรัพยากรท่องเที่ยว ประกอบด้วยคุณลักษณะ 4 ประการคือ

4.1) การให้ข้อมูลด้านความปลอดภัยของทรัพยากรท่องเที่ยว

4.2) การมีมาตรการป้องกันอุบัติเหตุในขณะเยี่ยมชมทรัพยากรท่องเที่ยวให้กับนักท่องเที่ยว

4.3) การมีมาตรการด้านป้องกันการโกงราคาค่าบริการของทรัพยากรท่องเที่ยว

4.4) การดูแลความปลอดภัยจากเจ้าหน้าที่ของทรัพยากรท่องเที่ยว โดยพิจารณาถึงจำนวนเจ้าหน้าที่

5) ด้านความเปราะบางของสิ่งแวดล้อมในทรัพยากรท่องเที่ยว ประกอบด้วยคุณลักษณะ 3 ประการคือ

5.1) การป้องกันพื้นที่เปราะบางของทรัพยากรท่องเที่ยว โดยพิจารณาถึงการแบ่งแยกพื้นที่ตามลักษณะความเปราะบางของสิ่งแวดล้อมในทรัพยากรท่องเที่ยวนั้น

5.2) การควบคุมการเข้าไปใช้พื้นที่เปราะบางของทรัพยากรท่องเที่ยว โดยพิจารณามาตรการการควบคุมนักท่องเที่ยวที่จะเข้าไปใช้พื้นที่เปราะบางของทรัพยากรท่องเที่ยวนั้น

5.3) มาตรการทางกฎหมายในการดูแลพื้นที่เปราะบางของทรัพยากรท่องเที่ยว โดยพิจารณามาตรการลงโทษทางกฎหมายต่อผู้ฝ่าฝืนการควบคุมในพื้นที่เปราะบางของทรัพยากรท่องเที่ยวนั้น

วิวัฒน์ชัย บุญยักดิ์ (2550) ได้กล่าวถึงหลักเกณฑ์ในการพิจารณาและการกำหนด ศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว ดังนี้

1) คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว ได้แก่ ความสวยงาม ลักษณะเด่นในตัวเอง ความเก่าแก่ทาง ประวัติศาสตร์ ความสำคัญทางลัทธิและศาสนา บรรยากาศ สภาพภูมิทัศน์ทางธรรมชาติ และ วิถีชีวิต

2) ความสะดวกในการเข้าถึง ได้แก่ สภาพของเส้นทางท่องเที่ยว ลักษณะการเดินทาง ระยะเวลามาจากตัวเมืองไปยังแหล่งท่องเที่ยว

3) สิ่งอำนวยความสะดวก ได้แก่ ที่พัก แรม ร้านอาหาร เครื่องดื่ม สถานบริการต่าง ๆ ระบบไฟฟ้า ประปา โทรศัพท์ และการรักษาความปลอดภัย

4) สภาพแวดล้อม ได้แก่ สภาพทางกายภาพ สภาพอากาศ ระบบนิเวศ และสภาพอื่นๆ ของแหล่งท่องเที่ยว

5) ข้อจำกัดในการรองรับนักท่องเที่ยว ได้แก่ ข้อจำกัดด้านพื้นที่ ข้อจำกัดทางด้าน บริการ สาธารณูปโภค ปัญหาความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว

6) ความมีชื่อเสียงในปัจจุบัน ได้แก่ ความเป็นที่รู้จักของแหล่งท่องเที่ยว และจำนวน นักท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยว

นอกจากนี้จารุจน์ กลิ่นดีปสี (อ้างถึง ใน วิภา ศรีระทุ, 2551) ได้กล่าวถึงเกณฑ์ในการ พิจารณาศักยภาพด้านการท่องเที่ยว ที่ครอบคลุมองค์ประกอบ 4 ด้าน ดังนี้

1) ด้านพื้นที่ คือ การดึงดูดนักท่องเที่ยว ด้วยทรัพยากรทางธรรมชาติที่มีลักษณะเฉพาะ หรือมีความเป็นเอกลักษณ์ ประวัติศาสตร์ โบราณวัตถุ โบราณสถานที่มีความเกี่ยวข้องกับระบบนิเวศ วัฒนธรรมประเพณีในท้องถิ่น รวมทั้งต้องมีปัจจัยอื่นที่ดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยวในพื้นที่ ได้แก่ ลักษณะภูมิทัศน์ ความสะดวกในการเข้าถึง แหล่งท่องเที่ยว เป็นต้น

2) ด้านการจัดการ คือ ความปลอดภัยในการท่องเที่ยวในพื้นที่ การจัดการสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ และการจัดการควบคุมจำนวนนักท่องเที่ยวไม่ให้เกินขีดความสามารถในการรองรับ

3) ด้านกิจกรรมและกระบวนการ คือ การพิจารณาถึงความหลากหลายของกิจกรรมการท่องเที่ยว การสร้างจิตสำนึกและการให้การศึกษาด้านสิ่งแวดล้อม

4) ด้านการมีส่วนร่วม คือการพิจารณาว่าองค์กรท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการควบคุมดูแลแหล่งท่องเที่ยวในรูปแบบใดบ้าง และประชาชนในท้องถิ่นมีความพอใจหรือสนใจที่จะให้แหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่นของตนได้รับการพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวหรือไม่

จากการทบทวนวรรณกรรม ผู้วิจัยจึงสรุปเกณฑ์ในการพิจารณาศักยภาพด้านการท่องเที่ยว เพื่อให้ครอบคลุมทุกองค์ประกอบทั้งหมด 8 ด้าน คือ

1) ด้านความดึงดูดใจหรือความมีคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว พิจารณาถึงปัจจัยชี้วัดต่าง ๆ ได้แก่

- 1.1) ความสวยงามทางธรรมชาติหรือสภาพภูมิทัศน์ที่ดึงดูดใจของแหล่งท่องเที่ยว
- 1.2) ความมีคุณค่าทางประวัติศาสตร์หรือโบราณวัตถุหรือโบราณสถาน
- 1.3) ความสำคัญทางศาสนาหรือชุมชน
- 1.4) แสดงให้เห็นความมีเอกลักษณ์ทางด้านวิถีชีวิตหรือวัฒนธรรมหรือประเพณี

ท้องถิ่น

1.5) มีลักษณะความโดดเด่นของแหล่งท่องเที่ยว มีความแตกต่างจากที่อื่นมากน้อยเพียงใด โดยพิจารณาถึงลักษณะเด่นเฉพาะ

- 1.6) เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สร้างความศรัทธาหรือความเชื่อ
- 1.7) การมีอรรถาสัยไมตรีของคนท้องถิ่นในแหล่งท่องเที่ยวนั้นๆ
- 1.8) เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สร้างความประทับใจหรือประสบการณ์ทางการท่องเที่ยวที่แปลกใหม่ให้กับนักท่องเที่ยว

2) ด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ได้แก่

2.1) ความสะดวกในการเดินทางเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวมากน้อยเพียงใด มีหลากหลายรูปแบบหรือไม่

- 2.2) สภาพของถนนหนทางในการเดินทางเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว
- 2.3) แหล่งท่องเที่ยวอยู่ในเส้นทางท่องเที่ยวหรือสามารถเชื่อมโยงกับเส้นทางท่องเที่ยวหลักได้ โดยในงานวิจัยนี้กำหนดเส้นทางหลักซึ่งเป็นเส้นทางเรียบริมโขงคือ เส้นทางหมายเลข 211และ212 ในประเทศไทย และเส้นทางหมายเลข 13 และ8 ในประเทศสปป.ลาว

2.4) ความสะดวกด้านสถานที่จอดรถเพื่อการเข้าชมแหล่งท่องเที่ยว

2.5) มีรถโดยสารสาธารณะให้บริการไปยังแหล่งท่องเที่ยวโดยตรง และมีหลากหลายรูปแบบหรือไม่

3) ด้านการบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ พิจารณาส่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวที่ตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยว ได้แก่

3.1) การบริการด้านร้านค้า/ร้านอาหาร

3.2) การบริการด้านที่พักแรม

3.3) การบริการด้านร้านขายของที่ระลึก

3.4) การจำหน่ายผลิตภัณฑ์ที่ทำจากท้องถิ่น/ผลิตจากวัตถุดิบในท้องถิ่น

3.5) การให้บริการด้านมัคคุเทศก์ในแหล่งท่องเที่ยว

3.6) การบริการด้านห้องสุขาหรือห้องอาบน้ำที่เพียงพอต่อความต้องการ และความสะอาดถูกสุขอนามัย

3.7) ราคาค่าบริการต่าง ๆ มีความเหมาะสม สมเหตุสมผล

4) ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยว พิจารณาถึงความหลากหลาย ความน่าสนใจของกิจกรรมการท่องเที่ยวมีให้บริการ และเป็นตัวดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวเดินทางมาเยี่ยมชม

5) ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยว พิจารณาการบริหารจัดการต่าง ๆ ในแหล่งท่องเที่ยว การอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ให้กับนักท่องเที่ยว การบริหารจัดการด้านโครงสร้างพื้นฐาน และการคมนาคมในแหล่งท่องเที่ยว การประสานความร่วมมือกับหน่วยงานอื่นเพื่อการพัฒนาประสิทธิภาพการให้บริการทางการท่องเที่ยว รวมถึงการวางมาตรการความปลอดภัยของแหล่งท่องเที่ยว

6) ความมีชื่อเสียง โดยพิจารณาถึงการรู้จักอย่างกว้างขวางของนักท่องเที่ยว เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยว ความหนาแน่นของนักท่องเที่ยวหรือจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเยี่ยมชม การถูกจัดอยู่ในโปรแกรมทัวร์ของบริษัททัวร์ในท้องถิ่น

7) มีมาตรการด้านการกำหนดขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว โดยพิจารณาว่าแหล่งท่องเที่ยว มีระบบการจัดเก็บค่าธรรมเนียมการเข้าชมสถานที่ มีการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวในการเข้าชมสถานที่ โดยเฉพาะพื้นที่เปราะบางหรือไม่ มีการกำหนดกฎระเบียบข้อปฏิบัติในการเข้าชมสถานที่และมาตรการลงโทษทางกฎหมายต่อผู้ฝ่าฝืนการควบคุม

8) ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น โดยพิจารณา การมีส่วนร่วมในการกำหนดทิศทางและตัดสินใจทางด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยว การได้รับผลประโยชน์และผลตอบแทนให้กับชุมชนท้องถิ่น การสร้างจิตสำนึกและช่วยส่งเสริมด้านเอกลักษณ์และวัฒนธรรมท้องถิ่น

แนวคิดด้านการมีส่วนร่วม

องค์การสหประชาชาติ (United Nations, 1975, p.5) ได้ให้ความหมายของคำว่า “การมีส่วนร่วม” หมายถึง การสร้างโอกาสให้สมาชิกทุกคนของชุมชนและสังคมสามารถเข้ามามีส่วนร่วมช่วยเหลือและเข้ามามีอิทธิพลต่อกระบวนการดำเนินกิจกรรมในการพัฒนา รวมทั้งมีส่วนได้รับประโยชน์จากผลของการพัฒนาอย่างเท่าเทียมกัน

แนวคิดการมีส่วนร่วมได้ถูกนำมาประยุกต์ใช้กับการท่องเที่ยวในประเทศไทย โดยมีการกำหนดแนวทางการมีส่วนร่วมไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (2545-2549) มีเนื้อหาสาระสำคัญคือ การเสริมสร้างการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นให้มีส่วนร่วมในการวางแผนตัดสินใจ และติดตามประเมินผลโครงการพัฒนาให้สามารถบริหารจัดการท่องเที่ยวได้อย่างมีประสิทธิภาพ (บุปผา พิกุลแก้ว และคณะ, 2549 อ้างจาก บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา, 2548)

ขั้นตอนการมีส่วนร่วม แบ่งออกเป็น 4 ขั้นตอน ได้แก่ 1) การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ 2)การมีส่วนร่วมในการปฏิบัติการ ประกอบด้วย การสนับสนุนด้านทรัพยากร การบริหาร และประสานความร่วมมือ 3) การมีส่วนร่วมในผลประโยชน์ และ 4) การมีส่วนร่วมในการประเมินผล (Cohen and Uphoff, 1980)

2.1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ระพีพรรณ ทองหล่อและคณะ (2549: 12-15) ได้กล่าวถึง การวิเคราะห์ทรัพยากรการท่องเที่ยวเพื่อประเมินศักยภาพและจัดระดับทรัพยากรแหล่งท่องเที่ยวหมายถึงการวิเคราะห์หาจุดเด่นที่มีเอกลักษณ์ของทรัพยากรภายในแหล่งท่องเที่ยวเพื่อจะได้วิเคราะห์ความเหมาะสมต่อการกำหนดแนวทางการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวของแหล่งท่องเที่ยวนั้น ประกอบด้วย 2 ขั้นตอน ดังนี้

1) ขั้นตอนการวิเคราะห์ทรัพยากรการท่องเที่ยว ก่อนที่จะทำการวิเคราะห์ทรัพยากรการท่องเที่ยวผู้รับผิดชอบควรเริ่มต้นด้วยการสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับทรัพยากรท่องเที่ยวในพื้นที่เพื่อประกอบการตัดสินใจในการกำหนดทิศทางในการดำเนินงานเกี่ยวกับการท่องเที่ยวโดยการสำรวจแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ว่ามีทรัพยากรการท่องเที่ยวอะไรบ้าง เป็นทรัพยากรการท่องเที่ยวประเภทใด

และมีสภาพอย่างไร ทรัพยากรการท่องเที่ยวมีคุณลักษณะและความเหมาะสมที่แตกต่างกันตามศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว แหล่งท่องเที่ยวที่มีความเหมาะสมสูงสุดจึงควรได้รับการจัดการที่ถูกต้องวิธี ส่วนแหล่งท่องเที่ยวที่มีความเหมาะสมน้อยควรได้รับการพิจารณาในด้านรูปแบบและการจัดการ ที่ทำให้สามารถรองรับการท่องเที่ยวที่เหมาะสมกับแหล่งท่องเที่ยว และมีระบบการจัดการที่สามารถเอื้อประโยชน์ และตอบสนองความต้องการโดยรวมของประเทศ

2) ขั้นตอนการประเมินศักยภาพและจัดระบบของทรัพยากรภายในแหล่งท่องเที่ยว ประกอบด้วยขั้นตอนการกำหนดตัวชี้วัด เพื่อพิจารณาศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวโดยกำหนดระดับการให้คะแนน 5-1 จากมากที่สุดถึงน้อยที่สุดดังตัวอย่างต่อไปนี้

2.1) ชนิดของแหล่งท่องเที่ยว เป็นการพิจารณาสภาพทั่วไปของแหล่งท่องเที่ยว ความเกี่ยวเนื่องของระบบนิเวศในพื้นที่ โอกาสในการจัดกิจกรรมท่องเที่ยว เช่น กำหนดให้แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติหรือวัฒนธรรมที่สมบูรณ์ ได้คะแนนเท่ากับ 5 และแหล่งท่องเที่ยวที่มีการปรับปรุงแก้ไขสภาพของพื้นที่เล็กน้อยเพื่อรองรับการท่องเที่ยว ได้คะแนนเท่ากับ 4 เป็นต้น

2.2) ลักษณะของแหล่งท่องเที่ยวเป็นการพิจารณาจากสภาพโดยทั่วไปใน 3 ปัจจัยคือ ระบบนิเวศภายในแหล่งท่องเที่ยว ความโดดเด่นและเป็นเอกลักษณ์ และการมีองค์ประกอบที่หลากหลาย เช่น มีโบราณสถานภายในแหล่งท่องเที่ยว ธรรมชาติมีความเหมาะสมในการจัดกิจกรรมท่องเที่ยว ได้คะแนนเท่ากับ 5 เป็นต้น

บุปผา วงษ์พันธุ์ทา (2544) ได้ประเมินศักยภาพการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พบว่าหัวหินมีศักยภาพสูงในการเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ และการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเล ส่วนความสะดวกในการเข้าถึงและความปลอดภัยยังอยู่ในระดับปานกลาง อย่างไรก็ตาม ปัจจัยด้านการตลาด การใช้สื่อประชาสัมพันธ์ นโยบายด้านการท่องเที่ยวจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ความร่วมมือของชุมชน และการสร้างความเข้าใจในตัวชุมชนให้เกิดความตระหนักรู้ต่อท้องถิ่นและระบบนิเวศยังเป็นสิ่งที่ควรพัฒนาให้ดียิ่งขึ้น

บำเพ็ญ ไมตรีโสภณและคณะ (2556) ได้ทำการศึกษายุทธศาสตร์การพัฒนากำลังคนกลุ่มอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในเขตภูมิภาคตะวันตกของประเทศไทยเพื่อการก้าวสู่ประชาคมอาเซียน ซึ่งพบว่าข้อมูลที่ได้จากการทำ SWOT Analysis สามารถที่จะนำไปเป็นตัวกำหนดยุทธศาสตร์ของการท่องเที่ยวได้ดังนี้ คือ ยุทธศาสตร์ที่ 1 การพัฒนาศักยภาพ และความเข้มแข็งของหลักสูตร กลุ่ม

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเพื่อการก้าวสู่การเป็นประชาคมอาเซียน ยุทธศาสตร์ที่ 2 การพัฒนาคุณภาพของผู้เรียน และบุคลากรด้านวิชาการ และศาสตร์อื่นๆ ที่มีความเกี่ยวข้องกัน ยุทธศาสตร์ที่ 3 การพัฒนานวัตกรรมการเรียนการสอน และเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการพัฒนากำลังคนกลุ่มอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว และยุทธศาสตร์ที่ 4 การสร้างเครือข่ายแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และความร่วมมือทางวิชาการระหว่างสถาบันการศึกษา และสถานประกอบการทั้งในประเทศและในประชาคมอาเซียน

อารีย์ นัยพินิจ และคณะ (2557) ได้ศึกษาศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงศาสนาของวัดในกลุ่มจังหวัดร้อยแก่นสารสินธุ์ ประกอบด้วยจังหวัด ร้อยเอ็ด ขอนแก่น มหาสารคาม และกาฬสินธุ์ พบว่า ศักยภาพขององค์ประกอบการท่องเที่ยวเชิงศาสนาของวัดในกลุ่มจังหวัดร้อยแก่นสารสินธุ์ ประกอบด้วยองค์ประกอบทั้งหมด 7 ด้าน คือ 1) องค์ประกอบด้านสิ่งดึงดูดใจ 2) องค์ประกอบด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว 3) องค์ประกอบด้านที่พัก 4) องค์ประกอบด้านความปลอดภัย 5) องค์ประกอบด้านกิจกรรมสนับสนุนการท่องเที่ยว กิจกรรมสนับสนุนด้านการท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนาจะมีมากในช่วงเทศกาลวันสำคัญทางศาสนา 6) องค์ประกอบด้านรายการนำเที่ยว 7) องค์ประกอบทางด้านสังคม นอกจากนี้ยังพบว่าควรมีการศึกษาถึงรูปแบบการจัดการระบบการเชื่อมโยงการท่องเที่ยวให้เป็นโปรแกรม รวมถึงการจัดการผลประโยชน์ให้ลงไปถึงชุมชนเพิ่มขึ้นด้วย

กัลยา สว่างคง (2558) ศึกษาเพื่อสำรวจและประเมินศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวประเภทน้ำตก (น้ำตกเจ็ดสาวน้อย น้ำตกดงพญาเย็น น้ำตกเจ็ดคด และน้ำตกมวกเหล็ก) ในจังหวัดสระบุรีในมุมมองของนักท่องเที่ยว โดยใช้ตัวชี้วัด 6 ด้าน ได้แก่ ด้านความสะดวกในการเข้าถึง ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว ด้านคุณค่าและความดึงดูดใจของแหล่งท่องเที่ยว ด้านสภาพแวดล้อม ด้านการบริหารจัดการ และด้านการมีส่วนร่วมของประชาชนในท้องถิ่น พบว่าในภาพรวมนักท่องเที่ยวประเมินน้ำตกทั้ง 4 แห่งว่ามีศักยภาพทั้ง 6 ด้านอยู่ในระดับค่อนข้างสูง แต่นักท่องเที่ยวจะให้ความสำคัญกับด้านความเป็นธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยวมากกว่าปัจจัยอื่นๆ

สุพัทธา สร้อยเพชร (2550) ศึกษาระดับความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยวในเขตอำเภอเมือง จังหวัดหนองคายในมุมมองของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างชาติ พบว่า แรงจูงใจที่ทำให้เดินทางมาจังหวัดหนองคาย คือความเงียบสงบของจังหวัด และเป็นทางผ่านสำหรับการเดินทางไปยังประเทศลาว นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวที่สะพานมิตรภาพไทย-ลาว เป็นจำนวน

มากที่สุด รองลงมา คือ หาดจอมมณี ตลาดท่าเสด็จ พระธาตุหนองคาย (พระธาตุกลางน้ำจำลอง) วัดโพธิ์ชัย และศาลาแก้วกู่ ตามลำดับ ทั้งนี้ นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจในด้านการเดินทางเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวทั้ง 6 แห่งดังกล่าวในระดับมาก มีความพึงพอใจในด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง มีความพึงพอใจในด้านสภาพแวดล้อมในระดับปานกลาง และมีความพึงพอใจโดยรวมต่อแหล่งท่องเที่ยวทั้ง 6 แห่งในระดับมาก สำหรับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวเพื่อการพัฒนาและปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวในเขตอำเภอเมือง จังหวัดหนองคาย พบว่า นักท่องเที่ยวมีความต้องการให้ปรับปรุงด้านการคมนาคมขนส่งภายในตัวเมือง โดยเฉพาะอย่างยิ่งควรจัดให้มีรถโดยสารสาธารณะบริการในบริเวณตัวเมืองและแหล่งท่องเที่ยว ด้านการดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยวให้อยู่ในสภาพที่ดี ตลอดจนด้านการโฆษณาประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดหนองคายควรจัดให้มีเพิ่มมากขึ้น

วรารคณา ถาวรวิริยตระกูล และ สุพัตรา สร้อยเพชร (2546) วิจัยเรื่อง การศึกษารูปแบบของแหล่งที่พักแรมที่สนับสนุนการท่องเที่ยวในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน กรณีศึกษา จังหวัดหนองคาย พบว่า จังหวัดหนองคายมีที่พักแรมมีทั้งหมดรวม 40 แห่ง มีจำนวนห้องพักทั้งหมด 1,244 ห้อง โดยเรียงลำดับประเภทของที่พักแรมที่มีจำนวนห้องจากมากไปน้อย ดังนี้ โรงแรม รีสอร์ท เกสท์เฮาส์ และบังกะโล แบ่งเป็นในอำเภอเมือง 23 แห่ง ห้องพัก 1,039 ห้อง และกระจายอยู่ตามอำเภอรอบนอกอีก 17 แห่ง จำนวนห้องพัก 205 ห้อง ส่วนราคาที่พักแรมมีราคาห้องพักต่ำกว่า 500 บาทมากที่สุด รองลงมาคือ ที่พักราคาระหว่าง 500-999 บาท และ 1,000-1,499 บาท มีนักท่องเที่ยวที่เข้าพักตลอดทั้งปีรวมทั้งสิ้น 319,689 คน จำแนกเป็น นักท่องเที่ยวชาวไทย 269,631 คน (ร้อยละ 84.34) และนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ 50,076 คน (ร้อยละ 13.66) ระยะเวลาพำนักระหว่างนักท่องเที่ยวที่พักในจังหวัดหนองคายเท่ากับ 3.82 วันต่อคน และจำแนกเป็นระยะเวลาพำนักระหว่างนักท่องเที่ยวชาวไทยเท่ากับ 2.22 วันต่อคน ชาวต่างประเทศเท่ากับ 5.41 วันต่อคน เศกสรรค์ ยงวิชัย และคณะ (2550) ศึกษาศักยภาพของอุปทานด้านการท่องเที่ยวชายแดนไทย-สปป.ลาว ในส่วนของการให้บริการทางการท่องเที่ยว ณ เขตพื้นที่จังหวัดหนองคาย และนครหลวงเวียงจันทน์ ศักยภาพด้านการท่องเที่ยว และการบริการทางการท่องเที่ยว พบว่าพื้นที่ดังกล่าวมีศักยภาพอยู่ในระดับสูง มีโอกาสและปัจจัยเกื้อหนุนที่จะทำให้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในพื้นที่นี้คงเติบโตไปได้ อีกทั้ง 2 ประเทศยังมีนโยบายด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชื่อมโยงซึ่งกันและกัน หากจะดำเนินการให้สัมฤทธิ์ผลตามที่มุ่งหวังไว้ จึงควรมีการร่วมจัดทำนโยบายการท่องเที่ยวให้เป็นรูปธรรมขึ้น และหากจะพัฒนาด้านการท่องเที่ยวพื้นที่ทั้งสองมีความเหมาะสมที่จะจัดการท่องเที่ยวใน 3 รูปแบบ ได้แก่ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (Ecotourism) การท่องเที่ยวเชิงศิลปวัฒนธรรม

(Cultural and Traditional Tourism) และการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์และวัฒนธรรมท้องถิ่น (Ethnic Tourism)

จากการทบทวนวรรณกรรมดังกล่าว ผู้วิจัยได้เลือกใช้แนวคิดในเรื่องของศักยภาพของอุปทานทางการท่องเที่ยวจากนักวิจัย ได้แก่ วิวัฒน์ชัย บุญยภักดี (2550) จารุจน์ กลิ่นดีปสี (อ้างถึง ใน วิชา ศรียะทุ (2551) บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2549) และ Buhalis & Amaranggana (2014) มาใช้ในการกำหนดกรอบงานวิจัยของการศึกษานี้

2.2 กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาศักยภาพของอุปทานทางการท่องเที่ยวในพื้นที่สองฝั่งโขงเชื่อมโยงประเทศไทยและ สปป.ลาว (หนองคาย-เวียงจันทน์ และ บึงกาฬ-บอลิคำไซ) โดยแบ่งขอบเขตการศึกษาออกเป็น 2 ส่วนหลัก คือ 1) ด้านศักยภาพของพื้นที่หรือแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ศึกษา ประกอบด้วย ด้านแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมทางการท่องเที่ยว และด้านการรองรับของพื้นที่ และ 2) ด้านศักยภาพของการบริการและการจัดการด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่ศึกษา ประกอบด้วย ภาคผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยว หน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว และภาคประชาชน โดยการศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ได้มาซึ่งแนวทางการพัฒนาศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวในพื้นที่สองฝั่งโขงเชื่อมโยงประเทศไทยและ สปป.ลาว

ทั้งนี้ งานวิจัยด้านอุปทานทางการท่องเที่ยวนี้มีแนวคิดและมุมมองที่กว้างมาก อ้างถึง บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2549) งานวิจัยนี้ มุ่งศึกษาอุปทานทางการท่องเที่ยวใน 2 ประเด็นหลัก ได้แก่ 1) ด้านแหล่งท่องเที่ยว และ 2) ด้านการบริการหรือสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวในพื้นที่ศึกษา

ภาพที่ 2.1 กรอบแนวคิดของการวิจัย

บทที่ 3

การดำเนินการวิจัย

3.1 ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทางการท่องเที่ยว (ศึกษาเฉพาะภาคอุปทานทางการท่องเที่ยว) ประกอบด้วย ผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว (ธุรกิจนำเที่ยว ธุรกิจที่พักแรม ธุรกิจบริการอาหารและเครื่องดื่ม ธุรกิจจำหน่ายสินค้าและของที่ระลึก ธุรกิจคมนาคมขนส่ง และธุรกิจนันทนาการ และธุรกิจเพื่อความบันเทิง) เจ้าหน้าที่ภาครัฐ และภาคประชาชน ซึ่งอยู่ในพื้นที่ศึกษา

กลุ่มตัวอย่าง เพื่อให้การเก็บรวบรวมข้อมูลสามารถดึงข้อเท็จจริงให้มากที่สุด ผู้วิจัยจึงได้ทำการคัดเลือกผู้ให้ข้อมูลที่กำหนดจากภาคอุปทานที่เป็นผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทางการท่องเที่ยว (Supply-side stakeholders in tourism industry) ใน 4 พื้นที่ (หนองคาย เวียงจันทน์ บึงกาฬ และบอลิคำไซ) ดังนี้

- 1) หน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ใน 4 พื้นที่ ๆ ละ 15 คน
- 2) ผู้นำชุมชนและตัวแทนชุมชน ใน 4 พื้นที่ ๆ ละ 10 คน
- 3) ผู้จัดการแหล่งท่องเที่ยว ใน 4 พื้นที่ ๆ ละ 10 คน
- 4) ผู้ประกอบการทางการท่องเที่ยว* 4 พื้นที่ ๆ ละ 15 คน

*ผู้ประกอบการทางการท่องเที่ยว ประกอบด้วย ธุรกิจนำเที่ยว ธุรกิจที่พักแรม ธุรกิจบริการอาหารและเครื่องดื่ม ธุรกิจจำหน่ายสินค้าและของที่ระลึก ธุรกิจคมนาคมขนส่งและธุรกิจนันทนาการ และธุรกิจเพื่อความบันเทิง

ทั้งนี้จำนวนกลุ่มตัวอย่างของการศึกษานี้ อ้างอิงจาก Mertens (2005, p.328) ซึ่งได้กล่าวว่า งานวิจัยเชิงคุณภาพเชิงปรากฏการณ์นิยม (Phenomenology type of qualitative research) จำเป็นต้องใช้กลุ่มตัวอย่างอย่างน้อย 6 คน อย่างไรก็ตาม งานวิจัยนี้ใช้จำนวนกลุ่มตัวอย่างในแต่ละกลุ่ม จำนวนกลุ่มละ 10-15 คน

การสุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกันในแต่ละกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

- 1) เจ้าหน้าที่รัฐ ใช้การสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) โดยเก็บข้อมูลจากผู้บริหารสูงสุด (หรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจากผู้บริหารสูงสุด) ที่เกี่ยวข้องกับงานด้านการท่องเที่ยวของแต่ละหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว
- 2) ผู้นำชุมชนและตัวแทนชุมชน ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) สำหรับผู้นำชุมชนเนื่องจากต้องการให้ได้ข้อมูลจากผู้ที่เป็นผู้ที่เป็นผู้รับผิดชอบหลักในพื้นที่นั้น ๆ และใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบตามความสะดวก (Convenience sampling) สำหรับตัวแทนชุมชน โดยเก็บข้อมูลจากผู้ที่สะดวกในการให้ข้อมูล ณ พื้นที่นั้นและในเวลาที่สามารถดำเนินการเก็บข้อมูล
- 3) ผู้จัดการแหล่งท่องเที่ยว ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) โดยเก็บข้อมูลจากบุคคลที่ทำหน้าที่บริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวนั้น ๆ
- 4) ผู้ประกอบการทางการท่องเที่ยว ใช้การสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) ร่วมกับการสุ่มตัวอย่างแบบลูกโซ่ (Snowball sampling) สำหรับการเก็บข้อมูลจากผู้ประกอบการที่ดำเนินธุรกิจ ณ พื้นที่แหล่งท่องเที่ยว ร่วมกับการใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบตามความสะดวก (Convenience sampling) สำหรับผู้ประกอบการที่ดำเนินธุรกิจอยู่ในบริเวณพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวนั้น ๆ โดยอาศัยความสมัครใจและความสะดวกของผู้ให้สัมภาษณ์

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิเป็นแบบบันทึกการวิจัย (Research diary) แบบสำรวจ (Survey) และแบบสัมภาษณ์ (Interview) โดยมีการเก็บรวบรวมข้อมูล และใช้แบบประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวเป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์และประเมินศักยภาพ โดยอ้างอิงงานของวิวัฒน์ชัย บุญยภักดี (2550) บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2549) และ จารุจน์ กลิ่นดีปัส (อ้างถึงในวิภาศิริระทุ 2551) งานวิจัยนี้ประเมินศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวในการรองรับนักท่องเที่ยว มีรายละเอียดดังนี้

3.2.1 สำรวจและเลือกพื้นที่เป้าหมายในพื้นที่จังหวัดหนองคาย บึงกาฬ เวียงจันทน์ และบอลิคำไซ เพื่อกำหนดพื้นที่เป้าหมายร่วมกับแผนงาน ผู้วิจัยได้เลือกโดยพิจารณาหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

1) เนื่องจากพื้นที่เป้าหมายมีความหลากหลาย และมีศักยภาพในการพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยว จึงเลือกพื้นที่ในเขตจังหวัดเป้าหมายที่อยู่ใกล้เคียงกับบริเวณแม่น้ำโขง

2) เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีเส้นทางคมนาคม สะดวก มีเส้นทางการเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวโดยยึดแหล่งท่องเที่ยวที่อยู่ในรัศมี 30 กิโลเมตรจากถนนเลียบริมแม่น้ำโขงสามารถวางแผนการเดินทางเชื่อมโยงระหว่างแหล่งท่องเที่ยวได้ ถนนเลียบริมแม่น้ำโขงในประเทศไทยในเขตจังหวัดหนองคายคือ ถนนหมายเลข 211 และ 212 ใน แขวงบอลิคำไซ สปป.ลาวใช้ถนนหลัก 2 เส้นทาง ถนนเลียบริมแม่น้ำโขงคือ ถนนหมายเลข 13 และ ถนนหลักถึงชายแดนสปป.ลาวกับเวียดนามคือ ถนนหมายเลข 8

3) เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยม ซึ่งมีฐานข้อมูลทางระบบอินเทอร์เน็ต และเอกสารสิ่งพิมพ์ของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย และระบบข้อมูลรวมถึงฐานข้อมูลทางระบบอินเทอร์เน็ต และเอกสารสิ่งพิมพ์ของจังหวัด เป็นต้น

4) โดยกำหนดเลือกกลุ่มตัวอย่างแหล่งท่องเที่ยวที่ใช้ศึกษา 20 แหล่งท่องเที่ยวที่ตรงตามคุณสมบัติทั้งสามข้อของแต่ละพื้นที่ดังนี้

- พื้นที่จังหวัดหนองคายมีแหล่งท่องเที่ยวที่เลือกไว้ดังนี้

ตารางที่ 3.1 แหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่จังหวัดหนองคาย

อำเภอ	แหล่งท่องเที่ยว
ท่าบ่อ	วัดศรีชมพูงค์ต้อ
	หมู่บ้านประมงน้ำจืด
เมืองหนองคาย	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติหนองคาย
	ตลาดท่าเสาดีจ
	หลวงพ่อพระใส วัดโพธิ์ชัย
	พระธาตุบังพวน
	ศาลาแก้วกู่

อำเภอ	แหล่งท่องเที่ยว
ศรีเชียงใหม่	สวนสตรอร์โบรี่
	น้ำตกวังน้ำมอก
	หมู่บ้านวังน้ำมอก
	พระสุธรรมเจดีย์ วัดอรัญญบรรพต
	หอพระแก้ว บ้านพานพร้าว สถานีเรือศรีเชียงใหม่
	วัดหินหมากเป้ง
สังคม	น้ำตกธารทอง
	น้ำตกธารทิพย์
	วัดผาตากเสื้อ
	วัดถ้ำศรีมงคล (วัดถ้ำเพิงดิน)
	ภูเขาทอง / วัดถ้ำเขาศรีบรรพต
	พันโขดแสนไคร้ (หนองปลาบึก)
	ภูห้วยอีสัน
	เขื่อนริมโขง เรือนำเที่ยว
โพนพิสัย	วัดมณีโคตร
	วัดไท

- พื้นที่จังหวัดบึงกาฬมีแหล่งท่องเที่ยวที่เลือกไว้ดังนี้

ตารางที่ 3.2 แหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่จังหวัดบึงกาฬ

อำเภอ	แหล่งท่องเที่ยว
โซพิสัย	แก่งท่าลี่
	วัดสังฆธิการาม พระแสนหลวงพระบาง
พรเจริญ	ทะเลบัวแดงหนองเล็ง
เซกา	วัดไตรภูมิ
	น้ำตกถ้ำพระ
	น้ำตกเจ็ดสี
บึงโขงหลง	หาดคำสมบูรณ์
	บึงโขงหลง
นุ่งคล้า	เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าภูวัว
	น้ำตกถ้ำฝุ่น
	โครงการอนุรักษ์พันธุ์ไม้ป่าภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตอนบน
	หาดสีดา
ปากคาด	วัดสว่างอารมณ์ (วัดถ้ำศรีธน)
เมืองบึงกาฬ	แก่งสะเดาะ (ชัยพร)
	จุดชมวิวยิมฝั่งโขง
	วัดอาฮงศิลาวาส

อำเภอ	แหล่งท่องเที่ยว
	หลวงพ่อบุญใหญ่ วัดโพธาราม
	หนองกุดทิง
ศรีวิไล	ภูทอก
	ภูสิงห์

- พื้นที่นครหลวงเวียงจันทน์ ประเทศ สปป.ลาวมีแหล่งท่องเที่ยวที่เลือกไว้ดังนี้
ตารางที่ 3.3 แหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่นครหลวงเวียงจันทน์

เมือง/ที่ตั้ง	แหล่งท่องเที่ยว
บ้านทาดหลวง เมืองไซเซตธา	พระธาตุหลวง (That Luang Stupa/Great Sacred Stupa)
เมืองจันทะบูลี	พิพิธภัณฑสถานพระแก้ว (Ho Pra Keo Museum)
	วัดสีสะเกดหรือวัดสะตะสะหัสสสาราม (วัดสทสหัสสสาราม/ Wat Sisaket Temple)
	วัดศรีเมือง (Wat Simuang Temple)
	วัดองค์ตื้อ (Wat Ongtue Temple)
	วัดอินแปงมหาวิหาร (Wat Inpeng Temple)
	หอวัฒนธรรมแห่งชาติลาว (National Ethnic Cultural Park)
	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ
เมืองหาดชายฟอง	สวนพระวัดเชียงควน (Buddha park)
กลางนครหลวงเวียงจันทน์	ประตู่ชัย (Patuxay Monument)

เมือง/ที่ตั้ง	แหล่งท่องเที่ยว
Lan Xang Avenue	ตลาดเช้า (Morning Market)
ถนนเจ้าฟ้าจ๋ม ริมโขง	ตลาดกลางคืนแควมของ (Night market)
ด้านชายแดนประเทศลาว	สวนวัฒนธรรมอินแปง
	เขตปลอดภาษี
เมืองไซทานิ	แพบ้านท่าอ่อน
	น้ำตกตาด หินคันทนา (Hinkhanna Waterfall)
เมืองสีโคตตะบอง	วัดถ้ำพระฤๅษี
เมืองสังทอง	ภูพะม้ง
	อนุสาวรีย์ท่านสีทอง
	น้ำตกน้ำสัง
	จุดชมวิวยิมโขงเมืองสังทอง

- พื้นที่แขวงบอลิคำไซ ประเทศ สปป.ลาวมีแหล่งท่องเที่ยวที่เลือกไว้ดังนี้

ตารางที่ 3.4 แหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่แขวงบอลิคำไซ

เมือง/ที่ตั้ง	แหล่งท่องเที่ยว
เมืองปากซัน	วัดดานสูงวนาราม
	แม่น้ำสองสี
	แก่งสะดอก
	ป่าหิน (Ban Na Hin/Stone Forest)

เมือง/ที่ตั้ง	แหล่งท่องเที่ยว
เมืองท่าพะบาท	วัดพระบาทโพนสัน (Wat Phabath and Wat Phonsanh Temple)
	วัดโพนสันนาคานิमित
	น้ำตกตาดซาย
	ฟามพุตะเวน
เมืองปากกะดิง	จุดชมวิวริมน้ำกะดิง (Nam Kading)
	ผาซาง (Pha Xang:Elephant Rock)
	น้ำตกตาดทอน (Tad Thone)
	จุดชมวิวป่าหินปูน
	น้ำตกตาดน้ำสะนาม
	น้ำตกวังพอง (Tad Vongfong Waterfull)
เมืองคำเกิด	จุดล่องเรือน้ำเทิน
	วังน้ำเย็น
	ถ้ำมังกร (Dragon cave)
	บ่อน้ำอุ่นลำน้ำพาว
	ถ้ำเมืองคอง (Pha Kong Cave)
	ชนเผ่าไทเต้ง บ้านนาแป (Tai Teng Tribe)
	ตาดน้ำพา (Tad Nampa)
	ชายแดนด่านน้ำพาว

3.2.2 ทำการประเมินแหล่งท่องเที่ยวโดยใช้แบบสำรวจและประเมินศักยภาพทรัพยากรท่องเที่ยว (Resource audit) คัดเลือก 10 อันดับแรกที่มีคะแนนสูง เพื่อกำหนดให้เป็นพื้นที่ศึกษา โดยพิจารณาจาก 6 คุณลักษณะคือ คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว ความสะดวกในการเข้าถึง สิ่งอำนวยความสะดวก ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว ด้านการจัดการพื้นที่ ความมีชื่อเสียงในปัจจุบัน โดยมีรายละเอียดคุณสมบัติในการพิจารณาดังนี้

1) คุณค่าแหล่งท่องเที่ยว คุณสมบัติที่พิจารณาคือ ความสวยงามทางธรรมชาติ/สภาพภูมิทัศน์ ความเก่าแก่ทางประวัติศาสตร์/โบราณวัตถุ/โบราณสถาน ความสำคัญทางศาสนา ความมีเอกลักษณ์ทางด้านวิถีชีวิต/วัฒนธรรม/ประเพณีท้องถิ่น ความโดดเด่นของแหล่งท่องเที่ยว ความศรัทธา/ความเชื่อที่เกี่ยวข้องกับแหล่งท่องเที่ยว การมีอภินิหารของคนในท้องถิ่น การได้รับความประทับใจ/ประสบการณ์ทางการท่องเที่ยวที่แปลกใหม่

2) ความสะดวกในการเข้าถึง คุณสมบัติที่พิจารณาคือ ความสะดวกในการเดินทางเข้าถึง สภาพของถนนหนทาง แหล่งท่องเที่ยวอยู่ในเส้นทางท่องเที่ยวหรือสามารถเชื่อมโยงกับเส้นทางท่องเที่ยวหลักได้ มีรถโดยสารสาธารณะให้บริการไปยังแหล่งท่องเที่ยวโดยตรง ความสะดวกด้านสถานที่จอดรถเพื่อการเข้าชมแหล่งท่องเที่ยว

3) สิ่งอำนวยความสะดวก คุณสมบัติที่พิจารณาคือ การบริการด้านร้านค้า/ร้านอาหาร การบริการด้านที่พักแรม การบริการด้านร้านขายของที่ระลึก การจำหน่ายผลิตภัณฑ์ที่ทำจากท้องถิ่น/ผลิตจากวัตถุดิบในท้องถิ่น การให้บริการด้านมัคคุเทศก์ในแหล่งท่องเที่ยว การบริการด้านห้องสุขา/ห้องอาบน้ำ ราคาค่าบริการต่าง ๆ ที่มีความเหมาะสม

4) สภาพแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยว คุณสมบัติที่พิจารณาคือ ความหลากหลายของกิจกรรมทางการท่องเที่ยว ความน่าสนใจของกิจกรรมทางการท่องเที่ยว การบริการทางด้านสิ่งบันเทิง

5) ด้านการบริการจัดการของแหล่งท่องเที่ยว คุณสมบัติที่พิจารณาคือ มีเจ้าหน้าที่คอยให้บริการ/ตอบข้อซักถามแก่นักท่องเที่ยว การจัดการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกภายในแหล่งท่องเที่ยว การดูแลด้านความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว การประสานความร่วมมือกับหน่วยงานอื่นเพื่อการพัฒนาประสิทธิภาพการให้บริการทางการท่องเที่ยว

6) ความมีชื่อเสียงในปัจจุบัน คุณสมบัติที่พิจารณาคือ การได้รับความนิยมนักท่องเที่ยว/จำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเยี่ยมชม แหล่งท่องเที่ยวถูกจัดอยู่ในโปรแกรมทัวร์ของบริษัททัวร์ในท้องถิ่น

กำหนดให้แต่ละคุณสมบัติมี 3 ระดับคือ

- ระดับคะแนนระดับสูง = 3
- ระดับคะแนนปานกลาง = 2
- ระดับคะแนนต่ำ = 1

3.3.3 เมื่อสามารถเลือกสถานที่ท่องเที่ยว 10 อันดับที่มีคะแนนสูงสุดในแต่ละพื้นที่ ทำการลงพื้นที่สำรวจและประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยว ทั้ง 10 สถานที่ท่องเที่ยวในแต่ละพื้นที่ โดยประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยว ใช้ตัวชี้วัดทั้งหมด 8 ด้าน ประกอบด้วย

1) ความดึงดูดใจหรือคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว 2) ความสะดวกในการเข้าถึง 3) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก 4) ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยว 5) ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยว 6) ด้านมีชื่อเสียง 7) มาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว และ 8) การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

1) เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้การสำรวจและวิธีการเชิงคุณภาพ โดยใช้แบบสำรวจและแบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง แบบสำรวจจะใช้ในการสำรวจลักษณะทางกายภาพของแหล่งท่องเที่ยวและสภาพแวดล้อมโดยรอบพื้นที่ศึกษา พร้อมทั้งภาพถ่ายแหล่งท่องเที่ยว และแบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างจะใช้ในการศึกษากิจกรรมทางการท่องเที่ยวและสิ่งอำนวยความสะดวกในการรองรับการท่องเที่ยวของแหล่งทรัพยากรการท่องเที่ยวในพื้นที่ศึกษาคือหนองคาย เวียงจันทน์ บึงกาฬ และบอลิคำไซ พื้นที่ละ 10 แหล่งท่องเที่ยว พื้นที่เป้าหมายแต่ละแห่งประกอบด้วย

- 1) จังหวัดหนองคาย 10 พื้นที่

ตารางที่ 3.5 ข้อมูลพื้นที่จังหวัดหนองคาย

ลำดับที่	สถานที่
1	ศาลาแก้วกู่
2	วัดโพธิ์ชัย
3	บ้านวังน้ำมอก
4	วัดศรีชมภูองค์ตั้ง
5	วัดผาตากเสื้อ

ลำดับที่	สถานที่
6	พันโขดแสนไคร้ (หนองปลาบึก)
7	ภูเขาทอง/วัดถ้ำเขาศรีบรรพต แต่เนื่องจากวัดกำลังบูรณะ ไม่สามารถเข้าพื้นที่สำรวจได้ จึงขอเปลี่ยนเป็น ภูเขาอีสน์ แทน
8	พิพิธภัณฑสถานสัตว์น้ำ
9	วัดถ้ำศรีมงคล วัดถ้ำเพิงดิน
10	วัดไท

2) จังหวัดบึงกาฬ 10 พื้นที่

ตารางที่ 3.6 ข้อมูลพื้นที่จังหวัดบึงกาฬ

ลำดับที่	สถานที่
1	น้ำตกถ้ำพระ
2	เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าภูวัว
3	วัดอาฮงศิลาวาส สะดือแม่น้ำโขง
4	หาดคำสมบูรณ์
5	วัดสว่างอารมณ์
6	ภูทอก
7	วัดโพธาราม
8	ภูสิงห์
9	น้ำตกถ้ำฝุ่น
10	ทะเลบัวแดงหนองเลิง

3) นครหลวงเวียงจันทน์ 10 พื้นที่

ตารางที่ 3.7 ข้อมูลพื้นที่นครหลวงเวียงจันทน์

ลำดับที่	สถานที่
1	ประตูชัย
2	พระธาตุหลวง
3	ตลาดเช้า

ลำดับที่	สถานที่
4	ท่าอ่อน
5	สวนพระวัดเชียงควน (Buddha park)
6	หอพระแก้ว
7	วัดสี่สะเกต
8	สวนวัฒนธรรมอินแปง
9	เขตปลอดภาษี (Duty free)
10	จุดชมวิวยิมโงเมืองสังทอง (คอยแลนมาน)

4) แขวงบอลิคำไซ 10 พื้นที่

ตารางที่ 3.8 ข้อมูลพื้นที่แขวงบอลิคำไซ

ลำดับที่	สถานที่
1	วัดพระบาทโพนสัน
2	วังน้ำเย็น
3	จุดล่องเรือน้ำเทิน
4	ถ้ำมังกร
5	น้ำตกตาดซาย
6	วัดदानสูงนาราม
7	วัดโพนสันนาคานิมิต
8	ฟามพูตะเวน
9	จุดชมวิวป่าหินปูน
10	บ่อน้ำอุ่นลำน้ำพาว

2) ดำเนินการเก็บแบบสัมภาษณ์ ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทางการท่องเที่ยว (ศึกษาเฉพาะภาคอุปทานทางการท่องเที่ยว) ประกอบด้วย ผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว (ธุรกิจนำเที่ยว ธุรกิจที่พักแรม ธุรกิจบริการอาหารและเครื่องดื่ม ธุรกิจจำหน่ายสินค้าและของที่ระลึก ธุรกิจคมนาคมขนส่ง และธุรกิจนันทนาการและธุรกิจเพื่อความบันเทิง) เจ้าหน้าที่ภาครัฐ และภาคประชาชน ซึ่งอยู่ในพื้นที่ศึกษาหนองคาย นครหลวงเวียงจันทน์ บึงกาฬ และบอลิคำไซ โดยมีจำนวนเก็บดังนี้

2.1) ผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว พื้นที่ละ 15 คน

2.2) เจ้าหน้าที่รัฐ พื้นที่ละ 15 คน

2.3) ผู้นำชุมชนและตัวแทนชุมชน พื้นที่ละ 10 คน

2.4) ผู้จัดการแหล่งท่องเที่ยว พื้นที่ละ 10 คน

3.4 การวิเคราะห์ และตรวจสอบข้อมูล

เมื่อดำเนินการเก็บข้อมูลในพื้นที่ศึกษาแล้ว คณะผู้วิจัยจะดำเนินการนำแบบสำรวจและแบบสัมภาษณ์มาวิเคราะห์ข้อมูล โดยในแบบสำรวจให้ค่าคะแนนและใช้ค่าเฉลี่ยคะแนน ส่วนแบบสัมภาษณ์ใช้การวิเคราะห์เชิงเนื้อหา เพื่อศึกษาศักยภาพอุปทานการท่องเที่ยว ประกอบด้วย ศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว ศักยภาพด้านการรองรับของพื้นที่ ศักยภาพผู้ประกอบการด้านท่องเที่ยว ศักยภาพหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการท่องเที่ยว ศักยภาพภาคประชาชน

3.5 การแปลผลข้อมูล : เกณฑ์ และการให้ความหมาย

ช่วงที่ 1 ศึกษาศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ศึกษา แบบประเมินศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว แบ่งเป็นตัวชี้วัดด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวทั้งหมด 8 ด้าน จาก 36 ตัวชี้วัด ให้คะแนนตามการประเมินศักยภาพของสถานที่ท่องเที่ยวโดยกำหนดให้

- ระดับของศักยภาพมากที่สุด	กำหนดให้เท่ากับ	5
- ระดับของศักยภาพมาก	กำหนดให้เท่ากับ	4
- ระดับของศักยภาพปานกลาง	กำหนดให้เท่ากับ	3
- ระดับของศักยภาพน้อย	กำหนดให้เท่ากับ	2
- ระดับของศักยภาพน้อยที่สุด	กำหนดให้เท่ากับ	1

ตัวชี้วัดด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวทั้ง 8 ด้านประกอบด้วย

1) ความดึงดูดใจ / คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว

- 1.1) ความสวยงามทางธรรมชาติ/สภาพภูมิทัศน์
- 1.2) ความเก่าแก่ทางประวัติศาสตร์/โบราณวัตถุ/โบราณสถาน
- 1.3) ความสำคัญทางศาสนา
- 1.4) ความมีเอกลักษณ์ทางด้านวิถีชีวิต/วัฒนธรรม/ประเพณีท้องถิ่น
- 1.5) ความโดดเด่นของแหล่งท่องเที่ยว

- 1.6) ความศรัทธา/ความเชื่อที่เกี่ยวข้องกับแหล่งท่องเที่ยว
- 1.7) การมีอิทธิพลของค่านิยมของคนท้องถิ่น
- 1.8) การได้รับความประทับใจ/ประสบการณ์ทางการท่องเที่ยวที่แปลกใหม่

2) ความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว

- 2.1) ความสะดวกในการเดินทางเข้าถึง
- 2.2) สภาพของถนนหนทาง
- 2.3) แหล่งท่องเที่ยวอยู่ในเส้นทางท่องเที่ยวหรือสามารถเชื่อมโยงกับเส้นทางท่องเที่ยวหลัก
- 2.4) มีรถโดยสารสาธารณะให้บริการไปยังแหล่งท่องเที่ยวโดยตรง
- 2.5) ความสะดวกด้านสถานที่จอดรถเพื่อการเข้าชมแหล่งท่องเที่ยว

3) การบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ

- 3.1) การบริการด้านร้านค้า/ร้านอาหาร
- 3.2) การบริการด้านที่พักแรม
- 3.3) การบริการด้านร้านขายของที่ระลึก
- 3.4) การจำหน่ายผลิตภัณฑ์ที่ทำจากท้องถิ่น/ผลิตจากวัตถุดิบในท้องถิ่น
- 3.5) การให้บริการด้านมัคคุเทศก์ในแหล่งท่องเที่ยว
- 3.6) การบริการด้านห้องสุขา/ห้องอาบน้ำ
- 3.7) ราคาค่าบริการต่าง ๆ มีความเหมาะสม

4) ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยว

- 4.1) ความหลากหลายของกิจกรรมทางการท่องเที่ยว
- 4.2) ความน่าสนใจของกิจกรรมทางการท่องเที่ยว
- 4.3) การบริการทางด้านสิ่งบันเทิงต่าง ๆ

5) ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยว

- 5.1) มีเจ้าหน้าที่คอยให้บริการ/ตอบข้อซักถามแก่นักท่องเที่ยว
- 5.2) การจัดการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกภายในแหล่งท่องเที่ยว
- 5.3) การดูแลด้านความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว
- 5.4) การประสานความร่วมมือกับหน่วยงานอื่นเพื่อการพัฒนาประสิทธิภาพการให้บริการ

ทางการท่องเที่ยว

6) ความมีชื่อเสียง

- 6.1) การได้รับความนิยมนักท่องเที่ยว/จำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเยี่ยมเยือน
- 6.2) แหล่งท่องเที่ยวถูกจัดอยู่ในโปรแกรมทัวร์ของบริษัททัวร์ในท้องถิ่น

7) มาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว

- 7.1) ระบบการจัดเก็บค่าธรรมเนียมการเข้าชมสถานที่
- 7.2) การจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวในการเข้าชมสถานที่
- 7.3) การกำหนดกฎระเบียบ/ข้อปฏิบัติในการเข้าชมสถานที่เพื่อป้องกันการละเมิด/ขัดต่อ

วัฒนธรรมประเพณีท้องถิ่น

8) การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น

- 8.1) ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการกำหนดทิศทางและตัดสินใจทางด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยว
- 8.2) การท่องเที่ยวสร้างรายได้ให้กับชุมชนท้องถิ่น
- 8.3) การท่องเที่ยวสร้างผลตอบแทนที่เป็นธรรมแก่คนท้องถิ่น
- 8.4) การท่องเที่ยวช่วยส่งเสริมด้านเอกลักษณ์และวัฒนธรรมท้องถิ่น

ช่วงที่ 2 การศึกษา SWOT Analysis จากบทสัมภาษณ์ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียเกี่ยวกับอุปทานการท่องเที่ยว ซึ่งประกอบด้วย

1) หน่วยงานภาครัฐ โดยมีเนื้อหาเกี่ยวกับนโยบายและแผนการดำเนินงานทางด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่ การสร้างเครือข่ายความร่วมมือกับหน่วยงานอื่นเพื่อประสานความร่วมมือทางด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่ ความคิดเห็นที่มีต่อจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรคของการจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่เชื่อมโยงประเทศไทย-ลาว ข้อเสนอแนะต่อการพัฒนาด้านการจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่เชื่อมโยงประเทศไทย-ลาว

2) ประชาชนในพื้นที่ โดยมีเนื้อหาเกี่ยวกับสถานการณ์การท่องเที่ยวในพื้นที่ ระดับและรูปแบบของการมีส่วนร่วมของชุมชนต่อการจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่ การกระจายรายได้จากภาคการท่องเที่ยวสู่ชุมชนท้องถิ่น จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรคของการจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่ ความคิดเห็นทางด้านการจัดการจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรคของการจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่เชื่อมโยงประเทศไทย-ลาว ข้อเสนอแนะเพื่อการพัฒนาด้านการจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่เชื่อมโยงประเทศไทย-ลาว

3) ผู้จัดการแหล่งท่องเที่ยว โดยมีเนื้อหาเกี่ยวกับสถานการณ์การท่องเที่ยวของแหล่งท่องเที่ยว ระดับความนิยมของแหล่งท่องเที่ยวในปัจจุบันและแนวโน้มในอนาคต ตลาดนักท่องเที่ยวของแหล่งท่องเที่ยว แนวทางการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรคของการจัดการภายในแหล่งท่องเที่ยว ข้อเสนอแนะเพื่อการพัฒนา/ปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพด้านการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว

4) ผู้ประกอบการทางการท่องเที่ยว ได้แก่ ธุรกิจนำเที่ยว ธุรกิจที่พักแรม ธุรกิจบริการอาหารและเครื่องดื่ม ธุรกิจคมนาคมขนส่ง ธุรกิจจำหน่ายสินค้าและของที่ระลึก ธุรกิจนันทนาการและธุรกิจเพื่อความบันเทิง โดยมีเนื้อหาเกี่ยวกับสถานการณ์การท่องเที่ยวในพื้นที่ แนวโน้มการเติบโตของการท่องเที่ยวในพื้นที่ จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรคของการจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่ศึกษา เชื่อมโยงไทย-ลาว ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาด้านการจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่ศึกษา เชื่อมโยงไทย-ลาว

การวิเคราะห์เนื้อหาบทสัมภาษณ์ของแต่ละกลุ่ม เพื่อหาความสอดคล้อง ความคล้าย ความขัดแย้ง จากนั้นจัดหมวดหมู่และเรียบเรียงเนื้อหาใหม่ในหัวข้อ

- จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรคของการจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่ศึกษาเชื่อมโยงไทย-ลาว
- ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาด้านการจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่ศึกษาเชื่อมโยงไทย-ลาว

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและผลการวิจัย

การศึกษาศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวสองฝั่งโขงในจังหวัดหนองคายและบึงกาฬ เชื่อมโยงกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลและผลการวิจัยตาม วัตถุประสงค์ ดังนี้

4.1 ผลการสำรวจและรวบรวมข้อมูลอุปทานทางการท่องเที่ยวสองฝั่งโขงในจังหวัดหนองคาย และบึงกาฬเชื่อมโยงกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

4.2 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวสองฝั่งโขงในจังหวัดหนองคายและบึงกาฬเชื่อมโยงกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

4.3 ผลการวิเคราะห์ SWOT ปัญหา/อุปสรรคและข้อเสนอแนะในการพัฒนาศักยภาพของ อุปทานทางการท่องเที่ยว การบริการทางการท่องเที่ยวและการจัดการการท่องเที่ยวสองฝั่งโขงใน จังหวัดหนองคายและบึงกาฬเชื่อมโยงกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

เพื่อให้เป็นกรอบแนวทางในการพัฒนาศักยภาพอุปทานการท่องเที่ยวสองฝั่งโขงในจังหวัด หนองคายและบึงกาฬเชื่อมโยงกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

4.1 ผลการสำรวจและรวบรวมข้อมูลอุปทานทางการท่องเที่ยวสองฝั่งโขงในจังหวัดหนองคายและบึงกาฬเชื่อมโยงกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

4.1.1 การรวบรวมข้อมูลทุติยภูมิด้านนโยบายด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวทั้งในระดับประเทศ ระดับภูมิภาค และระดับจังหวัด

4.1.1.1 แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2560-2564

จากแผนพัฒนาฉบับแรกของประเทศ คือ แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2555-2559 เพื่อใช้เป็นกรอบและแนวทางในการขับเคลื่อนการท่องเที่ยวของประเทศในระยะ 5 ปี สิ้นสุดลงในปี 2559 จึงได้มีการพัฒนาแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2560-2564 ขึ้น โดยคำนึงถึงบริบทของประเทศไทย ในการพัฒนาภายใต้กรอบการวิเคราะห์แบบองค์รวม โดยสรุป

จากการศึกษาข้อมูลปฐมภูมิที่ได้สำรวจความเห็นจากผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชน รวมถึงข้อมูลทุติยภูมิจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยได้มีการดำเนินการตาม 5 ขั้นตอนหลัก ได้แก่ (1) การประเมินผลการดำเนินงานตามแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2555-2559 (2) การศึกษาสภาพแวดล้อมและบริบทการท่องเที่ยวของประเทศและของโลก (3) การทบทวนการพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศคู่แข่งและประเทศต้นแบบรายสำคัญ (4) การทบทวนนโยบายและแผนยุทธศาสตร์ด้านการท่องเที่ยวของหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง (5) การรับฟังความคิดเห็นจากผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง โดยคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน/ประชาสังคม ผ่านการสัมภาษณ์ผู้บริหาร ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญในสาขาการท่องเที่ยว การจัดประชุมกลุ่มย่อยเพื่อรวบรวมข้อมูลความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ จากผู้ที่เกี่ยวข้องด้านการท่องเที่ยวจากทุกภาคส่วนทั่วประเทศ การจัดประชุมเพื่อรับฟังความคิดเห็นต่อข้อเสนอวิสัยทัศน์การท่องเที่ยวไทย พ.ศ. 2579 และข้อเสนอร่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2560-2564) โดยมีรายละเอียดดังนี้

วิสัยทัศน์การท่องเที่ยวไทย พ.ศ. 2579หรือทิศทางการพัฒนาการท่องเที่ยวไทย
ในระยะ 20 ปีข้างหน้า

“ประเทศไทยเป็นแหล่งท่องเที่ยวคุณภาพชั้นนำของโลกที่เติบโตอย่างมีดุลยภาพบนพื้นฐานความเป็นไทย เพื่อส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และกระจายรายได้สู่ประชาชนทุกภาคส่วนอย่างยั่งยืน” โดยมีแนวคิดหลักในการพัฒนาตามองค์ประกอบ 5 ประการ ดังนี้

1) ประเทศไทยเป็นแหล่งท่องเที่ยวคุณภาพชั้นนำของโลก ด้วยการยกระดับคุณภาพและเพิ่มความหลากหลายของสินค้าและบริการด้านการท่องเที่ยวให้มีมาตรฐานเป็นที่ยอมรับในระดับสากล มุ่งเพิ่มรายได้จากการท่องเที่ยวโดยเน้นการเพิ่มค่าใช้จ่ายและวันพักต่อครั้งของการเดินทางของนักท่องเที่ยว และเสริมสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวของประเทศ

2) การเติบโตอย่างมีดุลยภาพ โดยส่งเสริมดุลยภาพการเติบโตของการท่องเที่ยวระหว่างกลุ่มนักท่องเที่ยว เช่น ระหว่างนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างชาติ ระหว่างนักท่องเที่ยวตามถิ่นที่อยู่ และระหว่างกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไปและนักท่องเที่ยวที่มีความสนใจเฉพาะ ส่งเสริมดุลยภาพการเติบโตระหว่างพื้นที่ท่องเที่ยว โดยเน้น การกระจายการพัฒนาการท่องเที่ยวในเมืองท่องเที่ยวรองและพื้นที่ชุมชนท้องถิ่น ส่งเสริมดุลยภาพการเติบโตระหว่างช่วงเวลาและฤดูกาล

โดยเน้นส่งเสริมการท่องเที่ยวในช่วงเดือนมิถุนายน – กันยายน รวมทั้งส่งเสริมการท่องเที่ยวรูปแบบต่าง ๆ ที่ประเทศไทยมีศักยภาพหรือรูปแบบที่ควรพัฒนา

3) การเติบโตบนพื้นฐานความเป็นไทยโดยเน้นการพัฒนาสินค้าและบริการด้านการท่องเที่ยว และแหล่งท่องเที่ยว ให้สอดคล้องกับอัตลักษณ์และวิถีไทย เสริมสร้างความเข้าใจแก่นักท่องเที่ยวและประชาชนถึงอัตลักษณ์ความเป็นไทย และเสริมสร้างความภาคภูมิใจในความเป็นไทย และการเป็นเจ้าบ้านที่ดีสำหรับประชาชนทุกระดับ

4) การส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และกระจายรายได้สู่ประชาชนทุกภาคส่วน โดยมุ่งพัฒนา

การท่องเที่ยวให้เป็นแหล่งเพิ่มรายได้ และกระจายรายได้ แก่ประเทศ พัฒนาการท่องเที่ยวให้เป็นกลไกหนึ่งในการขับเคลื่อนการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานของประเทศ และสร้างโอกาสเพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของชาติ พัฒนาการท่องเที่ยวในภูมิภาคและเขตพัฒนาการท่องเที่ยว โดยเฉพาะพื้นที่เมืองรองและชนบท และสนับสนุนภาคเอกชนลงทุนในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้อง

5) การพัฒนาอย่างยั่งยืน ด้วยการส่งเสริมความยั่งยืนของทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม โดยการอนุรักษ์และฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวที่เสี่ยงต่อการเสื่อมโทรม การบริหารความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวและการปลูกฝังจิตสำนึกความเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมความยั่งยืนของวัฒนธรรม โดยการเชิดชูและรักษาไว้ซึ่งเอกลักษณ์ของไทย คุณค่าดั้งเดิม และภูมิปัญญาท้องถิ่น

เป้าประสงค์ระยะ 5 ปี(พ.ศ. 2560-2564)

1) การเป็นแหล่งท่องเที่ยวคุณภาพ เพื่อยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันด้านการท่องเที่ยว

2) การเพิ่มมูลค่าทางเศรษฐกิจของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวอย่างสมดุล

3) การกระจายรายได้และผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวสู่ทุกพื้นที่และทุกภาคส่วน

4) การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนบนพื้นฐานอัตลักษณ์และวิถีไทย

ยุทธศาสตร์การพัฒนาในระยะแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2560-2564)

ยุทธศาสตร์ที่ 1 การพัฒนาคุณภาพแหล่งท่องเที่ยว สินค้าและบริการด้านการท่องเที่ยวให้เกิดความสมดุลและยั่งยืน

1) พัฒนาคุณภาพแหล่งท่องเที่ยว สินค้าและบริการทุกรูปแบบอย่างมีมาตรฐาน โดยการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพสินค้าและบริการด้านการท่องเที่ยวทั้งระบบ เสริมสร้างพัฒนาและปรับปรุงมาตรฐานด้านการท่องเที่ยวและบริการ ให้ครอบคลุมทุกรูปแบบ และส่งเสริมขีดความสามารถในการแข่งขันด้านธุรกิจการถ่ายทำภาพยนตร์ต่างประเทศ ในประเทศไทย รวมถึงการเพิ่มขีดความสามารถในการรองรับด้านการท่องเที่ยวเพื่อก้าวสู่การเป็นผู้นำคุณภาพของแหล่งท่องเที่ยว สินค้า และบริการระดับโลกสากล

2) พัฒนาแหล่งท่องเที่ยว สินค้าและบริการอย่างยั่งยืน โดยการส่งเสริมให้ภาคีเครือข่ายการท่องเที่ยว ทั้งภาครัฐ เอกชน และชุมชน เข้ามามีส่วนร่วมด้านการบริหารจัดการ ตั้งอยู่บนพื้นฐานการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ทั้งในเชิงอัตลักษณ์ วิถีชีวิต วัฒนธรรม ประเพณี และสิ่งแวดล้อมในระดับพื้นที่ ได้แก่ การกำหนดขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว การส่งเสริมการลงทุนในพื้นที่ การส่งเสริมสร้างสรรค์นวัตกรรมด้านการท่องเที่ยว และสนับสนุนผู้ประกอบการ ให้ใช้นวัตกรรมในการผลิตสินค้าและบริการ การดูแลรักษาและปลูกจิตสำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว เป็นต้น

3) สร้างสมดุลในแหล่งท่องเที่ยว สินค้าและบริการ ทั้งในเชิงพื้นที่ เชิงเวลา ฤดูกาลและรูปแบบการท่องเที่ยว โดย

3.1) การส่งเสริมความสมดุลเชิงพื้นที่ในการท่องเที่ยว ทั้งในแง่การกระจายรายได้และจำนวนนักท่องเที่ยว ได้แก่ การจัดตั้งเขตพัฒนาการท่องเที่ยว เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในจังหวัดและพื้นที่ที่มีศักยภาพ การพัฒนาการท่องเที่ยวในเมืองรอง การพัฒนาการท่องเที่ยวในชนบท การพัฒนาสินค้าและบริการที่โดดเด่นเป็นเอกลักษณ์ของแต่ละท้องถิ่น เป็นต้น

3.2) การส่งเสริมความสมดุลเชิงเวลาและฤดูกาลในการท่องเที่ยว ได้แก่ การสร้างสรรค์กิจกรรมหรือเทศกาลประจำปี ในพื้นที่ต่าง ๆ การสร้างสถานที่ท่องเที่ยวแห่งใหม่ (Man - Made Attractions) เป็นต้น

ยุทธศาสตร์ที่ 2 การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวก
เพื่อรองรับการขยายตัวของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

1) พัฒนาระบบโลจิสติกส์ด้านการท่องเที่ยวโดยพัฒนาระบบการคมนาคมขนส่งในการเดินทางเข้าสู่ประเทศ ทั้งทางบก ทางน้ำ และทางอากาศ ได้แก่ การพัฒนาเส้นทางคมนาคมทางบกเพื่อเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ยุกระดับระบบขนส่งสาธารณะ เพื่ออำนวยความสะดวกในการเดินทางระหว่างสถานที่ท่องเที่ยวพัฒนาเส้นทางคมนาคมทางน้ำที่สามารถเชื่อมโยงกับรูปแบบการเดินทางอื่นๆ พัฒนาศักยภาพของสนามบินในการรองรับนักท่องเที่ยว เพิ่มเส้นทางและจำนวนเที่ยวบินระหว่างประเทศและภายในประเทศที่เชื่อมโยงระหว่างเมืองท่องเที่ยวหลักและเมืองท่องเที่ยวรอง

2) พัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยว โดยการปรับปรุงระบบการตรวจคนเข้าเมือง ปรับปรุงและอำนวยความสะดวกในการเดินทางผ่านแดน ปรับปรุงป้ายบอกทางและป้ายสัญลักษณ์ให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน จัดทำแผนที่ท่องเที่ยวให้ครอบคลุมทุกแหล่ง เพิ่มจุดบริการ Free - WiFi ในแหล่งท่องเที่ยว จัดทำระบบบัตรโดยสารเดียว ที่ใช้ได้กับทุกช่องทางการเดินทาง พัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อรองรับการท่องเที่ยวที่ปราศจากอุปสรรคสำหรับคนทั้งมวล (Tourism for All) ได้แก่ ห้องน้ำคนพิการ ทางลาด ราวจับ เป็นต้น และพัฒนาแอปพลิเคชันที่อำนวยความสะดวกให้นักท่องเที่ยว

3) พัฒนาระบบความปลอดภัยและสุขอนามัยในแหล่งท่องเที่ยว โดยการสนับสนุนเครื่องมือและอุปกรณ์ เพื่อป้องกันและช่วยเหลือนักท่องเที่ยว ได้แก่ กล้องวงจรปิด เครื่องแปลภาษา การติดตั้งไฟในสถานที่ท่องเที่ยว อุปกรณ์ ช่วยเหลือนักท่องเที่ยวเบื้องต้น จัดตั้งศูนย์ช่วยเหลือนักท่องเที่ยวให้ครอบคลุมทุกพื้นที่ท่องเที่ยว ส่งเสริมสุขอนามัยในแหล่งท่องเที่ยว เช่น ปรับปรุงสุขาสาธารณะ การจัดการขยะและระบบบำบัดน้ำเสียในแหล่งท่องเที่ยว

ยุทธศาสตร์ที่ 3 การพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยว และสนับสนุนการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาการท่องเที่ยว

1) พัฒนาศักยภาพบุคลากรด้านการท่องเที่ยวทั้งระบบ ให้มีขีดความสามารถในการแข่งขัน สอดคล้องกับมาตรฐานสากล และเพียงพอต่อความต้องการของตลาด โดยการส่งเสริมความร่วมมือระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน และชุมชนในการพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตรที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยวที่สอดคล้องความต้องการของ

ตลาดแรงงาน สร้างแรงจูงใจให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมด้านการท่องเที่ยวสนับสนุนบุคลากรให้มีสมรรถนะขั้นพื้นฐานตามตำแหน่งงาน และได้รับการฝึกอบรมที่ได้มาตรฐานสากล

2) ส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยว และได้รับประโยชน์ จากการท่องเที่ยวโดยการส่งเสริมให้ประชาชนมีความรู้ความเข้าใจด้านการท่องเที่ยวและการบริหารจัดการการท่องเที่ยว เปิดโอกาสให้ประชาชนและชุมชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาสินค้าและบริการบนพื้นฐานของมรดกและวัฒนธรรมท้องถิ่น จัดทำหลักสูตรการฝึกอบรมทักษะธุรกิจพื้นฐานเพื่อส่งเสริมการประกอบธุรกิจใหม่ในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว เพิ่มช่องทางการลงทุนและพัฒนาธุรกิจด้านการท่องเที่ยวให้แก่ ภาคเอกชน ภายใต้หลักการสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรม Thailand 4.0

ยุทธศาสตร์ที่ 4 การสร้างความสมดุลให้การท่องเที่ยวไทย ผ่านการตลาดเฉพาะกลุ่ม การส่งเสริมวิถีไทยและการสร้างความเชื่อมั่นของนักท่องเที่ยว

1) เสริมสร้างภาพลักษณ์คุณภาพและความปลอดภัยให้กับประเทศไทย โดยการพัฒนาภาพลักษณ์และความเชื่อมั่นด้านคุณภาพ มุ่งเน้นการสื่อสารคุณค่าและภาพลักษณ์ประเทศไทยเป็นแหล่งท่องเที่ยวยอดนิยม (Preferred Destination) ที่มีคุณภาพสูงต่อนักท่องเที่ยว การทำการตลาดเป้าหมายและสร้างการรับรู้แก่นักท่องเที่ยวผ่านช่องทางต่าง ๆ ด้านมาตรการรักษาความปลอดภัยและมาตรการป้องกันของประเทศไทย ข้อควรปฏิบัติ เพื่อความปลอดภัย และสิ่งที่ควรกระทำในกรณีฉุกเฉิน เพื่อช่วยส่งเสริมภาพลักษณ์ของประเทศไทย เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ปลอดภัย รวมถึงการส่งเสริมการบังคับใช้และให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายที่เกี่ยวข้องแก่นักท่องเที่ยวและสาธารณชน

2) ส่งเสริมการตลาดเฉพาะกลุ่มเพื่อดึงดูดการเดินทางท่องเที่ยว และกระตุ้นการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวกลุ่มต่าง ๆ โดยการส่งเสริมการตลาดแบบเฉพาะกลุ่มสำหรับนักท่องเที่ยวทั่วไป กลุ่มตลาดระดับกลาง - บน (มีรายได้ส่วนบุคคลสูงกว่า 200,000 เหรียญสหรัฐต่อปี) ในพื้นที่ตลาดที่มีศักยภาพ และการทำการตลาดแบบเฉพาะกลุ่มสำหรับนักท่องเที่ยวกลุ่มความสนใจพิเศษ เช่น กลุ่มนักท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ กลุ่มนักท่องเที่ยวเชิงสิ่งแวดล้อมและนิเวศ

3) ส่งเสริมเอกลักษณ์ของประเทศไทยและของแต่ละท้องถิ่น ด้วยการสื่อสารเอกลักษณ์ความเป็นไทยให้เป็นที่เข้าใจในเวทีโลก อาทิ การสร้างคุณค่าความเป็นไทยในสินค้าและบริการต่าง ๆ ผ่านสัญลักษณ์ “Thainess” บนสินค้าและบริการที่คงอัตลักษณ์ความเป็นไทย

การสื่อสารเอกลักษณ์ความเป็นไทยผ่านสื่อสร้างสรรค์และนวัตกรรมทางสื่อต่าง ๆ เช่น รายการโทรทัศน์ การจัดแสดง Roadshow เป็นต้น และการส่งเสริมเอกลักษณ์ของแต่ละภูมิภาคและจังหวัด โดยการพัฒนาแบรนด์และสื่อสารความแตกต่างของภาคและจังหวัดต่าง ๆ ในรูปแบบการเล่าเรื่อง (Storytelling) การสื่อสารเรื่องราวอย่างสร้างสรรค์ผ่านช่องทางการตลาดที่เป็นที่นิยมในกลุ่มเป้าหมาย

4) ส่งเสริมการท่องเที่ยวภายในประเทศและการท่องเที่ยวที่สมดุลเชิงพื้นที่และเวลา โดยการสร้างการรับรู้ สินค้า บริการ และแหล่งท่องเที่ยว เพื่อกระตุ้นการท่องเที่ยวนอกฤดูกาล อาทิ การจัดกิจกรรม เทศกาล และงานประเพณีประจำปีในแต่ละเดือน การสร้างความนิยมของจังหวัดท่องเที่ยวรอง เช่น การโฆษณาประชาสัมพันธ์ และการส่งเสริม การขายแพ็คเกจการท่องเที่ยวร่วมกับภาคเอกชน เป็นต้น และการส่งเสริม “ไทยเที่ยวไทย” ได้แก่ การสร้างค่านิยม การเดินทางท่องเที่ยวในประเทศให้แก่คนไทยทุกคนในทุกเพศทุกวัย การส่งเสริมการตลาดแบบมีเป้าหมายเฉพาะ เช่น กลุ่มผู้สูงอายุ กลุ่มนักเรียนนักศึกษา กลุ่มสุภาพสตรี รวมถึงการสนับสนุนมาตรการทางการเงินเพื่อส่งเสริมการใช้จ่าย ช่วงการท่องเที่ยว อาทิ มาตรการการลดหย่อนทางภาษี

5) ส่งเสริมความร่วมมือกับผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องและการใช้เทคโนโลยีในการทำการตลาด ด้วยการส่งเสริมความร่วมมือระหว่างภาคส่วนในการทำการตลาด ได้แก่ การร่วมมือกับชุมชนในการสร้างสรรค์สินค้าและบริการทางการท่องเที่ยว ให้สะท้อนอัตลักษณ์ของชุมชนและสอดคล้องแบรนด์จังหวัด การส่งเสริมการตลาดร่วมกันระหว่างภาครัฐและภาคเอกชน และการส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีสนับสนุนการตลาด เช่น การสนับสนุนการพัฒนาและต่อยอดแอปพลิเคชันที่ส่งเสริมการทำการตลาด เพิ่มประสิทธิภาพหน่วยงานที่รับผิดชอบการตลาดดิจิทัล ทั้งในด้านการดูแล บริหาร และวิเคราะห์สถิติ ข้อมูลออนไลน์เกี่ยวกับการท่องเที่ยวไทย

ยุทธศาสตร์ที่ 5 การบูรณาการการบริหารจัดการการท่องเที่ยวและการส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศ

1) ส่งเสริมการกำกับดูแลการพัฒนาและบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพ โดยการเสริมสร้างการทำงานอย่างบูรณาการระหว่างหน่วยงานระดับนโยบาย โดยมีคณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติและ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเป็นหน่วยงานหลัก ในการกำหนดนโยบาย ประสานงาน กำกับติดตามและประเมินผลการดำเนินงาน ส่งเสริมการกระจายอำนาจสู่หน่วยงานระดับภูมิภาคและท้องถิ่น ขับเคลื่อนแผนและการปฏิบัติงานที่สอดคล้อง

กับแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวชาติ พัฒนาระบบการทำงานร่วมกันระหว่างภาครัฐ เอกชนและประชาชน ส่งเสริมการแลกเปลี่ยนข้อมูลองค์ความรู้ จัดสรรงบประมาณและบุคลากรให้ สอดคล้องกับความต้องการของหน่วยงานในทุกระดับ ผลักดันให้เกิดผลสัมฤทธิ์ในการพัฒนาการ ท่องเที่ยว ส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยชุมชน (Community - based Tourism: CBT) จัดให้มีแผน บริหารจัดการความเสี่ยงและแผนบริหารจัดการสภาวะวิกฤตด้านการท่องเที่ยวในทุกมิติ

2) ปรับปรุงกฎหมายข้อบังคับและมาตรฐานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการ ท่องเที่ยว และการบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจัง โดยการทบทวนแก้ไขกฎหมายและกฎระเบียบที่เป็น อุปสรรคต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวให้สอดคล้องกับสถานการณ์ในปัจจุบัน ส่งเสริมความร่วมมือ ระหว่างหน่วยงานภาครัฐในการบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจัง กำหนดบทบาทและความรับผิดชอบ ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอย่างชัดเจน ส่งเสริมการปฏิบัติตามกฎหมายและข้อระเบียบด้านการ ท่องเที่ยวต่าง ๆ ประชาสัมพันธ์ เสริมสร้างความเข้าใจในระเบียบและกฎหมายด้านการท่องเที่ยว

3) สนับสนุนการลงทุนจากภาคเอกชนและการจัดทำศูนย์ข้อมูลสารสนเทศ เพื่อการท่องเที่ยว อาทิ ส่งเสริมความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชนในการลงทุนต่าง ๆ และการ จัดตั้งหน่วยบริหารและวิเคราะห์ข้อมูลด้านการท่องเที่ยว สำหรับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ การ จัดทำ Tourism Intelligence Center และสนับสนุนการแบ่งปันข้อมูลกลางแก่ทุกภาคส่วนที่ เกี่ยวข้องให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้ใช้งาน

4) ส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยว โดย

4.1) การประสานความร่วมมือกับนานาชาติประเทศในการส่งเสริมการ พัฒนาท่องเที่ยวและการสร้างเครือข่ายเชื่อมโยงภายใต้กรอบความร่วมมือระหว่างประเทศระดับต่าง ๆ เช่น APEC ASEAN GMS ACMECS IMT - GT

4.2) สนับสนุนให้ตัวแทนประเทศไทยในองค์กรและหน่วยงานต่าง ๆ มี บทบาทในเวทีนานาชาติ เพื่อส่งเสริมภาพลักษณ์ของประเทศไทย และอำนวยความสะดวกในการ เดินทางท่องเที่ยวในระดับภูมิภาค เช่น การลดขั้นตอนการเดินทางเข้าประเทศ การตรวจลงตราและ ใบขึ้นชีที่ครอบคลุมทั้งภูมิภาค เป็นต้น

4.3) ส่งเสริมความสัมพันธ์ในรูปแบบเมืองพี่เมืองน้องด้านการท่องเที่ยว กับต่างประเทศ ส่งเสริมความร่วมมือด้านการท่องเที่ยวบนเส้นทางระเบียงเศรษฐกิจอนุภูมิภาคกลุ่ม

แม่น้ำโขง (Greater Mekong Subregion: GMS) เส้นทางระเบียงเศรษฐกิจ แนวตะวันออก - ตะวันตก (East-West Economic Corridor: EWEC) เส้นทางระเบียงเศรษฐกิจเหนือ - ใต้ (North South Economic Corridor: NSEC) และส่งเสริมการตลาดการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวใน ภาพรวมของกลุ่มประเทศตามกรอบความร่วมมือระหว่างประเทศต่าง ๆ

4.1.1.2 ยุทธศาสตร์การพัฒนา กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 1

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 1 (อุดรธานี เลย หนองบัวลำภู หนองคาย บึงกาฬ) ได้จัดประชุมคณะกรรมการบริหารงาน กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ (ก.บ.ก.) เพื่อ จัดทำและเห็นชอบแผนพัฒนากลุ่มจังหวัด 4 ปี (พ.ศ. 2558 – 2561) ตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วย การบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. 2551 และหลักเกณฑ์และ วิธีการที่ ก. น.จ. กำหนด โดยที่ประชุมคณะกรรมการบริหารงานกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ (ก.บ.ก.) ได้ให้ความ เห็นชอบแผนพัฒนากลุ่มจังหวัด 4 ปี (พ.ศ.2558 – 2561) เมื่อวันที่ 25 กันยายน 2556

Vision คือ “เป็นศูนย์กลางการลงทุน ด้านการค้า เกษตรกรรม อุตสาหกรรม การบริการ การท่องเที่ยว ของอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขงและประชาคมอาเซียน”

พันธกิจ (Mission)

- 1) พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกในการลงทุนด้านการค้า เกษตรกรรม อุตสาหกรรม บริการ และการท่องเที่ยว เพื่อกระจายประโยชน์สู่ประชาชนทุกอาชีพของ กลุ่มจังหวัดอย่างทั่วถึง
- 2) ส่งเสริมความร่วมมือทางการค้าการเกษตร บริการและการท่องเที่ยวกับ ประชาคมอาเซียน
- 3) พัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของระบบการผลิต และระบบการตลาด ในด้านเกษตรกรรม อุตสาหกรรมการผลิต การบริการ และแรงงานให้เป็นไปตามมาตรฐาน
- 4) พัฒนาทรัพยากรมนุษย์ทุกภาคส่วนให้สามารถรองรับการเป็นประชาคม อาเซียน

ประเด็นยุทธศาสตร์ (Strategic Issues)

1) พัฒนาศักยภาพด้านการท่องเที่ยว

1.1) เพื่อเพิ่มรายได้ จากการท่องเที่ยว

โดยมีกลยุทธ์ 3 กลยุทธ์ 6 โครงการ ดังนี้

ตารางที่ 4.1 กลยุทธ์เพื่อเพิ่มรายได้ จากการท่องเที่ยว

กลยุทธ์	โครงการ	หน่วยงานรับผิดชอบ
1. พัฒนาโครงสร้าง พื้นฐาน/สิ่งอำนวยความสะดวก/แหล่งท่องเที่ยว เพื่อรองรับ นักท่องเที่ยว ทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ 2. พัฒนาบุคลากร และเครือข่ายอุตสาหกรรม การท่องเที่ยวและบริการ 3. ส่งเสริมกิจกรรม ด้านการตลาด และ ประชาสัมพันธ์ทั้งใน และ ต่างประเทศ	1. โครงการปรับปรุงและพัฒนา แหล่งท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัดให้ได้ มาตรฐานเพื่อรองรับประชาคม อาเซียน	1. โครงการปรับปรุงและพัฒนา แหล่งท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัดให้ได้ มาตรฐานเพื่อรองรับประชาคม อาเซียน
	2. โครงการพัฒนาระบบโลจิสติกส์ การท่องเที่ยวเชื่อมโยงอาเซียน	- แขวงทางจังหวัดใน กลุ่มจังหวัด - สน.ทางหลวงชนบท จังหวัดใน กลุ่มจังหวัด
	3. โครงการพัฒนาและ ประชาสัมพันธ์ เอกลักษณ์ (Brand Identity) และ ผลิตภัณฑ์ OTOP การท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัด	- กลุ่มจังหวัด - สนง.พัฒนาชุมชนจังหวัด ใน กลุ่มจังหวัด
	4. โครงการพัฒนาบุคลากรและเครือข่าย ด้านการท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัด	- สนง.ท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัด ในกลุ่มจังหวัด - สาธารณสุขจังหวัดใน กลุ่มจังหวัด
	5. โครงการประชาสัมพันธ์และ ส่งเสริมการท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัด	- สนง.ท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัด ในกลุ่มจังหวัด
	6. โครงการขยายถนน 4 ช่อง * จราจร ขึ้นพิเศษ นก.-วังสะพุง (จ.เลย) ทางหลวง หมายเลข 210 นก - ลย ระยะทาง ประมาณ 39 กม.	- กระทรวงคมนาคม

2) เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันด้านการลงทุน อุตสาหกรรมการค้าและบริการ

2.1) เพื่อให้มี โครงสร้างพื้นฐาน รองรับการเป็น ศูนย์กลางการลงทุน

2.2) เพื่อเพิ่ม ศักยภาพการค้า และบริการ

โดยมีกลยุทธ์ 3 กลยุทธ์ 8 โครงการ ดังนี้

ตารางที่ 4.2 กลยุทธ์เพื่อเพิ่ม ศักยภาพการค้า และบริการ

กลยุทธ์	โครงการ	หน่วยงานรับผิดชอบ
1. การพัฒนา โครงสร้างพื้นฐาน และ ขีดความสามารถใน การแข่งขันด้านการลงทุน การค้า อุตสาหกรรม และ บริการ	1. โครงการพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการ อุตสาหกรรม เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการ แข่งขันอาเซียน	- สนง.อุตสาหกรรมจังหวัด ใน กลุ่มจังหวัด
2. การเตรียมความพร้อมสู่ ประชาคม อาเซียน	2. โครงการพัฒนาเศรษฐกิจการค้าและการค้าชายแดนสู่อาเซียน	- สนง.พาณิชย์จังหวัดใน กลุ่มจังหวัด
3. การพัฒนาความร่วมมือและ เชื่อมโยง เครือข่ายวิสาหกิจด้านการลงทุนและ การค้า	3. โครงการประชาสัมพันธ์และส่งเสริม การตลาดระหว่างประเทศ	- สนง.พาณิชย์จังหวัดใน กลุ่มจังหวัด
	4. โครงการศึกษาความเป็นไปได้ ในการ จัดตั้งอุตสาหกรรมปลายน้ำ ยางพาราใน กลุ่มจังหวัดฯ	- สนง.อุตสาหกรรมจังหวัด ใน กลุ่มจังหวัด
	5. โครงการพัฒนาผลิตภัณฑ์เชิงสร้างสรรค์ (Creative Economy)	- สนง.อุตสาหกรรมจังหวัด ใน กลุ่มจังหวัด
	6. โครงการพัฒนาศักยภาพและ ยกระดับ มาตรฐาน แรงงาน เพื่อ เพิ่ม ขีด ความสามารถในการ แข่งขัน	- สนง.แรงงานจังหวัดใน กลุ่ม จังหวัด
	7. โครงการพัฒนาด่านชายแดน เพื่อรองรับ AEC และเพิ่มประสิทธิภาพการปฏิบัติงาน	- ด้านศุลกากร ท่าลี่, เชียง คาน, หนองคาย, บึงกาฬ
	8. โครงการศึกษาความเป็นไปได้ * ในการ ก่อสร้างสะพานคู่ขนาน มิตรภาพไทย – ลาว แห่งที่ 1	- กระทรวงคมนาคม

3) ส่งเสริมและพัฒนาสินค้าเกษตรให้ได้มาตรฐานอย่างครบวงจร

3.1) เพื่อเพิ่ม ผลผลิตทางการเกษตรให้ได้ ฐานและแปรรูปสินค้าเกษตร

โดยมีกลยุทธ์ 3 กลยุทธ์ 5 โครงการ ดังนี้

ตารางที่ 4.3 กลยุทธ์เพื่อเพิ่ม ผลผลิตทางการเกษตรให้ได้ ฐานและแปรรูปสินค้าเกษตร

กลยุทธ์	โครงการ	หน่วยงานรับผิดชอบ
1. พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านการเกษตร 2. เพิ่มผลผลิตและ สร้างคุณภาพสินค้า เกษตรให้ได้มาตรฐาน 3. สร้างมูลค่าเพิ่ม สินค้าเกษตร และ เชื่อมโยงการตลาด	1. โครงการบริหารจัดการเขต เศรษฐกิจสำหรับสินค้าเกษตรที่สำคัญ (ข้าว, อ้อย, มันสำปะหลัง, ยางพารา)	- สนง.เกษตรจังหวัดในกลุ่มจังหวัด
	2. โครงการเพิ่มมูลค่าสินค้าเกษตร เพื่อการตลาด	- สนง.เกษตร และสหกรณ์จังหวัดในกลุ่มจังหวัด
	3. โครงการปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานเพื่อเพิ่มผลผลิตทางการเกษตร (ดิน แหล่งน้ำ)	- โครงการชลประทานจังหวัดในกลุ่มจังหวัด - สนง.ทรัพยากรน้ำ ภาค 3 - สนง.พัฒนาชุมชนจังหวัดในกลุ่มจังหวัด - สนง.เกษตรจังหวัดในกลุ่มจังหวัด
	4. โครงการพัฒนาคุณภาพสินค้าเกษตรสู่มาตรฐานสากล	- สนง.เกษตรจังหวัดในกลุ่มจังหวัด
	5. โครงการพัฒนาเกษตรกรสู่ Smart Farmer	- สนง.เกษตร และสหกรณ์จังหวัดในกลุ่มจังหวัด

4.1.2 อุปทานการท่องเที่ยว

จากแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่เป้าหมายคือ จังหวัดหนองคาย บึงกาฬ นครหลวงเวียงจันทน์ และแขวงบอลิคำไซ คณะวิจัยได้คัดเลือกแหล่งท่องเที่ยวในแต่ละพื้นที่โดยมีข้อมูลอุปทานการท่องเที่ยวในแต่ละสถานที่ จากการลงพื้นที่สำรวจแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ศึกษาดังปรากฏในตารางที่

ตารางที่ 4.4 ข้อมูลอุปทานการท่องเที่ยวในแต่ละพื้นที่เป้าหมาย

แหล่งท่องเที่ยว	สิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยว
จังหวัดหนองคาย	
1. วัดศรีชมภูองค์ตื้อ	สถานที่จอดรถขนาดใหญ่ ห้องสุขา กิจกรรมสำหรับนักท่องเที่ยว ร้านขายของที่ระลึก เจ้าหน้าที่บริการข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว
2. บ้านวังน้ำมอก	ห้องพักรับรองสำหรับนักท่องเที่ยว ร้านขายสินค้าที่ระลึกจากชุมชน กิจกรรมการท่องเที่ยววิถีท้องถิ่น บริการข้อมูลโดยเจ้าหน้าที่
3. วัดโพธิ์ชัย	สถานที่จอดรถขนาดใหญ่ ห้องสุขาขนาดใหญ่ กิจกรรมการท่องเที่ยว ร้านขายของที่ระลึก การดูแลรักษาความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว
4. ศาลาแก้วกู่	สถานที่จอดรถ ร้านอาหารและร้านขายของที่ระลึก ห้องสุขา, เจ้าหน้าที่ให้บริการข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว
5. พิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำ	สถานที่จอดรถ ร้านขายของที่ระลึก ห้องสุขา บริการข้อมูล กิจกรรมสำหรับนักท่องเที่ยว บริการความปลอดภัยโดยเจ้าหน้าที่
6. วัดไท	สถานที่จอดรถขนาดใหญ่ ร้านขายของที่ระลึกโดยใช้ผลิตภัณฑ์จากชุมชน บริการด้านความปลอดภัยโดยเจ้าหน้าที่
7. วัดผาตากเสื้อ	บริการที่จอดรถขนาดใหญ่ ห้องสุขา บริการร้านขายของที่ระลึกจากผลิตภัณฑ์จากท้องถิ่น กิจกรรมทางศาสนา และจุดชมวิวม่านน้ำโขง บริการความปลอดภัยโดยเจ้าหน้าที่
8. วัดถ้ำศรีมงคล วัดถ้ำดินเพียง	บริการสถานที่จอดรถ ร้านอาหารและร้านขายของที่ระลึกจากชุมชน ห้องสุขา เจ้าหน้าที่ให้ข้อมูลนำเที่ยวและดูแลความปลอดภัย
9. ภูห้วยอีสัน	บริการรถรับส่ง สถานที่พักแรม บริการจำหน่ายผลิตภัณฑ์จากท้องถิ่น บริการด้านห้องสุขา กิจกรรมดูพระอาทิตย์ขึ้น
10. พันโขดแสนไคร้ (หนองปลาปึก)	บริการรถประจำทางเข้าถึงสถานที่ท่องเที่ยว บริการล่องเรือตามลำน้ำโดยชุมชน

แหล่งท่องเที่ยว	สิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยว
จังหวัดบึงกาฬ	
1. น้ำตกถ้ำพระ	บริการที่จอดรถ บริการล่องเรือเข้าไปยังสถานที่ท่องเที่ยว ร้านอาหารจำหน่ายผลิตภัณฑ์จากท้องถิ่น บริการอาหาร เครื่องดื่ม และบริการห้องสุขา เจ้าหน้าที่ดูแลรักษาความปลอดภัย
2. เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าภูวัว	เส้นทางในการเข้าถึงสะดวก มีลานจอดรถขนาดใหญ่ มีร้านอาหารจำหน่ายเครื่องดื่ม บริการห้องสุขา การจัดการขยะ และเจ้าหน้าที่ดูแลความปลอดภัยนักท่องเที่ยว
3. วัดอาฮงศิลาวาส สะดือแม่น้ำโขง	บริการที่จอดรถขนาดใหญ่ ที่พักค้างคืน และร้านอาหาร บริการห้องสุขา กิจกรรมการท่องเที่ยวตามวันสำคัญทางศาสนา เจ้าหน้าที่ดูแลรักษาความปลอดภัย
4. หาดคำสมบูรณ์	สถานที่จอดรถขนาดใหญ่ ร้านอาหาร บริการห้องสุขาและห้องอาบน้ำ กิจกรรมทางน้ำสำหรับนักท่องเที่ยว บริการความปลอดภัยโดยเจ้าหน้าที่
5. วัดสว่างอารมณ์	สถานที่จอดรถ ห้องสุขา ร้านขายของที่ระลึกโดยชุมชน กิจกรรมการท่องเที่ยวตามวันสำคัญทางศาสนา ประติมากรรมสถานที่ทางประวัติศาสตร์
6. ภูทอก	สถานที่จอดรถขนาดใหญ่ รับรองการท่องเที่ยวเป็นหมู่คณะ ห้องสุขา โรงอาหาร โรงทาน ร้านขายของที่ระลึก เจ้าหน้าที่พยาบาลและเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย
7. วัดโพธาราม	บริการที่จอดรถ ห้องสุขา ร้านอาหาร เครื่องดื่ม ร้านขายของที่ระลึกจากผลิตภัณฑ์ชุมชน กิจกรรมการท่องเที่ยวตามวันสำคัญทางศาสนา
8. ภูสิงห์	เส้นทางคมนาคมสะดวกเข้าถึงง่าย บริการที่จอดรถ รถรับส่ง และบริการนำเที่ยวโดยอาสาสมัครชุมชน มีร้านขายเครื่องดื่ม บริการ
9. ทะเลบัวแดงหนองเลิง	สถานที่จอดรถ ร้านอาหาร ห้องสุขา บริการทานอาหารบนแพ พร้อมเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย

แหล่งท่องเที่ยว	สิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยว
10. น้ำตกถ้ำฝู่น	สถานที่จอดรถ ร้านจำหน่ายผลิตภัณฑ์จากท้องถิ่น บริการขายอาหาร เครื่องดื่ม บริการห้องสุขา บริการรับส่งนักท่องเที่ยว เจ้าหน้าที่ดูแลรักษาความปลอดภัย
นครหลวงเวียงจันทน์	
1. พระธาตุหลวง	สถานที่จอดรถขนาดใหญ่ ห้องสุขา ร้านอาหารและเครื่องดื่ม บริการถ่ายรูป เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยและให้ข้อมูล บริการนำเที่ยวแก่นักท่องเที่ยว
2. หอพระแก้ว	บริการที่จอดรถ ห้องสุขา ของที่ระลึก เจ้าหน้าที่ดูแลรักษาความปลอดภัยและเจ้าหน้าที่ให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว
3. วัดสีสะเกด	บริการที่จอดรถ ห้องสุขา ของที่ระลึก กิจกรรมทางศาสนา เจ้าหน้าที่คอยให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว
4. ประตูลี้	สถานที่จอดรถ ห้องสุขา บริการถ่ายภาพที่ระลึก ร้านขายของที่ระลึก และผลิตภัณฑ์จากชุมชน บริการนำเที่ยวและให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว
5. ตลาดเช้า	สถานที่จอดรถ ห้องสุขา ร้านอาหารและเครื่องดื่ม เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ร้านขายสินค้าและผลิตภัณฑ์จากท้องถิ่น กิจกรรมแสดงโชว์ศิลปวัฒนธรรม
6. เขตปลอดภัย	สถานที่จอดรถ ร้านอาหาร เครื่องดื่ม ห้องสุขา ร้านขายของที่ระลึกและของฝาก สินค้าปลอดภัย บ่อนคาสิโน
7. ศูนย์วัฒนธรรมอินแปง	บริการที่จอดรถ ร้านอาหาร ห้องสุขา บริการจำหน่ายสินค้าของที่ระลึก สวนน้ำ กิจกรรมการแสดงวัฒนธรรม แหล่งเรียนรู้ทางวัฒนธรรม พร้อมเจ้าหน้าที่บริการข้อมูล
8. สวนพระวัดเชียงควน	บริการสถานที่จอดรถ ร้านอาหาร ร้านจำหน่ายของที่ระลึกจากผลิตภัณฑ์ชุมชน เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย
9. ท่าอ่อน	สถานที่จอดรถ ร้านอาหาร บริการล้างแพทานอาหาร ห้องสุขา
10. จุดชมวิวยิมโขงเมืองสีทอง (คอยแลนมาน)	บริการสถานที่จอดรถ บริการด้านร้านค้า/ร้านอาหาร และห้องสุขา จุดชมวิวยิมโขง
แขวงบอลิคำไซ	

แหล่งท่องเที่ยว	สิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยว
1. วัดพระบาทโพธิ์สน	สถานที่จอดรถขนาดใหญ่ ห้องสุขา กิจกรรมทางศาสนา
2. วังน้ำเย็น	สถานที่จอดรถขนาดใหญ่ ร้านอาหาร-เครื่องดื่ม เจ้าหน้าที่ดูแลรักษาความปลอดภัย
3. จุดล่องเรื่อน้ำเทิน	ร้านขายของที่ระลึกชุมชน ห้องสุขา บริการล่องเรือตามลำน้ำ เจ้าหน้าที่บริการด้านความปลอดภัย
4. ถ้ำมังกร	สถานที่จอดรถ เจ้าหน้าที่บริการนำเที่ยว และรักษาความปลอดภัยภายใน ร้านขายเครื่องดื่ม และสินค้าจากชุมชน บริการห้องสุขา
5. น้ำตกตาดชาย	สถานที่จอดรถ ห้องสุขา กิจกรรมเล่นน้ำ เจ้าหน้าที่นำเที่ยว ดูแลรักษาความปลอดภัย
6. วัดदानสูงวนาราม	บริการสถานที่จอดรถ ห้องสุขา กิจกรรมทางศาสนา
7. วัดโพธิ์สนนาคานิคมิต	บริการสถานที่จอดรถ ห้องสุขา กิจกรรมทางศาสนา จำหน่ายสินค้าจากชุมชน
8. จุดชมวิวกาฬสินธุ์	สถานที่จอดรถ ศาลาที่พัก ณ จุดชมวิว
9. ฟาร์มพุฒะเวน	สถานที่จอดรถ บริการที่พักแรม ร้านอาหาร-เครื่องดื่ม กิจกรรมเที่ยวชมฟาร์ม มีเจ้าหน้าที่ดูแลรักษาความปลอดภัย สินค้าจากฟาร์มไว้จำหน่ายเป็นของฝากและของที่ระลึก
10. บ่อน้ำอุ่นลำน้ำพาว	อาคารอาบน้ำรวม ที่พักและห้องอาบน้ำส่วนตัว ห้องสุขา

4.1.3 การประเมินแหล่งท่องเที่ยวเพื่อคัดเลือกแหล่งท่องเที่ยวกลุ่มตัวอย่าง

เนื่องจากแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่เป้าหมายคือ จังหวัดหนองคาย บึงกาฬ นครหลวงเวียงจันทน์ และแขวงบอลิคำไซ มีแหล่งท่องเที่ยวจำนวนมาก คณะวิจัยจึงจำเป็นต้องมีการคัดเลือกแหล่งท่องเที่ยวในแต่ละพื้นที่ที่เหมาะสมในการลงพื้นที่เพื่อเก็บข้อมูลเชิงลึก โดยการคัดเลือกนี้ คณะวิจัยได้ทำการลงพื้นที่ไปยังแหล่งท่องเที่ยวนั้น ๆ และใช้เครื่องมือประเมินแหล่งท่องเที่ยว ตามเกณฑ์การประเมิน 6 ด้าน ประกอบไปด้วย 1). ความดึงดูดใจ และคุณค่าแหล่งท่องเที่ยว 2). ความสะดวกในการเข้าถึง 3). สิ่งอำนวยความสะดวก 4). ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว 5).ด้านการจัดการพื้นที่ และ 6).ความมีชื่อเสียงในปัจจุบัน ในการประเมินแหล่งท่องเที่ยว เป็นระดับสูง แทนค่าด้วยเลข 3, ระดับกลาง แทนค่าด้วยตัวเลข 2 และระดับต่ำ แทนค่าด้วยตัวเลข 1 ประเมินโดยนักวิจัย 5 คน ผู้

มีส่วนได้ส่วนเสียในแต่ละพื้นที่ เช่น ผู้ประกอบการ ประชาชนในพื้นที่ และหน่วยงานภาครัฐ จำนวน 3 คน ประเมินแหล่งท่องเที่ยว โดยคัดเลือกแหล่งท่องเที่ยวที่ถูกประเมินในแต่ละด้านเฉลี่ยสูง 10 อันดับแรก ผลการคัดเลือกแหล่งท่องเที่ยวจากการประเมินดังนี้

1) พื้นที่จังหวัดหนองคาย

ตารางที่ 4.5 ผลการประเมินแหล่งท่องเที่ยวพื้นที่จังหวัดหนองคาย

	แหล่งท่องเที่ยว	ความ ดึงดูดใจ / คุณค่า แหล่ง ท่องเที่ยว	ความ สะดวก ในการ เข้าถึง	สิ่ง อำนวยความสะดวก	ด้าน กิจกรรม การท่องเที่ยว	ด้านการ จัดการ พื้นที่	ความมี ชื่อเสียง ใน ปัจจุบัน	ค่าเฉลี่ย
1	วัดศรีชมภูองค์ตื้อ	3	3	3	3	3	3	3.00
2	บ้านวังน้ำออก	3	3	3	3	3	3	3.00
3	วัดโพธิ์ชัย	3	3	3	3	3	3	3.00
4	ศาลาแก้วกู่	3	3	3	3	3	3	3.00
5	พิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำ	3	3	3	2	3	3	2.83
6	วัดไท	3	3	3	3	2	3	2.83
7	วัดผาตากเสื้อ	3	3	2	3	3	3	2.80
8	วัดถ้ำศรีมงคล วัดถ้ำดินเพียง	3	3	3	2	3	2	2.66
9	ภูห้วยอีสัน	3	3	3	3	2	2	2.66
10	พันโขดแสนไคร้ (หนองปลาบึก)	3	3	1	3	3	2	2.50
11	ภูเขาทอง/วัดถ้ำเขา ศิรีบรรพต	3	3	1	3	3	2	2.50
12	วัดหินหมากเป้ง	3	3	2	2	2	3	2.50
13	ท่าเสด็จ	3	2	3	2	2	3	2.50
14	วัดอรุณบรรพต	2	3	2	2	3	2	2.33
15	หอพระแก้ว	3	3	2	1	3	1	2.16
16	พระธาตุบังพวน	3	3	2	2	2	3	2.00
17	สวนสตรอเบอร์รี่	2	2	2	3	2	1	2.00
18	เขื่อนริมโขง เรือนำ เที่ยว	3	3	2	2	1	1	2.00

	แหล่งท่องเที่ยว	ความ ดึงดูดใจ / คุณค่า แหล่ง ท่องเที่ยว	ความ สะดวก ในการ เข้าถึง	สิ่ง อำนวยความสะดวก	ด้าน กิจกรรม การ ท่องเที่ยว	ด้านการ จัดการ พื้นที่	ความมี ชื่อเสียง ใน ปัจจุบัน	ค่าเฉลี่ย
19	น้ำตกธารทอง	3	3	3	2	1	2	1.83
20	วัดมณีโคตร	3	3	2	1	1	1	1.83
21	น้ำตกธารทิพย์	3	3	2	3	1	1	1.66
22	น้ำตกวังน้ำมอก	1	3	1	1	1	1	1.33
23	หมู่บ้านประมง	1	1	1	1	1	1	1.00

ผลจากคะแนนการประเมินเฉลี่ยสูง 10 อันดับแรก สามารถกำหนดแหล่งท่องเที่ยว จังหวัดหนองคาย ที่ใช้เป็นพื้นที่เป้าหมายการลงพื้นที่สำรวจเชิงลึก คือ

ตารางที่ 4.6 พื้นที่เป้าหมายการลงพื้นที่สำรวจเชิงลึก จังหวัดหนองคาย

ลำดับที่	สถานที่
1	ศาลาแก้วกู่
2	วัดโพธิ์ชัย
3	บ้านวังน้ำมอก
4	วัดศรีชมภูองค์ตื้อ
5	วัดผาดากเสือ
6	พันโขดแสนไคร้ (หนองปลาบึก)
7	ภูห้วยอีสัน
8	พิพิธภัณฑสถานสัตว์น้ำ
9	วัดถ้ำศรีมงคล วัดถ้ำดินเพียง
10	วัดไทย

2) พื้นที่จังหวัดบึงกาฬ

ตารางที่ 4.7 ผลการประเมินแหล่งท่องเที่ยวพื้นที่จังหวัดบึงกาฬ

	แหล่งท่องเที่ยว	ความ ดึงดูดใจ / คุณค่า แหล่ง ท่องเที่ยว	ความ สะดวก ในการ เข้าถึง	สิ่ง อำนวยความสะดวก	ด้าน กิจกรรม การท่องเที่ยว	ด้าน การ จัดการ พื้นที่	ความมี ชื่อเสียง ใน ปัจจุบัน	ค่าเฉลี่ย
1	น้ำตกถ้ำพระ	3	3	3	3	3	3	3.00
2	เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า ภูวัว	3	3	3	3	3	2	2.83
3	วัดอาฮงศิลาวาส สะดือแม่น้ำโขง	3	3	3	1	3	2	2.66
4	หาดคำสมบูรณ์	2	3	3	3	3	2	2.66
5	วัดสว่างอารมณ์	3	3	2	3	3	2	2.66
6	ภูทอก	3	3	3	2	2	3	2.66
7	วัดโพธาราม	3	3	2	2	3	2	2.50
8	ภูสิงห์	3	3	2	3	2	2	2.50
9	ทะเลบัวแดงหนองเลิง	3	3	2	3	2	2	2.50
10	น้ำตกถ้ำฝุ่น	3	3	2	2	2	3	2.50
11	วัดสังฆสิการาม พระ แสนหลวงพระบาง	2	3	2	1	3	2	2.16
12	เขตห้ามล่าสัตว์ป่าบึง โขงหลง	2	2	2	3	2	2	2.16
13	วัดไตรภูมิ	2	3	3	1	2	1	2.00
14	จุดชมวิวยิมฝั่งโขง	1	3	3	1	2	1	2.00
15	โครงการอนุรักษ์พันธุ์ ไม้ป่าภาค ตะวันออกเฉียงเหนือ ตอนบน	1	3	2	2	3	1	2.00
16	น้ำตกเจ็ดสี	2	2	2	1	2	2	1.83
17	แก่งท่าลี่	1	2	1	1	1	1	1.16
18	หาดสีดา	2	1	1	1	1	1	1.16
19	กุดทิง	1	1	1	1	1	1	1.00

ผลจากคะแนนการประเมินเฉลี่ยสูง 10 อันดับแรก สามารถกำหนดแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดบึงกาฬ ที่ใช้เป็นพื้นที่เป้าหมายการลงพื้นที่สำรวจเชิงลึก คือ

ตารางที่ 4.8 พื้นที่เป้าหมายการลงพื้นที่สำรวจเชิงลึก จังหวัดบึงกาฬ

ลำดับที่	สถานที่
1	น้ำตกถ้ำพระ
2	เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าภูวัว
3	วัดอาฮงศิลาวาส สะตือแม่น้ำโขง
4	หาดคำสมบูรณ์
5	วัดสว่างอารมณ์
6	ภูทอก
7	วัดโพธาราม
8	ภูสิงห์
9	น้ำตกถ้ำฝุ่น
10	ทะเลบัวแดงหนองเล็ง

3) พื้นที่นครหลวงเวียงจันทน์

ตารางที่ 4.9 การประเมินแหล่งท่องเที่ยวพื้นที่นครหลวงเวียงจันทน์

	แหล่งท่องเที่ยว	ความ ดึงดูดใจ / คุณค่า แหล่ง ท่องเที่ยว	ความ สะดวก ในการ เข้าถึง	สิ่ง อำนวยความสะดวก	ด้าน กิจกรรม การท่องเที่ยว	ด้าน การจัดการ พื้นที่	ความมี ชื่อเสียง ใน ปัจจุบัน	ค่าเฉลี่ย
1	ประตูชัย	3	3	3	3	3	3	3.00
2	พระธาตุหลวง	3	3	3	3	3	3	3.00
3	ตลาดเช้า	3	3	3	3	2	3	2.83
4	บ้านท่าอ่อน	3	2	3	3	2	3	2.83
5	สวนพระวัดเชียงควน (Buddha park)	3	2	3	2	3	3	2.66
6	หอพระแก้ว	3	3	3	1	3	3	2.66
7	วัดสี่สะเกตุ	3	3	3	1	3	3	2.66
8	สวนวัฒนธรรมอิน แปง	3	3	3	3	2	2	2.66

	แหล่งท่องเที่ยว	ความ ดึงดูดใจ / คุณค่า แหล่ง ท่องเที่ยว	ความ สะดวก ในการ เข้าถึง	สิ่ง อำนวยความสะดวก	ด้าน กิจกรรม การ ท่องเที่ยว	ด้าน การ จัดการ พื้นที่	ความมี ชื่อเสียง ใน ปัจจุบัน	ค่าเฉลี่ย
9	เขตปลอดภาษี (Duty free)	2	3	3	2	3	3	2.66
10	จุดชมวิวยิมโง เมืองสังทอง (คอย แลนมาน)	3	3	3	1	2	3	2.50
11	Night market	2	3	3	3	2	2	2.50
12	วัดดองต้อ	3	3	2	1	2	3	2.33
13	วัดศรีเมือง	3	3	2	1	2	3	2.33
14	วัดอินแปลงมหาวิหาร	3	3	2	1	2	3	2.33
15	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ	3	3	2	1	2	3	2.33
16	ศาลหลักเมือง เวียงจันทน์	2	2	2	2	3	2	2.16
17	วัดถ้ำพระฤๅษี	3	3	1	2	1	2	2.00
18	น้ำตกน้ำส้าง	2	3	1	1	1	1	1.50
19	อนุสาวรีย์ท้าวสุทโธ	1	1	1	1	1	1	1.00
20	ภูพะม้ง	1	1	1	1	1	1	1.00

ผลจากการประเมินเฉลี่ยสูง 10 อันดับแรก สามารถกำหนดแหล่งท่องเที่ยวนครหลวงเวียงจันทน์ ที่ใช้เป็นพื้นที่เป้าหมายการลงพื้นที่สำรวจเชิงลึก คือ

ตารางที่ 4.10 พื้นที่เป้าหมายการลงพื้นที่สำรวจเชิงลึก นครหลวงเวียงจันทน์

ลำดับที่	สถานที่
1	ประตูชัย
2	พระธาตุหลวง
3	ตลาดเช้า
4	ท่าอ่อน
5	สวนพระวัดเชียงควน (Buddha park)
6	หอพระแก้ว
7	วัดสี่สะเกตุ
8	ศูนย์วัฒนธรรมอินแปง

ลำดับที่	สถานที่
9	เขตปลอดภาษี (Duty free)
10	จุดชมวิวเมืองสังทอง (คอยแลนมาน)

4) พื้นที่บอлиц่าไซ

ตารางที่ 4.11 การประเมินแหล่งท่องเที่ยวพื้นที่บอлиц่าไซ

	แหล่งท่องเที่ยว	ความ ดึงดูดใจ / คุณค่า แหล่ง ท่องเที่ยว	ความ สะดวก ในการ เข้าถึง	สิ่ง อำนวยความสะดวก	ด้าน กิจกรรม การ ท่องเที่ยว	ด้าน การ จัดการ พื้นที่	ความมี ชื่อเสียง ใน ปัจจุบัน	ค่าเฉลี่ย
1	วังน้ำเย็น	3	2	2	3	2	3	2.50
2	วัดพระบาทโพธิ์สน	3	3	2	2	2	3	2.50
3	ถ้ำมังกร (Dragon cave)	3	3	2	2	2	3	2.50
4	ฟามพุตะเวน	3	2	3	3	2	2	2.50
5	วัดดานสูงวนาราม	3	3	2	1	2	2	2.16
6	จุดล่องเรือน้ำเหิน	2	3	2	2	1	3	2.16
7	น้ำตกตาดชาย	3	2	1	2	2	3	2.16
8	วัดโพธิ์สนนาคานิมิตร	3	2	2	1	2	3	2.16
9	บ่อน้ำอุ่นลำน้ำพาว	2	3	2	1	2	2	2.00
10	จุดชมวิวป่าหินปูน	2	3	2	1	1	2	1.83
11	น้ำตกตาดน้ำสะนาม	2	1	2	1	1	2	1.83
12	ชายแดนด่านแก้วเหนือ	2	3	2	1	1	2	1.83
13	ตาดน้ำพา (Tad Nampa)	1	3	2	1	1	2	1.66
14	ถ้ำเมืองคอง (Pha Kong Cave)	1	3	2	1	1	2	1.66
15	จุดชมวิวยิมน้ำกะดิง (Nam Kading)	2	2	2	1	2	1	1.66

	แหล่งท่องเที่ยว	ความ ดึงดูดใจ / คุณค่า แหล่ง ท่องเที่ยว	ความ สะดวก ในการ เข้าถึง	สิ่ง อำนวยความสะดวก	ด้าน กิจกรรม การ ท่องเที่ยว	ด้าน การ จัดการ พื้นที่	ความมี ชื่อเสียง ใน ปัจจุบัน	ค่าเฉลี่ย
16	น้ำตกตาดทอง (Tad Thone)	3	1	1	1	1	2	1.50
17	ผาซาง (Pha Xang:Elephant Rock)	2	2	1	1	1	1	1.33
18	น้ำตกตาดเล็ก	1	1	1	1	1	1	1.00
19	แก่งสะดอก	1	1	1	1	1	1	1.00
20	แม่น้ำสองสี	1	1	1	1	1	1	1.00

ผลจากคะแนนการประเมินเฉลี่ยสูง 10 อันดับแรก สามารถกำหนดแหล่งท่องเที่ยวพื้นที่บอлицำไซ ที่ใช้เป็นพื้นที่เป้าหมายการลงพื้นที่สำรวจเชิงลึก คือ

ตารางที่ 4.12 พื้นที่เป้าหมายการลงพื้นที่สำรวจเชิงลึก บอлицำไซ

ลำดับที่	สถานที่
1	วัดพระบาทโพนสน
2	วังน้ำเย็น
3	จุดล่องเรือน้ำเหิน
4	ถ้ำมังกร
5	น้ำตกตาดซาย
6	วัดदानสูงนาราม
7	วัดโพนสนนาคานิมิตร
8	จุดชมวิวป่าหินปูน
9	ฟามพุตะเวน
10	บ่อน้ำอุ่นลำน้ำพาว

4.2 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวสองฝั่งโขงในจังหวัดหนองคายและบึงกาฬ เชื่อมโยงกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

การประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวสองฝั่งโขงในจังหวัดหนองคายและบึงกาฬ
เชื่อมโยงกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวนั้น ใช้เครื่องมือแบบประเมินศักยภาพตามตัวชี้วัด
8 ตัวชี้วัด ประกอบไปด้วย 1).ความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว 2).ความสะดวกในการเข้าถึง
แหล่งท่องเที่ยว 3).การบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ 4).ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยว
5).ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยว 6).ความมีชื่อเสียง 7).มาตรการด้านขีดความสามารถใน
การรองรับนักท่องเที่ยว 8).การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น โดยมีระดับค่าประเมิน 5 ระดับ คือ น้อย
ที่สุด มีค่าเท่ากับ 1, น้อย มีค่าเท่ากับ 2, ปานกลาง มีค่าเท่ากับ 3, มาก มีค่าเท่ากับ 4, และมากที่สุด
โดยใช้นักวิจัย 4 คน ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียได้แก่ ผู้ประกอบการ ประชาชนในพื้นที่ 3 คน ร่วมประเมิน
ศักยภาพ โดยคิดออกมาเป็นค่าเฉลี่ย ดังนี้

ระดับของศักยภาพเป็นสถิติที่ใช้ในการวิจัย คือ ค่าเฉลี่ย โดยได้กำหนด เป็น 5 ระดับ คือ

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.00 – 1.79 หมายถึง น้อยที่สุด

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.80 – 2.59 หมายถึง น้อย

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2.60 – 3.39 หมายถึง ปานกลาง

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 3.40 – 4.19 หมายถึง มาก

และคะแนนเฉลี่ยระหว่าง 4.20 – 5.00 หมายถึง มากที่สุด

สามารถแสดงผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวสองฝั่งโขงในจังหวัดหนองคาย
และบึงกาฬเชื่อมโยงกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวได้ดังนี้

4.2.1 จังหวัดหนองคาย

1) ชื่อแหล่งท่องเที่ยว ศาลาแก้วกู่

สถานที่ตั้ง อำเภอเมือง จังหวัดหนองคาย

ตารางที่ 4.13 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวศาลาแก้วกู่

ตัวชี้วัดด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพ	แปลความหมาย
1.ความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว	3.87	มาก
2.ความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	3.80	มาก
3.การบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ	2.86	ปานกลาง
4.ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยว	3.00	ปานกลาง

ตัวชี้วัดด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพ	แปลความหมาย
5.ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยว	3.00	ปานกลาง
6.ความมีชื่อเสียง	5.00	มากที่สุด
7.มาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว	3.33	ปานกลาง
8.การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น	3.25	ปานกลาง

ศาลาแก้วกู่เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสำคัญทางศาสนา มีเอกลักษณ์ทางด้านวัฒนธรรม มีความโดดเด่นและมีความเชื่อที่เกี่ยวกับศาสนาและพญานาคของแหล่งท่องเที่ยวจึงระดับผลการประเมินศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวด้านคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวและความมีชื่อเสียงในระดับมากและมากที่สุด ด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวพบว่า มีการเดินทางสะดวกและแหล่งท่องเที่ยวอยู่ในเส้นทางท่องเที่ยวหรือสามารถเชื่อมโยงกับเส้นทางท่องเที่ยวหลัก มีความสะดวกด้านสถานที่จอดรถเพื่อการเข้าชมแหล่งท่องเที่ยวแต่ไม่มีรถประจำทางเข้าไปถึงยังแหล่งท่องเที่ยว จึงมีผลการประเมินระดับมาก ด้านการบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ได้แก่ การบริการด้านร้านอาหารของที่ระลึก การจำหน่ายผลิตภัณฑ์ที่ทำจากท้องถิ่นและ การบริการด้านห้องสุขา ผลประเมินระดับปานกลาง ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยวได้แก่มีการประติมากรรมหุ่นปั้นให้เยี่ยมชม มีกิจกรรมไหว้พระ ขอพร เสี่ยงทายและให้อาหารปลา ผลประเมินระดับปานกลาง ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยวได้แก่ มีเจ้าหน้าที่คอยให้บริการ/ตอบข้อซักถามแก่นักท่องเที่ยว ผลประเมินระดับปานกลาง ด้านมาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว พบว่า มีระบบการจัดเก็บค่าธรรมเนียมการเข้าชมสถานที่ มีการกำหนดกฎระเบียบ/ข้อปฏิบัติในการเข้าชมสถานที่เพื่อป้องกันการละเมิด/ขัดต่อวัฒนธรรมประเพณีท้องถิ่น ผลประเมินระดับปานกลาง ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นพบว่าเป็นท่องเที่ยวสร้างรายได้ให้กับชุมชนท้องถิ่น ช่วยส่งเสริมด้านเอกลักษณ์และวัฒนธรรมท้องถิ่น ผลประเมินระดับปานกลาง

2) ชื่อแหล่งท่องเที่ยว วัดโพธิ์ชัย

สถานที่ตั้ง อำเภอเมือง จังหวัดหนองคาย

ตารางที่ 4.14 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยว

ตัวชี้วัดด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพ	แปลความหมาย
1.ความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว	4.00	มาก
2.ความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	4.00	มาก

ตัวชี้วัดด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพ	แปลความหมาย
3.การบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ	3.29	ปานกลาง
4.ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยว	2.33	น้อย
5.ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยว	4.00	มาก
6.ความมีชื่อเสียง	5.00	มากที่สุด
7.มาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว	2.33	น้อย
8.การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น	4.00	มาก

วัดโพธิ์ชัยเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสำคัญทางศาสนา มีเอกลักษณ์ทางด้านวัฒนธรรม มีความโดดเด่นและมีแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นศูนย์รวมความเชื่อความศรัทธาด้านพุทธศาสนา มีหลวงพ่อพระใสพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์ซึ่งเป็นที่เคารพของคนไทยและชาวสปป.ลาวประดิษฐานอยู่ ระดับผลการประเมินศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวด้านคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวและความมีชื่อเสียงในระดับมาก และมากที่สุดตามลำดับ ด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวพบว่า มีการเดินทางสะดวก และแหล่งท่องเที่ยวอยู่ในเส้นทางท่องเที่ยวหรือสามารถเชื่อมโยงกับเส้นทางท่องเที่ยวหลัก มีความสะดวกด้านสถานที่จอดรถเพื่อการเข้าชมแหล่งท่องเที่ยวแต่ไม่มีรถประจำทางเข้าไปถึงยังแหล่งท่องเที่ยวจึงมีผลการประเมินระดับมาก ด้านการบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ได้แก่ การบริการด้านร้านขายของที่ระลึก การจำหน่ายผลิตภัณฑ์ที่ทำจากท้องถิ่นและการบริการด้านห้องสุขา ผลประเมินระดับปานกลาง ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยวพบว่ามีเพียงกิจกรรมไหว้พระสวดมนต์ ทำบุญ สะเดาะห์เคราะห์ ผลประเมินระดับน้อย ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยวได้แก่ มีเจ้าหน้าที่คอยให้บริการ/ตอบข้อซักถามแก่นักท่องเที่ยว มีการติดกล้องวงจรปิดดูแลด้านความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว มีการประสานความร่วมมือกับหน่วยงานอื่นเพื่อการพัฒนาประสิทธิภาพการให้บริการทางการท่องเที่ยว ผลการประเมินระดับมาก ด้านมาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวพบว่า มีการกำหนดกฎระเบียบ/ข้อปฏิบัติในการเข้าชมสถานที่เพื่อป้องกันการขัดต่อวัฒนธรรมประเพณีท้องถิ่น ผลประเมินระดับน้อย ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นพบว่า เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการกำหนดทิศทางและตัดสินใจทางด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ช่วยสร้างรายได้ให้กับชุมชนท้องถิ่นและช่วยส่งเสริมด้านเอกลักษณ์และวัฒนธรรมท้องถิ่น ผลประเมินระดับมาก

3) ชื่อแหล่งท่องเที่ยว พิพิธภัณฑสถานน้ำ

สถานที่ตั้ง อำเภอเมือง จังหวัดหนองคาย

ตารางที่ 4.15 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวพิพิธภัณฑสถานน้ำ

ตัวชี้วัดด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพ	แปลความหมาย
1.ความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว	2.75	ปานกลาง
2.ความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	3.60	มาก
3.การบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ	3.00	ปานกลาง
4.ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยว	3.00	ปานกลาง
5.ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยว	3.50	มาก
6.ความมีชื่อเสียง	4.00	มาก
7.มาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว	3.67	มาก
8.การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น	2.00	น้อย

พิพิธภัณฑสถานน้ำมีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวด้านความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวพบว่าเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีเอกลักษณ์และโดดเด่นและสร้างความประทับใจ/ประสบการณ์ทางการท่องเที่ยวที่แปลกใหม่ ระดับผลการประเมินคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง ด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวพบว่ามีเส้นทางสะดวกและแหล่งท่องเที่ยวอยู่ในเส้นทางท่องเที่ยวหรือสามารถเชื่อมโยงกับเส้นทางท่องเที่ยวหลัก มีความสะดวกด้านสถานที่จอดรถเพื่อการเข้าชมแหล่งท่องเที่ยวแต่ไม่มีรถประจำทางเข้าไปถึงยังแหล่งท่องเที่ยวจึงมีผลการประเมินระดับมาก ด้านการบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ได้แก่ การบริการด้านร้านขายของที่ระลึก การจำหน่ายผลิตภัณฑ์ที่ทำจากท้องถิ่นและการบริการด้านห้องสุขา ผลประเมินระดับปานกลาง ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยวพบว่ามีเพียงกิจกรรมดูปลา และชมการให้อาหารปลาซึ่งมีความน่าสนใจ ผลประเมินระดับปานกลาง ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยวได้แก่ มีเจ้าหน้าที่คอยให้บริการ/ตอบข้อซักถามแก่นักท่องเที่ยว มีการติดกล้องวงจรปิดดูแลด้านความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว มีการประสานความร่วมมือกับหน่วยงานอื่นเพื่อการพัฒนาประสิทธิภาพการให้บริการ ผลการประเมินระดับมาก ด้านความมีชื่อเสียงพบว่า มีจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเยี่ยมชมในลักษณะกลุ่มทัวร์จำนวนมาก ผลการประเมินระดับมาก ด้านมาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวพบว่ามีกำหนดกฎระเบียบ/ข้อปฏิบัติในการเข้าชมสถานที่ มีการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวในการเข้าชมสถานที่ในแต่ละรอบและมีระบบการจัดเก็บค่าธรรมเนียมการเข้าชม

สถานที่ ผลประเมินระดับมาก ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นพบว่าเนื่องจากเป็นสถานที่ราชการมีการร่วมนโยบายการดำเนินการกันระหว่างมหาวิทยาลัยกับจังหวัด ผลประเมินระดับน้อย

4) ชื่อแหล่งท่องเที่ยว บ้านวังน้ำมอก

สถานที่ตั้ง อำเภอศรีเชียงใหม่ จังหวัดหนองคาย

ตารางที่ 4.16 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวบ้านวังน้ำมอก

ตัวชี้วัดด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพ	แปลความหมาย
1.ความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว	2.88	ปานกลาง
2.ความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	3.00	ปานกลาง
3.การบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ	3.86	มาก
4.ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยว	3.33	ปานกลาง
5.ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยว	3.25	ปานกลาง
6.ความมีชื่อเสียง	3.00	ปานกลาง
7.มาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว	4.00	มาก
8.การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น	3.25	ปานกลาง

บ้านวังน้ำมอกมีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวด้านความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว พบว่าเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีเอกลักษณ์และโดดเด่นความมีเอกลักษณ์ทางด้านวิถีชีวิต/วัฒนธรรม/ประเพณีท้องถิ่น ระดับผลการประเมินคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง ด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวพบว่า มีการเดินทางสะดวกและแหล่งท่องเที่ยวอยู่ในเส้นทางท่องเที่ยวหรือสามารถเชื่อมโยงกับเส้นทางท่องเที่ยวหลักแต่ไม่มีรถประจำทางเข้าไปถึงยังแหล่งท่องเที่ยวจึงมีผลการประเมินระดับปานกลาง ด้านการบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ได้แก่ การบริการด้านร้านขายของที่ระลึก การจำหน่ายผลิตภัณฑ์ที่ทำจากท้องถิ่น มีบริการที่พักแบบลักษณะโฮมสเตย์ และการบริการด้านห้องสุขา ผลประเมินระดับมาก ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยวพบว่ามีการแสดงวิถีชีวิตท้องถิ่นและศิลปวัฒนธรรมอีสานน่าสนใจ ผลประเมินระดับปานกลาง ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยวได้แก่ มีเจ้าหน้าที่คอยให้บริการ/ตอบข้อซักถามแก่นักท่องเที่ยวและมีการจัดการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกภายในแหล่งท่องเที่ยว ผลการประเมินระดับปานกลาง ด้านความมีชื่อเสียงพบว่า มีจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเยี่ยมชมตลอดโดยเฉพาะหน้าเทศกาล ผลการประเมินระดับปานกลาง ด้านมาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวพบว่า มี

การกำหนดกฎระเบียบ/ข้อปฏิบัติในการเข้าชมสถานที่ มีการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวในการเข้าชมสถานที่ในแต่ละรอบและมีระบบการจัดเก็บค่าธรรมเนียมการเข้าชมสถานที่ ผลประเมินระดับมาก ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นพบว่า ช่วยสร้างรายได้ให้กับชุมชนท้องถิ่นและช่วยส่งเสริมด้านเอกลักษณ์และวัฒนธรรมท้องถิ่น ผลประเมินระดับปานกลาง

5) ชื่อแหล่งท่องเที่ยว วัดศรีชมพูนาคค้ำ

สถานที่ตั้ง อำเภอศรีเชียงใหม่ จังหวัดหนองคาย

ตารางที่ 4.17 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยววัดศรีชมพูนาคค้ำ

ตัวชี้วัดด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพ	แปลความหมาย
1.ความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว	4.00	มาก
2.ความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	3.60	มาก
3.การบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ	3.29	ปานกลาง
4.ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยว	3.00	ปานกลาง
5.ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยว	4.25	มาก
6.ความมีชื่อเสียง	5.00	มากที่สุด
7.มาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว	2.33	น้อย
8.การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น	3.50	มาก

วัดศรีชมพูนาคค้ำเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ดังนี้ ด้านความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวพบว่าเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีความโดดเด่น มีเอกลักษณ์ทางด้านวิถีชีวิต/วัฒนธรรม/ประเพณีท้องถิ่น และเป็นศูนย์รวมความเชื่อความศรัทธาทางพุทธศาสนา ระดับผลการประเมินคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวในระดับมาก ด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวพบว่า มีการเดินทางสะดวกและแหล่งท่องเที่ยวอยู่ในเส้นทางท่องเที่ยวหรือสามารถเชื่อมโยงกับเส้นทางท่องเที่ยวหลัก มีความสะดวกด้านสถานที่จอดรถเพื่อการเข้าชมและมีรถประจำทางเข้าไปยังแหล่งท่องเที่ยว ผลการประเมินระดับมาก ด้านการบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ได้แก่ การบริการด้านร้านอาหารของที่ระลึก การจำหน่ายผลิตภัณฑ์ที่ทำจากท้องถิ่น และการบริการด้านห้องสุขา ผลประเมินระดับปานกลาง ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยวพบว่ามีกิจกรรมไหว้พระสวดมนต์ ทำบุญ สะเดาะห์เคราะห์ ปลอยปลาปล่อยนก ผลประเมินระดับปานกลาง ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยวได้แก่ มีเจ้าหน้าที่คอยให้บริการ/ตอบข้อซักถามแก่นักท่องเที่ยว มี

การดูแลด้านความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวและมีการจัดการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกภายในแหล่งท่องเที่ยว ผลการประเมินระดับมาก ด้านความมีชื่อเสียงพบว่า มีจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางในลักษณะกรุ๊ปทัวร์มาเยี่ยมเยือนตลอดโดยเฉพาะหน้าเทศกาล ถือเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ถูกจัดอยู่ในโปรแกรมทัวร์ของบริษัททัวร์ในท้องถิ่น ผลการประเมินระดับมากที่สุด ด้านมาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวพบว่า มีการกำหนดกฎระเบียบ/ข้อปฏิบัติในการเข้าชมสถานที่ ผลประเมินระดับน้อย ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นพบว่าเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการกำหนดทิศทางและตัดสินใจทางด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ช่วยสร้างรายได้ให้กับชุมชนท้องถิ่น ช่วยส่งเสริมด้านวัฒนธรรมท้องถิ่น ผลประเมินระดับมาก

6) ชื่อแหล่งท่องเที่ยว วัดผาตากเสื้อ

สถานที่ตั้ง อำเภอสังคม จังหวัดหนองคาย

ตารางที่ 4.18 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยววัดผาตากเสื้อ

ตัวชี้วัดด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพ	แปลความหมาย
1.ความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว	3.63	มาก
2.ความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	3.60	มาก
3.การบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ	2.71	ปานกลาง
4.ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยว	3.67	มาก
5.ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยว	3.75	มาก
6.ความมีชื่อเสียง	5.00	มากที่สุด
7.มาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว	3.67	มาก
8.การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น	2.75	ปานกลาง

วัดผาตากเสื้อเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ดังนี้ ด้านความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวพบว่าเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีทัศนียภาพความสวยงามสามารถมองเห็นวิวพาโนรามาของโค้งน้ำโขงและพื้นที่ฝั่ง สปป.ลาว ถือเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สร้างความประทับใจแก่นักท่องเที่ยว ระดับผลการประเมินคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวในระดับมาก ด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวพบว่า มีการเดินทางสะดวกและแหล่งท่องเที่ยวอยู่ในเส้นทางท่องเที่ยวหรือสามารถเชื่อมโยงกับเส้นทางท่องเที่ยวหลัก มีความสะดวกด้านสถานที่จอดรถเพื่อการเข้าชมและมีรถประจำทางเข้าไปถึงยังแหล่งท่องเที่ยว ผลการประเมินระดับมาก ด้านการบริการด้าน

สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ได้แก่ การบริการด้านร้านอาหารของที่ระลึก การจำหน่ายผลิตภัณฑ์ที่ทำจากท้องถิ่น และการบริการด้านห้องสุขา ผลประเมินระดับปานกลาง ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยว พบว่ามีกิจกรรมไหว้พระสวดมนต์ ทำบุญ สะเดาะเคราะห์ ปล่อยปลาปล่อยนก และการชมทัศนียภาพแบบพาโนรามาบนผาทางเดินกระจก(Sky walk) ผลประเมินระดับมาก ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยวได้แก่ มีเจ้าหน้าที่คอยให้บริการ/ตอบข้อซักถามแก่นักท่องเที่ยว มีการจัดเจ้าหน้าที่ดูแลด้านความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวและมีการจัดการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกภายในแหล่งท่องเที่ยว ผลการประเมินระดับมาก ด้านความมีชื่อเสียงพบว่า มีจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางในลักษณะกรุ๊ปทัวร์มาเยี่ยมเยือนตลอดโดยเฉพาะฤดูหนาว ถือเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ถูกจัดอยู่ในโปรแกรมทัวร์ของบริษัททัวร์ในท้องถิ่นและจัดเป็นแหล่งท่องเที่ยว Unseen ของอีสานตอนบน ผลการประเมินระดับมากที่สุด ด้านมาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวพบว่า มีการกำหนดกฎระเบียบ/ข้อปฏิบัติในการเข้าชมสถานที่ มีการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวในการเข้าชมสถานที่ในแต่ละรอบและมีระบบการจัดเก็บค่าธรรมเนียมการเข้าชมสถานที่ ผลประเมินระดับมาก ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นพบว่าเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการกำหนดทิศทางและตัดสินใจทางด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ช่วยสร้างรายได้ให้กับชุมชนท้องถิ่น ผลประเมินระดับปานกลาง

7) ชื่อแหล่งท่องเที่ยว พันโชตแสนไคร้ (หนองปลาบึก)

สถานที่ตั้ง อำเภอสังขุม จังหวัดหนองคาย

ตารางที่ 4.19 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวพันโชตแสนไคร้ (หนองปลาบึก)

ตัวชี้วัดด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพ	แปลความหมาย
1.ความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว	2.75	ปานกลาง
2.ความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	4.00	มาก
3.การบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ	2.43	น้อย
4.ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยว	2.67	ปานกลาง
5.ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยว	1.50	น้อย
6.ความมีชื่อเสียง	2.00	น้อย
7.มาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว	1.67	น้อย
8.การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น	2.75	ปานกลาง

พันโชตแสนไคร้ (หนองปลาบึก) เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ดังนี้ มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวด้านความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวพบว่าเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีเอกลักษณ์ทางด้านวิถีชีวิตชาวประมงและสภาพภูมิทัศน์ความสวยงามของลำน้ำโขงในหน้าแล้งระดับผลการประเมินคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง ด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวพบว่ามีการเดินทางสะดวกและแหล่งท่องเที่ยวอยู่ในเส้นทางท่องเที่ยวหรือสามารถเชื่อมโยงกับเส้นทางท่องเที่ยวหลักและมีรถประจำทางเข้าไปถึงยังแหล่งท่องเที่ยวจึงมีผลการประเมินระดับมาก ด้านการบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ พบว่ามีเพียงการบริการเรือนำเที่ยวล่องน้ำโขง ผลประเมินระดับน้อย ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยวพบว่ามีกิจกรรมการแสดงวิถีชีวิตท้องถิ่นและการนำเที่ยวล่องน้ำ ผลประเมินระดับปานกลาง ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยวพบว่ามีเพียงการจัดการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกเข้าเรือภายในแหล่งท่องเที่ยว ไม่มีการจัดการขยะ หรือความปลอดภัย ผลการประเมินระดับน้อย ด้านความมีชื่อเสียงพบว่ามีเพียงนักท่องเที่ยวในพื้นที่และนักท่องเที่ยวผจญภัยที่เดินทางมาเยี่ยมเยือน และมีเฉพาะหน้าแล้งที่โขดหินในลำน้ำโขงโผล่ขึ้นมา ผลการประเมินระดับน้อย ด้านมาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวพบว่ามีไม่มีการกำหนดกฎระเบียบ/ข้อปฏิบัติในการเข้าชมสถานที่ ไม่มีการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวในการเข้าชมสถานที่ในแต่ละรอบและไม่มีระบบการจัดเก็บค่าธรรมเนียมการเข้าชมสถานที่ ผลประเมินระดับน้อย ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นพบว่าเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการกำหนดทิศทางและตัดสินใจทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยวและช่วยสร้างรายได้ให้กับชุมชนท้องถิ่น ผลประเมินระดับปานกลาง

8) ชื่อแหล่งท่องเที่ยว ภูหัวยี่ฮั่น

สถานที่ตั้ง อำเภอสังขม จังหวัดหนองคาย

ตารางที่ 4.20 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวภูหัวยี่ฮั่น

ตัวชี้วัดด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพ	แปลความหมาย
1.ความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว	2.88	ปานกลาง
2.ความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	3.20	ปานกลาง
3.การบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ	2.86	ปานกลาง
4.ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยว	3.67	มาก
5.ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยว	3.25	ปานกลาง
6.ความมีชื่อเสียง	4.50	มากที่สุด

ตัวชี้วัดด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพ	แปลความหมาย
7.มาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว	4.00	มาก
8.การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น	4.25	มาก

ภูหัวยี่สันเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ดังนี้ มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวด้านความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวพบว่าเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีเอกลักษณ์โดดเด่นและสภาพภูมิทัศน์ความสวยงามทะเลหมอกและทิวทัศน์ดีเด่นสร้างความประทับใจ/ประสบการณ์ทางการท่องเที่ยวที่แปลกใหม่ให้นักท่องเที่ยว ระดับผลการประเมินคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง ด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวพบว่ามีเส้นทางเดินทางสามารถเชื่อมโยงกับเส้นทางท่องเที่ยวหลักและมีรถอีแต่นรับเข้าไปถึงยังแหล่งท่องเที่ยว จึงมีผลการประเมินระดับปานกลาง ด้านการบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ พบว่า ให้เช่าเต็นท์พักแรม การจำหน่ายผลิตภัณฑ์ที่ทำจากท้องถิ่น และการบริการด้านห้องสุขา ผลประเมินระดับปานกลาง ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยวพบว่ามีกิจกรรมนั่งรถขึ้นเขาและการนำเที่ยวชมทะเลหมอกแคมป์ค้างคืน ผลประเมินระดับมาก ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยวพบว่ามีเพียงการจัดการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกภายในแหล่งท่องเที่ยว มีการจัดการขยะ และมีชาวบ้านในชุมชนคอยให้บริการแก่นักท่องเที่ยว ผลการประเมินระดับปานกลาง ด้านความมีชื่อเสียงพบว่า มีนักท่องเที่ยวจากที่ต่าง ๆ ทั้งในแบบกรุ๊ปทัวร์และนักท่องเที่ยวที่มาเองเดินทางมาเยี่ยมชมโดยเฉพาะฤดูหนาว เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ถูกจัดอยู่ในโปรแกรมทัวร์ของบริษัททัวร์ในท้องถิ่น ผลการประเมินระดับมากที่สุด ด้านมาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวพบว่ามีกำหนดกฎระเบียบ/ข้อปฏิบัติในการเข้าชมสถานที่ มีการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวในการเข้าชมทะเลหมอกและพักแรม ผลประเมินระดับมาก ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นพบว่าเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการกำหนดทิศทางการตัดสินใจทางด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยวและช่วยสร้างรายได้ให้กับชุมชนท้องถิ่น สร้างผลตอบแทนที่เป็นธรรมแก่คนท้องถิ่น ผลประเมินระดับมาก

9) ชื่อแหล่งท่องเที่ยว วัดถ้ำศรีมงคล (วัดถ้ำดินเพียง)

สถานที่ตั้ง อำเภอสังขุม จังหวัดหนองคาย

ตารางที่ 4.21 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยววัดถ้ำศรีมงคล (วัดถ้ำดินเพียง)

ตัวชี้วัดด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพ	แปลความหมาย
1.ความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว	4.25	มาก

ตัวชี้วัดด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพ	แปลความหมาย
2.ความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	3.60	มาก
3.การบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ	3.57	มาก
4.ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยว	3.33	ปานกลาง
5.ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยว	4.00	มาก
6.ความมีชื่อเสียง	5.00	มากที่สุด
7.มาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว	4.6	มากที่สุด
8.การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น	4.25	มาก

วัดถ้ำศรีมงคล (วัดถ้ำดินเพียง)เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวในด้านต่าง ๆ ดังนี้ ด้านความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวพบว่ามีโดดเด่น มีเอกลักษณ์ทางด้านความเชื่อความศรัทธาเกี่ยวกับพญานาค ถ้ำโพรงใต้ดินถือเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สร้างความประทับใจ/ประสบการณ์แปลกใหม่แก่นักท่องเที่ยว ระดับผลการประเมินคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวในระดับมาก ด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวพบว่ามีการเดินทางสะดวกและแหล่งท่องเที่ยวอยู่ในเส้นทางท่องเที่ยวหรือสามารถเชื่อมโยงกับเส้นทางท่องเที่ยวหลัก มีความสะดวกด้านสถานที่จอดรถเพื่อการเข้าชม ผลการประเมินระดับมาก ด้านการบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ได้แก่ การบริการด้านร้านอาหารของที่ระลึก ขายอาหารและเครื่องดื่ม การจำหน่ายผลิตภัณฑ์ที่ทำจากท้องถิ่น การบริการด้านห้องสุขาและให้บริการด้านมัคคุเทศก์ในการมุดถ้ำโพรงใต้ดิน ผลประเมินระดับมาก ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยวพบว่ามีกิจกรรมไหว้พระ ไหว้พญานาค และการมุดโพรงถ้ำเพื่อชมความสวยงามและความลึกลับ ผลประเมินระดับปานกลาง ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยวได้แก่ มีเจ้าหน้าที่คอยให้บริการ/ตอบข้อซักถามแก่นักท่องเที่ยว มีการจัดมัคคุเทศก์ดูแลด้านความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวในการมุดถ้ำและมีการจัดการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกภายในแหล่งท่องเที่ยว ผลการประเมินระดับมาก ด้านความมีชื่อเสียงพบว่า มีจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางในลักษณะกรุ๊ปทัวร์มาเยี่ยมเยือนตลอด ถือเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ถูกจัดอยู่ในโปรแกรมทัวร์ของบริษัททัวร์ในท้องถิ่นและจัดเป็นแหล่งท่องเที่ยว Unseen ของอีสานตอนบน ผลการประเมินระดับมากที่สุด ด้านมาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวพบว่ามีกำหนดกฎระเบียบ/ข้อปฏิบัติในการเข้าชมสถานที่เพื่อป้องกันการละเมิด/ขัดต่อวัฒนธรรมประเพณีท้องถิ่น มีการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวในการเข้าชมสถานที่ในแต่ละรอบและมีระบบการจัดเก็บค่าธรรมเนียมการมุดถ้ำ ผลประเมินระดับมากที่สุด ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นพบว่าเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการ

กำหนดทิศทางและตัดสินใจทางด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ช่วยสร้างรายได้ให้กับชุมชนท้องถิ่น และส่งเสริมด้านเอกลักษณ์และความเชื่อพญานาคของคนในท้องถิ่น ผลประเมินระดับมาก

10) ชื่อแหล่งท่องเที่ยว วัดไท

สถานที่ตั้ง อำเภอโพธิ์ชัย จังหวัดหนองคาย

ตารางที่ 4.22 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยววัดไท

ตัวชี้วัดด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพ	แปลความหมาย
1.ความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว	4.00	มาก
2.ความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	3.80	มาก
3.การบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ	3.14	ปานกลาง
4.ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยว	4.00	มาก
5.ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยว	4.00	มาก
6.ความมีชื่อเสียง	5.00	มากที่สุด
7.มาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว	2.67	ปานกลาง
8.การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น	3.75	มาก

วัดไทเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ดังนี้ ด้านความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวพบว่ามีโดดเด่น มีเอกลักษณ์ทางด้านความเชื่อความศรัทธาเกี่ยวกับพญานาคและพระพุทธศาสนา ระดับผลการประเมินคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวในระดับมาก ด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวพบว่ามีเส้นทางสะดวกและแหล่งท่องเที่ยวอยู่ในเส้นทางท่องเที่ยวหรือสามารถเชื่อมโยงกับเส้นทางท่องเที่ยวหลัก มีความสะดวกด้านสถานที่จอดรถเพื่อการเข้าชม ผลการประเมินระดับมาก ด้านการบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ได้แก่ การบริการด้านร้านอาหารของที่ระลึก ขายอาหารและเครื่องดื่ม การจำหน่ายผลิตภัณฑ์ที่ทำจากท้องถิ่น การบริการด้านห้องสุขา ผลประเมินระดับมาก ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยวพบว่ามีกิจกรรมไหว้พระไหว้พญานาค ขอมพร สะเดาะเคราะห์และการสร้างถ้ำเกี่ยวกับพญานาคเพื่อชมความสวยงามและความลึกลับ ผลประเมินระดับมาก ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยวได้แก่ มีเจ้าหน้าที่คอยให้บริการ/ตอบข้อซักถามแก่นักท่องเที่ยว มีการจัดเจ้าหน้าที่ดูแลด้านความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว และมีการจัดการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกภายในแหล่งท่องเที่ยว ผลการประเมินระดับมาก ด้านความมีชื่อเสียงพบว่า มีจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางในลักษณะกรุ๊ปทัวร์มาเยี่ยมชมตลอด ถือเป็น

แหล่งท่องเที่ยวที่ถูกจัดอยู่ในโปรแกรมทัวร์ของบริษัททัวร์ในท้องถิ่นและจัดเป็นแหล่งท่องเที่ยว Unseen ของอีสานตอนบนในการชมบั้งไฟพญานาค ผลการประเมินระดับมากที่สุด ด้านมาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวพบว่ามีกำหนดกฎระเบียบ/ข้อปฏิบัติในการเข้าชมสถานที่เพื่อป้องกันการละเมิด/ขัดต่อวัฒนธรรมประเพณีท้องถิ่น และมีระบบการจัดเก็บค่าธรรมเนียมการเข้าชม ผลประเมินระดับปานกลาง ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นพบว่าเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการกำหนดทิศทางและตัดสินใจทางด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ช่วยสร้างรายได้ให้กับชุมชนท้องถิ่นและส่งเสริมด้านเอกลักษณ์และความเชื่อพญานาคของคนในท้องถิ่น ผลประเมินระดับมาก

สรุปพื้นที่จังหวัดหนองคาย

1. วัดถ้ำศรีมงคล (วัดถ้ำดินเพียง) มีระดับศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวตามตัวชี้วัด ด้านความมีชื่อเสียง และด้านมาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว อยู่ในระดับมากที่สุด ด้านอื่น ๆ อยู่ในระดับมาก มีเพียงตัวชี้วัดด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยวอยู่ในระดับปานกลาง คะแนนเฉลี่ย 4.0838

2. วัดไท ระดับศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวตามตัวชี้วัดด้านความมีชื่อเสียง อยู่ในระดับมากที่สุด ด้านอื่น ๆ อยู่ในระดับมาก มีเพียงตัวชี้วัดด้านการบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ และด้านมาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว อยู่ในระดับปานกลาง คะแนนเฉลี่ย 3.7948

3. วัดศรีชมภูองค์ดี ระดับศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวตามตัวชี้วัด ด้านความมีชื่อเสียง อยู่ในระดับมากที่สุด ระดับศักยภาพด้านความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว ด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยวและการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น อยู่ในระดับมาก ด้านการบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ และด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยวระดับของศักยภาพอยู่ในระดับปานกลาง แต่ระดับของศักยภาพด้านมาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว อยู่ในระดับน้อย คะแนนเฉลี่ย 3.6210

4. วัดโพธิ์ชัย ระดับศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวตามตัวชี้วัดด้านความมีชื่อเสียง อยู่ในระดับมากที่สุด ระดับศักยภาพด้านอื่น ๆ อยู่ในระดับมาก แต่ระดับของศักยภาพด้านการบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ อยู่ในระดับปานกลาง แต่ระดับของศักยภาพด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยวและมาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว อยู่ในระดับน้อย คะแนนเฉลี่ย 3.6189

5. วัดผาตากเสื้อ ระดับศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวตามตัวชี้วัด ด้านความมีชื่อเสียง อยู่ในระดับมากที่สุด ระดับศักยภาพด้านอื่น ๆ อยู่ในระดับมาก มีเพียงระดับของศักยภาพด้านการบริการ สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ และการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น อยู่ในระดับปานกลาง คะแนนเฉลี่ย 3.5964

6. ภูทิวอีสัน ระดับศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวตามตัวชี้วัด ด้านความมีชื่อเสียงและระดับ ศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยว ด้านมาตรการด้านขีดความสามารถใน การรองรับนักท่องเที่ยวและการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น อยู่ในระดับมาก และระดับศักยภาพ ของแหล่งท่องเที่ยวอื่นอยู่ในระดับปานกลาง คะแนนเฉลี่ย 3.5748

7. ศาลาแก้วกู่ ระดับศักยภาพตามตัวชี้วัดด้านความมีชื่อเสียง อยู่ในระดับมากที่สุด ระดับ ศักยภาพตามตัวชี้วัดด้านคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวและความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว อยู่ ในระดับมาก ส่วนระดับศักยภาพด้านอื่น ๆ อยู่ในระดับปานกลาง คะแนนเฉลี่ย 3.5144

8. บ้านวังน้ำมอก ระดับศักยภาพตามตัวชี้วัดด้านการบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ และด้านมาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว อยู่ในระดับมาก ระดับศักยภาพ ด้านอื่น ๆ อยู่ในระดับปานกลาง คะแนนเฉลี่ย 3.3206

9. พิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำ ระดับศักยภาพตามตัวชี้วัดอยู่ในระดับมาก และปานกลาง ที่เพียง ตัวชี้วัดระดับศักยภาพด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นอยู่ในระดับน้อย คะแนนเฉลี่ย 3.1895

10. พันโขดแสนไคร้ (หนองปลาบึก) มีเพียงตัวชี้วัดระดับศักยภาพด้านความสะดวกในการ เข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวอยู่ในระดับมาก ระดับศักยภาพตามตัวชี้วัดด้านอื่น ๆ อยู่ในระดับน้อย และปาน กลาง คะแนนเฉลี่ย 2.4713

ระดับศักยภาพตามตัวชี้วัดของสถานที่ท่องเที่ยวในจังหวัดหนองคาย แสดงดังตาราง

ตารางที่ 4.23 ระดับศักยภาพตามตัวชี้วัดของสถานที่ท่องเที่ยวในจังหวัดหนองคาย

อันดับ	สถานที่ ท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพตามตัวชี้วัด								ค่าเฉลี่ย
		1	2	3	4	5	6	7	8	
1	วัดถ้ำศรีมงคล (วัดถ้ำดินเพียง)	4	4	4	3	4	5	5	4	4.08
2	วัดไท	4	4	3	4	4	5	3	4	3.79

อันดับ	สถานที่ ท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพตามตัวชี้วัด								ค่าเฉลี่ย
		1	2	3	4	5	6	7	8	
3	วัดศรีชมภูองค์ ตั้ง	4	4	3	3	4	5	2	4	3.62
4	วัดโพธิ์ชัย	4	4	3	2	4	5	2	4	3.62
5	วัดผาตากเสื้อ	4	4	3	4	4	5	4	3	3.60
6	ภูห้วยอีสัน	3	3	3	4	3	5	4	4	3.57
7	ศาลาแก้วกู่	4	4	3	3	3	5	3	3	3.51
8	บ้านวังน้ำมอก	3	3	4	3	3	3	3	3	3.32
9	พิพิธภัณฑสถาน น้ำ	3	4	3	3	4	4	3	2	3.19
10	พันโขดแสนไคร้ (หนองปลาบึก)	3	4	2	3	2	2	2	3	2.47

หมายเหตุ ระดับศักยภาพตามตัวชี้วัด 5 หมายถึง มากที่สุด, 4 หมายถึง มาก, 3 หมายถึง ปานกลาง, 2 หมายถึง น้อย และ 1 หมายถึง น้อยที่สุด

4.2.2 จังหวัดบึงกาฬ

1) ชื่อแหล่งท่องเที่ยว น้ำตกถ้ำพระ

สถานที่ตั้ง อำเภอเซกา จังหวัดบึงกาฬ

ตารางที่ 4.24 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยว น้ำตกถ้ำพระ

ตัวชี้วัดด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพ	แปลความหมาย
1.ความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว	3.50	มาก
2.ความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	3.40	ปานกลาง
3.การบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ	3.57	มาก
4.ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยว	4.33	มาก
5.ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยว	4.25	มาก
6.ความมีชื่อเสียง	4.00	มาก
7.มาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับ นักท่องเที่ยว	4.00	มาก
8.การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น	4.00	มาก

น้ำตกถ้ำพระเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ดังนี้ มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวด้านความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวพบว่าเป็นแหล่งท่องเที่ยวในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าภูวัวที่มีสภาพภูมิทัศน์ที่สวยงามทางธรรมชาติ มีความโดดเด่นของแหล่งท่องเที่ยวและสร้างความประทับใจ/ประสบการณ์ทางการท่องเที่ยวที่แปลกใหม่ให้นักท่องเที่ยว ระดับผลการประเมินคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวในระดับมาก ด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวพบว่ามีความสะดวกในการเดินทางเข้าถึง มีเส้นทางการเดินทางสามารถเชื่อมโยงกับเส้นทางท่องเที่ยวหลัก มีความสะดวกด้านสถานที่จอดรถเพื่อการเข้าชมแหล่งท่องเที่ยวและมีสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ พบว่า บริเวณลานจอดรถที่ชุมชนจัดให้มีการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ที่ทำจากท้องถิ่น บริการอาหารและเครื่องดื่มและการบริการด้านห้องสุขา มีบริการรับส่งนักท่องเที่ยวผลประเมินระดับมาก ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยวพบว่ามีกิจกรรมนั่งเรือเที่ยวชมสภาพธรรมชาติ มีความหลากหลายและน่าสนใจของกิจกรรมทางการท่องเที่ยว ผลประเมินระดับมาก ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยวพบว่ามีเพียงการจัดการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกภายในแหล่งท่องเที่ยว มีการจัดการขยะ มีเจ้าหน้าที่ดูแลด้านความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวและมีชาวบ้านในชุมชนคอยให้บริการแก่นักท่องเที่ยว ผลการประเมินระดับมาก ด้านความมีชื่อเสียงพบว่า มีนักท่องเที่ยวจากที่ต่าง ๆ ทั้งในแบบกรุ๊ปทัวร์และนักท่องเที่ยวที่มาเองเดินทางมาเยี่ยมเยือนในฤดูฝน เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ถูกจัดอยู่ในโปรแกรมทัวร์ของบริษัททัวร์ในท้องถิ่นของฤดูฝน ผลการประเมินระดับมาก ด้านมาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวพบว่ามีกำหนดกฎระเบียบ/ข้อปฏิบัติในการเข้าชมสถานที่ มีการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวและเวลาในการเปิดเข้าชม ผลประเมินระดับมาก ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นพบว่าแหล่งท่องเที่ยวที่ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการกำหนดทิศทางและตัดสินใจทางด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยวและช่วยสร้างรายได้ให้กับชุมชนท้องถิ่น สร้างผลตอบแทนที่เป็นธรรมแก่คนท้องถิ่น ผลประเมินระดับมาก

2) ชื่อแหล่งท่องเที่ยว ภูสิงห์

สถานที่ตั้ง อำเภออุ้มผาง จังหวัดบึงกาฬ

ตารางที่ 4.25 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวภูสิงห์

ตัวชี้วัดด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพ	แปลความหมาย
1.ความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว	3.63	มาก
2.ความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	3.20	ปานกลาง

ตัวชี้วัดด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพ	แปลความหมาย
3.การบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ	2.57	ปานกลาง
4.ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยว	3.00	ปานกลาง
5.ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยว	3.25	มาก
6.ความมีชื่อเสียง	4.00	มาก
7.มาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว	4.00	มาก
8.การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น	3.50	มาก

ภูสิงห์เป็นแหล่งท่องเที่ยวอยู่ในเขตพื้นที่อนุรักษ์ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ป่าดงดิบกะลา ป่าภูสิงห์ และป่าดงสีชมพูที่มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ดังนี้ มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวด้านความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวพบว่าเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีสภาพภูมิทัศน์ที่สวยงามทางธรรมชาติ ภูเขาหินทรายบนภูสิงห์เกิดจากการเปลี่ยนแปลงทางธรณีวิทยาของเปลือกโลกในลักษณะต่าง ๆ มีความโดดเด่น แปลกตาและสร้างความประทับใจ/ประสบการณ์ทางการท่องเที่ยวที่แปลกใหม่ให้แก่นักท่องเที่ยว ระดับผลการประเมินคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวในระดับมาก ด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวพบว่ามีความสะดวกในการเดินทางเข้าถึง มีเส้นทางการเดินทางสามารถเชื่อมโยงกับเส้นทางท่องเที่ยวหลัก มีความสะดวกด้านสถานที่จอดรถเพื่อการเข้าชมแหล่งท่องเที่ยวและมีรถขับเคลื่อนสี่ล้อของชาวบ้านอาสาที่ผ่านการอบรมของเจ้าหน้าที่ป่าไม้ให้บริการจากลานจอดรถเข้าไปถึงยังแหล่งท่องเที่ยว ผลการประเมินศักยภาพระดับปานกลาง ด้านการบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ พบว่า บริเวณลานจอดรถที่จัดให้มีการจำหน่ายเครื่องดื่มและบริการด้านห้องสุขา มีบริการรับส่งนักท่องเที่ยวผลประเมินระดับปานกลาง ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยวพบว่ามีกิจกรรมนั่งรถเที่ยวชมสภาพธรรมชาติในเขตป่าสงวน มีบริการที่พักค้างคืน มีกิจกรรมเดินป่าศึกษาธรรมชาติแต่เนื่องจากมีเจ้าหน้าที่ให้บริการจำนวนน้อยต่อพื้นที่ให้ศึกษาจึงมีจำกัด ผลประเมินระดับปานกลาง ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยวพบว่ามีจัดการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกภายในแหล่งท่องเที่ยว มีการจัดการขยะ มีเจ้าหน้าที่ดูแลด้านความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว และมีชาวบ้านอาสาในชุมชนที่ผ่านการฝึกอบรมคอยให้บริการแก่นักท่องเที่ยว ผลการประเมินระดับมาก ด้านความมีชื่อเสียงพบว่า ถือเป็นแหล่งท่องเที่ยว Unseen ที่มีความโดดเด่นโดยเฉพาะหินสามวาฬ มีนักท่องเที่ยวจากที่ต่างๆทั้งในแบบกลุ่มและนักท่องเที่ยวที่มาเองเดินทางมาเยี่ยมเยือนตลอดเวลาและมีหนาแน่นในฤดูหนาว เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ถูกจัดอยู่ในโปรแกรมทัวร์ของบริษัททัวร์ในท้องถิ่น ผลการประเมินระดับมาก ด้านมาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว

พบว่า มีการกำหนดกฎระเบียบ/ข้อปฏิบัติในการเข้าชมสถานที่ มีการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวและ การกำหนดเวลาในการเปิดปิดเข้าชม ผลประเมินระดับมาก ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น พบว่าเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการสนับสนุนการให้บริการนักท่องเที่ยวและ ช่วยสร้างรายได้ให้กับชุมชนท้องถิ่น สร้างผลตอบแทนที่เป็นธรรมแก่คนท้องถิ่น ผลประเมินระดับมาก

3) ชื่อแหล่งท่องเที่ยว เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าภูว

สถานที่ตั้ง อำเภอบึงคล้า จังหวัดบึงกาฬ

ตารางที่ 4.26 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าภูว

ตัวชี้วัดด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพ	แปลความหมาย
1.ความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว	2.63	ปานกลาง
2.ความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	3.40	ปานกลาง
3.การบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ	3.00	ปานกลาง
4.ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยว	3.33	ปานกลาง
5.ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยว	4.00	มาก
6.ความมีชื่อเสียง	3.00	ปานกลาง
7.มาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว	4.00	มาก
8.การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น	1.75	น้อย

เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าภูวเป็นแหล่งท่องเที่ยวอยู่ในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าครอบคลุมพื้นที่หลายอำเภอในจังหวัดบึงกาฬเกือบติดประเทศสปป.ลาว สภาพป่าส่วนใหญ่เป็นป่าเต็งรัง ป่าดิบแล้ง และป่าดิบชื้น ภายในพื้นที่มีสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจที่มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ดังนี้ มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวด้านความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวพบว่าเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีสภาพภูมิทัศน์ที่สวยงามทางธรรมชาติ มีสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจหลายแห่งภายในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า ระดับผลการประเมินคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง ด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวพบว่ามีความสะดวกในการเดินทางเข้าถึง มีเส้นทางการเดินทางสามารถเชื่อมโยงกับเส้นทางท่องเที่ยวหลัก มีลานจอดเฮลิคอปเตอร์แต่ไม่มีพื้นที่จอดรถขนาดใหญ่ ผลการประเมินศักยภาพระดับปานกลาง ด้านการบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ พบว่ามีบริการอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ในแหล่งท่องเที่ยว มีการจำหน่ายเครื่องดื่มและบริการด้านห้องสุขา ผลประเมินระดับปานกลาง ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยวพบว่ามีบริการที่พักค้างคืน มีกิจกรรม

เดินป่าศึกษาธรรมชาติแต่เนื่องจากมีเจ้าหน้าที่ให้บริการจำนวนน้อยต่อพื้นที่ที่ดูแล ผลประเมินระดับปานกลาง ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยวพบว่ามีจัดการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกภายในแหล่งท่องเที่ยว มีการจัดการขยะ มีเจ้าหน้าที่ดูแลด้านความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวและมีอาสาสมัครที่ผ่านการฝึกอบรมคอยให้บริการนำทางแก่นักท่องเที่ยว ผลการประเมินระดับมาก ด้านความมีชื่อเสียงพบว่า ถือเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ที่มีนักท่องเที่ยวจากที่ต่างๆทั้งในแบบกลุ่มและนักท่องเที่ยวที่มาเองเดินทางมาเยี่ยมเยือนแต่ไม่มาก ผลการประเมินระดับปานกลาง ด้านมาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวพบว่ามีกำหนดกฎระเบียบ/ข้อปฏิบัติในการเข้าชมสถานที่ มีการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวและกำหนดเวลาในการเปิดปิดเข้าชม ผลประเมินระดับมาก ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นเนื่องจากเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีกฎระเบียบควบคุม ชุมชนท้องถิ่นไม่มีส่วนร่วมในการกำหนดทิศทางและตัดสินใจทางด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ผลประเมินระดับน้อย

4) ชื่อแหล่งท่องเที่ยว น้ำตกถ้ำฝู่น

สถานที่ตั้ง อำเภอบึงคล้า จังหวัดบึงกาฬ

ตารางที่ 4.27 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยว น้ำตกถ้ำฝู่น

ตัวชี้วัดด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพ	แปลความหมาย
1.ความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว	3.63	มาก
2.ความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	3.80	มาก
3.การบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ	2.57	ปานกลาง
4.ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยว	2.33	น้อย
5.ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยว	3.00	ปานกลาง
6.ความมีชื่อเสียง	4.00	มาก
7.มาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว	3.33	ปานกลาง
8.การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น	3.50	มาก

น้ำตกถ้ำฝู่นเป็นน้ำตกที่อยู่ในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าภูวัว บริเวณหน่วยพิทักษ์ป่าถ้ำฝู่น เรียกตามชื่อถ้ำบริเวณใกล้กับน้ำตกที่มีดินเป็นฝู่น มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ดังนี้ มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวด้านความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวพบว่าเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีสภาพภูมิทัศน์ที่สวยงามทางธรรมชาติ สภาพทางธรรมชาติทำให้ที่นี่ดูคล้ายสวนน้ำขนาดใหญ่ บนลานหินกว้าง มีสายน้ำตก ไหลมารวมกัน 2 สายดูแปลกตาแก่นักท่องเที่ยว ระดับผลการประเมินคุณค่าของ

แหล่งท่องเที่ยวในระดับมาก ด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวพบว่า มีความสะดวกในการเดินทางเข้าถึง มีเส้นทางการเดินทางสามารถเชื่อมโยงกับเส้นทางท่องเที่ยวหลักเพียง 300 เมตร มีความสะดวกด้านสถานที่จอดรถเพื่อการเข้าชมแหล่งท่องเที่ยวและเดินเท้าเข้าไปถึงยังแหล่งท่องเที่ยวไม่มาก ผลการประเมินศักยภาพพระดับมาก ด้านการบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ พบว่า บริเวณลานจอดรถที่จัดให้มีการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ที่ทำจากท้องถิ่น บริการขายอาหารเครื่องดื่มและการบริการด้านห้องสุขา มีบริการรับส่งนักท่องเที่ยวผลประเมินระดับปานกลาง ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยวพบว่า มีกิจกรรมเล่นน้ำตก ให้อาหารภายในถ้ำ และมีพระพุทธรูปมาปฏิบัติธรรมเป็นระยะ มีกิจกรรมเดินป่าศึกษาธรรมชาติบริเวณใกล้เคียงแต่เนื่องจากมีเจ้าหน้าที่ให้บริการจำนวนน้อยต่อพื้นที่ให้ศึกษาจึงมีจำกัด ผลประเมินระดับน้อย ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยวพบว่า มีการจัดการขยะ มีเจ้าหน้าที่ดูแลด้านความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวเฉพาะในเวลา ผลการประเมินระดับปานกลาง ด้านความมีชื่อเสียงพบว่า มีนักท่องเที่ยวจากที่ต่างๆทั้งในแบบกลุ่มและนักท่องเที่ยวที่มาจากเองเดินทางมาเยี่ยมชมในฤดูฝน เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ถูกจัดอยู่ในโปรแกรมทัวร์ของบริษัททัวร์ในท้องถิ่น ผลการประเมินระดับมาก ด้านมาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวพบว่า มีการกำหนดกฎระเบียบ/ข้อปฏิบัติในการเข้าชมสถานที่ มีการกำหนดเวลาในการเปิดปิดเข้าชม ผลประเมินระดับปานกลาง ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นพบว่า เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการสนับสนุนการให้บริการนักท่องเที่ยวและช่วยสร้างรายได้ให้กับชุมชนท้องถิ่น สร้างผลตอบแทนที่เป็นธรรมแก่คนท้องถิ่น ผลประเมินระดับมาก

5) ชื่อแหล่งท่องเที่ยว วัดอาฮงศิลาวาส

สถานที่ตั้ง อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ

ตารางที่ 4.28 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยววัดอาฮงศิลาวาส

ตัวชี้วัดด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพ	แปลความหมาย
1.ความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว	4.13	มาก
2.ความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	4.60	มากที่สุด
3.การบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ	2.71	ปานกลาง
4.ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยว	2.33	น้อย
5.ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยว	3.50	มาก
6.ความมีชื่อเสียง	4.50	มากที่สุด

ตัวชี้วัดด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพ	แปลความหมาย
7.มาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว	2.00	น้อย
8.การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น	3.00	ปานกลาง

วัดอาฮงศิลาวาสเป็นแหล่งท่องเที่ยวภายในวัดอาฮงศิลาวาสที่มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ดังนี้ มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวด้านความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวพบว่าเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีสภาพภูมิทัศน์ที่สวยงามทางธรรมชาติ โดยเฉพาะแก่งอาฮง หรือจุดชม “สะดือแม่น้ำโขง” ซึ่งถือว่าเป็นจุดที่แม่น้ำโขงมีความลึกที่สุดไม่สามารถวัดความลึกได้ ชาวบ้านจึงเชื่อกันว่าเป็น “สะดือแม่น้ำโขง” มีเอกลักษณ์ความโดดเด่น แปลกตาและยังเป็นจุดชมปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ “บั้งไฟพญานาค” ในช่วงออกพรรษา วันขึ้น 15 ค่ำเดือน 11 สร้างความประทับใจที่แปลกใหม่ให้แก่นักท่องเที่ยว ระดับผลการประเมินคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวในระดับมาก ด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวพบว่ามีความสะดวกในการเดินทางเข้าถึงเนื่องจากแหล่งท่องเที่ยวติดถนนเส้นทางท่องเที่ยวหลักหนองคาย-บึงกาฬ มีความสะดวกด้านสถานที่จอดรถปรับอากาศขนาดใหญ่และรองรับปริมาณรถได้นับพันคัน ผลการประเมินศักยภาพระดับมากที่สุด ด้านการบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ พบว่า การบริการด้านห้องอาบน้ำและห้องสุขา มีบริการที่פקค้ำคั้น ผลประเมินระดับปานกลาง ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยวพบว่านอกจากกิจกรรมชมปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ “บั้งไฟพญานาค” ในช่วงออกพรรษาและกิจกรรมไหว้พระสวดมนต์บวชชีพรามณ์ ผลประเมินระดับน้อย ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยวพบว่ามีการจัดการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกภายในแหล่งท่องเที่ยว มีการจัดการขยะ มีการติดกล้องวงจรปิดดูแลด้านความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว มีการประสานความร่วมมือกับหน่วยงานอื่นเพื่อการพัฒนาประสิทธิภาพการให้บริการทางการท่องเที่ยว ผลการประเมินระดับมาก ด้านความมีชื่อเสียงพบว่า แก่งอาฮงถือเป็นแหล่งท่องเที่ยว Unseen ที่มีความโดดเด่นเรื่องความเชื่อที่เกี่ยวข้องกับพญานาค มีนักท่องเที่ยวจากที่จากทั่วประเทศจำนวนมากมาเยี่ยมชมโดยเฉพาะวันออกพรรษา เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ถูกจัดอยู่ในโปรแกรมทัวร์ของบริษัททัวร์ในท้องถิ่น ผลการประเมินระดับมากที่สุด ด้านมาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวพบว่ามีกำหนดกฎระเบียบ/ข้อปฏิบัติในการเข้าชมสถานที่ ไม่มีการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยว ผลประเมินระดับน้อย ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นพบว่าแหล่งท่องเที่ยวที่ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการสนับสนุนการให้บริการนักท่องเที่ยวและช่วยสร้างรายได้ให้กับชุมชนท้องถิ่นรอบวัด ผลประเมินระดับปานกลาง

6) ชื่อแหล่งท่องเที่ยว วัดโพธาราม

สถานที่ตั้ง อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ

ตารางที่ 4.29 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยววัดโพธาราม

ตัวชี้วัดด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพ	แปลความหมาย
1.ความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว	4.75	มากที่สุด
2.ความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	3.80	มาก
3.การบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ	2.71	ปานกลาง
4.ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยว	2.67	ปานกลาง
5.ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยว	3.25	ปานกลาง
6.ความมีชื่อเสียง	2.50	ปานกลาง
7.มาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว	2.33	น้อย
8.การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น	4.00	มาก

วัดโพธารามเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ดังนี้ มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวด้านความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวพบว่า มีหลวงพ่อบุญใหญ่เป็นพระพุทธรูปปางมารวิชัยคู่บ้านคูเมืองของชาวบึงกาฬอันประดิษฐานที่วัดโพธารามแห่งนี้ เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสำคัญทางศาสนา มีเอกลักษณ์ทางด้านวัฒนธรรม มีความโดดเด่นและมีแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นศูนย์รวมความเชื่อความศรัทธาด้านพุทธศาสนา มีความเก่าแก่ทางประวัติศาสตร์/โบราณวัตถุต่างๆ เช่นเรือกำปั่นโบราณ ซากเครื่องบินดินเผา โองโบราณ ระดับผลการประเมินคือมากที่สุด ด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวพบว่า มีการเดินทางสะดวกและแหล่งท่องเที่ยวอยู่ในเส้นทางท่องเที่ยวหรือสามารถเชื่อมโยงกับเส้นทางท่องเที่ยวหลัก มีความสะดวกด้านสถานที่จอดรถเพื่อการเข้าชมแหล่งท่องเที่ยวแต่ไม่มีรถประจำทางเข้าไปถึงยังแหล่งท่องเที่ยวจึงมีผลการประเมินระดับมาก ด้านการบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ได้แก่ การบริการด้านร้านอาหารของที่ระลึก การจำหน่ายผลิตภัณฑ์ที่ทำจากท้องถิ่นและการบริการด้านห้องสุขา ผลประเมินระดับปานกลาง ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยวพบว่ามีการสมโภชหลวงพ่อบุญใหญ่ปีละ 2 ครั้ง คือประเพณีบุญเดือน 3 หรือบุญข้าวจี มีการถวายปราสาทผึ้งด้วย และประเพณีสงกรานต์น้ำหลังเทศกาลสงกรานต์ มีกิจกรรมไหว้พระสวดมนต์ ทำบุญ สะเดาะห์เคราะห์ และการแสดงวัตถุโบราณ ผลประเมินระดับปานกลาง ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยวได้แก่ มีเจ้าหน้าที่คอยให้บริการ/ตอบข้อซักถามแก่นักท่องเที่ยว

มีการประสานความร่วมมือกับหน่วยงานอื่นเพื่อการพัฒนาประสิทธิภาพการให้บริการทาง การท่องเที่ยว ผลการประเมินระดับปานกลาง ด้านความมีชื่อเสียงพบว่า มีจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทาง มาเยี่ยมเยือนเสมอ ผลการประเมินระดับปานกลาง ด้านมาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับ นักท่องเที่ยวพบว่า มีการกำหนดกฎระเบียบ/ข้อปฏิบัติในการเข้าชมสถานที่เพื่อป้องกันการติดต่อ วัฒนธรรมประเพณีท้องถิ่น ผลประเมินระดับน้อย ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นพบว่า เป็น แหล่งท่องเที่ยวที่ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการกำหนดทิศทางและตัดสินใจทางด้านการจัดการแหล่ง ท่องเที่ยว ช่วยสร้างรายได้ให้กับชุมชนท้องถิ่นและช่วยส่งเสริมด้านเอกลักษณ์และวัฒนธรรมท้องถิ่น ผลประเมินระดับมาก

7) ชื่อแหล่งท่องเที่ยว หาดคำสมบูรณ์

สถานที่ตั้ง อำเภอบึงโขงหลง จังหวัดบึงกาฬ

ตารางที่ 4.30 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวหาดคำสมบูรณ์

ตัวชี้วัดด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพ	แปลความหมาย
1.ความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว	2.88	ปานกลาง
2.ความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	4.00	มาก
3.การบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ	2.71	ปานกลาง
4.ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยว	3.67	มาก
5.ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยว	2.50	ปานกลาง
6.ความมีชื่อเสียง	4.00	มาก
7.มาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับ นักท่องเที่ยว	2.00	น้อย
8.การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น	3.75	มาก

หาดคำสมบูรณ์เป็นชายหาดในบึงโขงหลงทะเลสาบน้ำจืดขนาดใหญ่ของจังหวัดบึงกาฬ ซึ่งจะเห็นเป็นชายหาดช่วงฤดูร้อนมีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวของแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ดังนี้ มี ศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวด้านความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวว่าเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ มีเอกลักษณ์และโดดเด่นและมีความสวยงามทางธรรมชาติ ระดับผลการประเมินคุณค่าของแหล่ง ท่องเที่ยวในระดับปานกลาง ด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวพบว่า มีการเดินทาง สะดวกและแหล่งท่องเที่ยวอยู่ในเส้นทางท่องเที่ยวหรือสามารถเชื่อมโยงกับเส้นทางท่องเที่ยวหลัก มี ความสะดวกด้านสถานที่จอดรถเพื่อการเข้าชมแหล่งท่องเที่ยวแต่ไม่มีรถประจำทางเข้าไปถึงยังแหล่ง

ท่องเที่ยวจึงมีผลการประเมินระดับมาก ด้านการบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ได้แก่ การบริการด้านร้านอาหาร การจำหน่ายผลิตภัณฑ์ที่ทำจากท้องถิ่นและการบริการด้านห้องสุขา ผลประเมินระดับปานกลาง ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยวพบว่า มีบริการทานอาหารริมชายหาด มีบริการเช่าห่วงยาง เช่าเรือ กิจกรรมเล่นเรือกล้วยลากด้วยเจ็ตสกี ผลประเมินระดับมาก ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยวได้แก่ มีการจัดการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกภายในแหล่งท่องเที่ยวและมีการประสานความร่วมมือกับหน่วยงานอื่นเพื่อการพัฒนาประสิทธิภาพการให้บริการทางการท่องเที่ยว ผลการประเมินระดับมาก ด้านความมีชื่อเสียงพบว่า มีจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเยี่ยมเยือนตลอดโดยเฉพาะหน้าแล้ง มีนักท่องเที่ยวจำนวนมาก ผลการประเมินระดับมาก ด้านมาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวพบว่า ไม่มีการกำหนดกฎระเบียบ/ข้อปฏิบัติในการเข้าชมสถานที่ ไม่มีการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวในการเข้าชมสถานที่ในแต่ละรอบและไม่มีระบบการจัดเก็บค่าธรรมเนียมการเข้าชมสถานที่ ผลประเมินระดับน้อย ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นพบว่า เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการกำหนดทิศทางและตัดสินใจทางด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ช่วยสร้างรายได้ให้กับชุมชนท้องถิ่น ช่วยส่งเสริมด้านวัฒนธรรมท้องถิ่น ผลประเมินระดับมาก

8) ชื่อแหล่งท่องเที่ยว วัดสว่างอารมณ์

สถานที่ตั้ง อำเภอปากคาด จังหวัดบึงกาฬ

ตารางที่ 4.31 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยววัดสว่างอารมณ์

ตัวชี้วัดด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพ	แปลความหมาย
1.ความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว	3.87	มาก
2.ความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	4.00	มาก
3.การบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ	2.86	ปานกลาง
4.ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยว	3.33	ปานกลาง
5.ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยว	2.75	ปานกลาง
6.ความมีชื่อเสียง	4.00	มาก
7.มาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว	3.00	ปานกลาง
8.การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น	3.25	ปานกลาง

วัดสว่างอารมณ์หรือวัดถ้ำศรีธนเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวด้านต่าง ๆ ดังนี้ ด้านความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวพบว่า วัดตั้งอยู่บริเวณลานหินเนินเขา ริมริ้นด้วย

ต้นไม้และลำธารเล็กๆไหลผ่าน บริเวณใต้โชดหินใหญ่ประดิษฐานพระนอน บนโชดหินมีอุโบสถ ทรงระฆังคว่ำ เมื่อขึ้นไปถึงด้านบนสามารถมองเห็นทิวทัศน์ได้ไกลจนถึงฝั่งสปป.ลาว ถือเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีทัศนียภาพความสวยงามและมีส่วนเกี่ยวข้องกับตำนานท้าวศรีธรัน ระดับผลการประเมินคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวในระดับมาก ด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวพบว่า มีการเดินทางสะดวกและแหล่งท่องเที่ยวอยู่ในเส้นทางท่องเที่ยวหรือสามารถเชื่อมโยงกับเส้นทางท่องเที่ยวหลัก มีความสะดวกด้านสถานที่จอดรถเพื่อการเข้าชม ผลการประเมินระดับมาก ด้านการบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ได้แก่ การบริการด้านร้านอาหารของที่ระลึก และการบริการด้านห้องสุขา ผลประเมินระดับปานกลาง ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยวพบว่ามีการจัดกิจกรรมไหว้พระสวดมนต์ ทำบุญ การเข้าชมถ้ำและการชมทัศนียภาพบนยอดอุโบสถ ผลประเมินระดับปานกลาง ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยวได้แก่ มีเจ้าหน้าที่คอยให้บริการ/ตอบข้อซักถามแก่นักท่องเที่ยวและมีการจัดการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกภายในแหล่งท่องเที่ยว ผลการประเมินระดับปานกลาง ด้านความมีชื่อเสียงพบว่า มีจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเยี่ยมชมเยือนตลอด ถือเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ถูกจัดอยู่ในโปรแกรมทัวร์ของบริษัททัวร์ในท้องถิ่น ผลการประเมินระดับมาก ด้านมาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวพบว่า มีการกำหนดกฎระเบียบ/ข้อปฏิบัติในการเข้าชมสถานที่ มีการกำหนดเวลาเปิดปิดในการเข้าชมสถานที่ ผลประเมินระดับปานกลาง ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นพบว่าแหล่งท่องเที่ยวที่ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการกำหนดทิศทางการตัดสินใจทางด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ช่วยสร้างรายได้ให้กับชุมชนท้องถิ่น ผลประเมินระดับปานกลาง

9) ชื่อแหล่งท่องเที่ยว ภูทอก

สถานที่ตั้ง อำเภอศรีวิไล จังหวัดบึงกาฬ

ตารางที่ 4.32 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวภูทอก

ตัวชี้วัดด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพ	แปลความหมาย
1.ความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว	4.63	มากที่สุด
2.ความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	3.80	มาก
3.การบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ	3.43	ปานกลาง
4.ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยว	3.33	ปานกลาง
5.ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยว	2.75	ปานกลาง
6.ความมีชื่อเสียง	5.00	มากที่สุด

ตัวชี้วัดด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพ	แปลความหมาย
7.มาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว	2.00	น้อย
8.การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น	2.75	ปานกลาง

ภูทอกเป็นที่ตั้งของวัดเจติยาศรีวิหาร (วัดภูทอก) อยู่ในอาณาเขตบ้านคำแคน ตำบลนาสะแบง โดยมีพระอาจารย์จวน กุลเชฏโฐ เป็นผู้ก่อตั้ง ในภาษาอีสาน ภูทอกแปลว่า ภูเขาที่โดดเดี่ยว ซึ่งภูทอกมี 2 ลูก คือภูทอกใหญ่และภูทอกน้อย โดยส่วนที่นักแสวงบุญและ นักท่องเที่ยวทั่วไปสามารถชมได้คือ ภูทอกน้อย ส่วนภูทอกใหญ่อยู่ห่างออกไป ยังไม่เปิดให้นักท่องเที่ยวชม เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ดังนี้ ด้านความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวพบว่าบนยอดภูทอกสภาพภูมิทัศน์ความสวยงามแบบพาโนรามา 360 และจุดเด่นของภูทอกก็คือ สะพานไม้และบันไดขึ้นชมทัศนียภาพรอบ ๆ ภูทอกเป็นสิ่งที่สร้างความประทับใจแปลกใหม่แก่นักท่องเที่ยว แสดงถึงคตินิยมทางศาสนา ระดับผลการประเมินคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวในระดับมากที่สุด ด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวพบว่า มีการเดินทางสะดวกและแหล่งท่องเที่ยวอยู่ในเส้นทางท่องเที่ยวหรือสามารถเชื่อมโยงกับเส้นทางท่องเที่ยวหลัก มีความสะดวกด้านสถานที่จอดรถเพื่อการเข้าชม ผลการประเมินระดับมาก ด้านการบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ได้แก่ การบริการด้านร้านอาหารของที่ระลึก การจำหน่ายผลิตภัณฑ์ที่ทำจากท้องถิ่น การบริการด้านห้องอาบน้ำและห้องสุขา ผลประเมินระดับปานกลาง ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยวพบว่า มีกิจกรรมไหว้พระ บวชชีพรามณ์และการเดินขึ้นบันไดเพื่อชมยอดภูและแสวงบุญ ผลประเมินระดับปานกลาง ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยวได้แก่ มีเจ้าหน้าที่คอยให้บริการ/ตอบข้อซักถามแก่นักท่องเที่ยว และมีการจัดการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกภายในแหล่งท่องเที่ยว ผลการประเมินระดับปานกลาง ด้านความมีชื่อเสียงพบว่า มีจำนวนนักท่องเที่ยวจำนวนมากตลอดปีเดินทางในลักษณะเดี่ยวและกรุ๊ปทัวร์มาเยี่ยมเยือนตลอด ถือเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ถูกจัดอยู่ในโปรแกรมทัวร์ของบริษัททัวร์และจัดเป็นแหล่งท่องเที่ยว Unseen ของอีสานตอนบน ผลการประเมินระดับมากที่สุด ด้านมาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวพบว่า มีการกำหนดกฎระเบียบ/ข้อปฏิบัติในการเข้าชมสถานที่เพื่อป้องกันการละเมิด/ขัดต่อวัฒนธรรมประเพณีท้องถิ่น ไม่มีการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวในการเข้าชมสถานที่ในแต่ละรอบ แต่มีการกำหนดเวลาเปิดปิดการเข้าชมสถานที่ ผลประเมินระดับน้อย ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นพบว่า เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ชุมชนท้องถิ่นช่วยสร้างรายได้ให้กับชุมชนและส่งเสริมด้านเอกลักษณ์และความเชื่อในพุทธศาสนา ผลประเมินระดับปานกลาง

10) ชื่อแหล่งท่องเที่ยว ทะเลบัวแดงหนองเล็ง

สถานที่ตั้ง อำเภอพรเจริญ จังหวัดบึงกาฬ

ตารางที่ 4.33 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวทะเลบัวแดงหนองเล็ง

ตัวชี้วัดด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพ	แปลความหมาย
1.ความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว	2.63	ปานกลาง
2.ความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	3.40	ปานกลาง
3.การบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ	2.86	ปานกลาง
4.ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยว	3.67	มาก
5.ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยว	4.00	มาก
6.ความมีชื่อเสียง	2.80	ปานกลาง
7.มาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว	2.33	น้อย
8.การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น	3.50	มาก

ทะเลบัวแดงหนองเล็งเป็นแหล่งท่องเที่ยวบ้านดอนหญ้านาง ที่มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ดังนี้ มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวด้านความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวพบว่าเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีเอกลักษณ์โดดเด่นและสภาพภูมิทัศน์ความสวยงามของดอกบัวแดงออกบานสะพรั่งสีแดงชมพูสวยงามในช่วงเดือน ธันวาคม - มีนาคม ของทุกปี กลายเป็น “ทะเลแห่งดอกบัวแดง” ระดับผลการประเมินคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง ด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวพบว่า มีเส้นทางการเดินทางสามารถเชื่อมโยงกับเส้นทางท่องเที่ยวหลักและมีความสะดวกด้านสถานที่จอดรถเพื่อการเข้าชมแหล่งท่องเที่ยว ผลการประเมินระดับปานกลาง ด้านการบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ พบว่า มีการบริการด้านร้านอาหาร การบริการเช่าเรือแพ การจำหน่ายผลิตภัณฑ์ที่ทำจากท้องถิ่น และการบริการด้านห้องสุขา ผลประเมินระดับปานกลาง ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยวพบว่ามีกิจกรรมนั่งทานอาหารบนแพ บริการท่องเที่ยวพายเรือชมทะเลบัวแดง ผลประเมินระดับมาก ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยวพบว่ามีเพียงการจัดการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกภายในแหล่งท่องเที่ยว มีการจัดการขยะ มีการประสานความร่วมมือกับหน่วยงานอื่นเพื่อการพัฒนาประสิทธิภาพการให้บริการทางการท่องเที่ยวและมีผู้ประกอบการคอยให้บริการแก่นักท่องเที่ยว ผลการประเมินระดับมาก ด้านความมีชื่อเสียงพบว่า มีนักท่องเที่ยวมาเยี่ยมชมมากเฉพาะฤดูหนาวช่วงที่บัวแดงบาน ผลการประเมินระดับปานกลาง ด้านมาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวพบว่ามีกำหนดกฎระเบียบ/ข้อปฏิบัติในการเข้าชมสถานที่ ผลประเมิน

ระดับน้อย ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นพบว่า เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการกำหนดทิศทางและตัดสินใจทางด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยวและช่วยสร้างรายได้ให้กับชุมชนท้องถิ่น สร้างผลตอบแทนที่เป็นธรรมแก่คนท้องถิ่น ผลประเมินระดับมาก

สรุปพื้นที่บึงกาฬ

1. น้ำตกถ้ำพระ มีระดับศักยภาพตามตัวชี้วัดอยู่ในระดับมาก มีเพียงตัวชี้วัดระดับศักยภาพด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวอยู่ในระดับปานกลาง คะแนนเฉลี่ย 3.882
2. ภูทอก มีระดับศักยภาพตามตัวชี้วัดด้านความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวและด้านความมีชื่อเสียงอยู่ในระดับมากที่สุด ระดับศักยภาพด้านอื่น ๆ อยู่ในระดับมาก ปานกลางและน้อย ระดับศักยภาพในด้านมาตรการขจัดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวอยู่ในระดับน้อย คะแนนเฉลี่ย 3.461
3. ภูสิงห์ มีระดับศักยภาพตามตัวชี้วัดอยู่ในระดับมาก ระดับศักยภาพด้านอื่น ๆ อยู่ในระดับปานกลาง คะแนนเฉลี่ย 3.393
4. วัดสว่างอารมณ์ มีระดับศักยภาพตามตัวชี้วัดอยู่ในระดับมากและปานกลาง เท่า ๆ กัน คะแนนเฉลี่ย 3.383
5. วัดอาฮงศิลาวาส มีระดับศักยภาพตามตัวชี้วัดอยู่ในระดับมาก มีระดับศักยภาพด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวและด้านความมีชื่อเสียงอยู่ในระดับมากที่สุด คะแนนเฉลี่ย 3.347
6. น้ำตกถ้ำฝุ่น มีระดับศักยภาพตามตัวชี้วัด อยู่ในระดับปานกลาง คะแนนเฉลี่ย 3.270
7. วัดโพธาราม มีระดับศักยภาพตามตัวชี้วัด อยู่ในระดับปานกลาง มีระดับศักยภาพด้านมาตรการด้านขจัดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวอยู่ในระดับน้อย คะแนนเฉลี่ย 3.252
8. หาดคำสมบูรณ์ มีระดับศักยภาพตามตัวชี้วัดอยู่ในระดับมากและ ตัวชี้วัดระดับศักยภาพด้านมาตรการด้านขจัดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว อยู่ในระดับน้อย คะแนนเฉลี่ย 3.188
9. ทะเลบัวแดงหนองเล็ง มีระดับศักยภาพตามตัวชี้วัดอยู่ในระดับปานกลาง มีตัวชี้วัดระดับศักยภาพด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยว ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยว และด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นอยู่ในระดับมาก แต่ตัวชี้วัดระดับศักยภาพด้านมาตรการด้านขจัดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวอยู่ในระดับน้อย คะแนนเฉลี่ย 3.148
10. เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าภูวัว มีระดับศักยภาพตามตัวชี้วัดอยู่ในระดับปานกลาง มีตัวชี้วัดระดับศักยภาพด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยวและด้านมาตรการด้านขจัดความสามารถใน

การรองรับนักท่องเที่ยว อยู่ในระดับมาก แต่ตัวชี้วัดระดับศักยภาพด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน
ท้องถิ่นอยู่ในระดับน้อย คะแนนเฉลี่ย 3.139

ระดับศักยภาพตามตัวชี้วัดของสถานที่ท่องเที่ยวในจังหวัดบึงกาฬ แสดงดังตาราง

ตารางที่ 4.34 ระดับศักยภาพตามตัวชี้วัดของสถานที่ท่องเที่ยวในจังหวัดบึงกาฬ

อันดับ ที่	สถานที่ ท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพตามตัวชี้วัด								ค่าเฉลี่ย
		1	2	3	4	5	6	7	8	
1	น้ำตกถ้ำพระ	4	3	4	4	4	4	4	4	3.88
2	ภูทอก	5	4	3	3	3	5	2	3	3.46
3	ภูสิงห์	4	3	3	3	3	4	4	4	3.39
4	วัดสว่างอารมณ์	4	4	3	3	3	4	3	3	3.38
5	วัดอาฮงศิลาวาส	4	5	3	2	4	5	2	3	3.35
6	น้ำตกถ้ำฝุ่น	4	4	3	2	3	3	3	4	3.27
7	วัดโพธาราม	5	4	3	3	3	3	2	4	3.25
8	หาดคำสมบูรณ์	3	4	3	4	3	4	2	4	3.19
9	ทะเลบัวแดง หนองเล็ง	3	3	3	4	4	3	2	4	3.14
10	เขตรักษาพันธุ์ สัตว์ป่าภูวัว	3	3	3	3	4	3	4	2	3.14

หมายเหตุ ระดับศักยภาพตามตัวชี้วัด 5 หมายถึง มากที่สุด, 4 หมายถึง มาก, 3 หมายถึง ปานกลาง, 2 หมายถึง น้อย และ 1 หมายถึง น้อยที่สุด

4.2.3 นครหลวงเวียงจันทน์

1) ชื่อแหล่งท่องเที่ยว ประตูลุย

สถานที่ตั้ง แขวงนครหลวงเวียงจันทน์

ตารางที่ 4.35 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวประตูลุย

ตัวชี้วัดด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพ	แปลความหมาย
1.ความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว	3.50	มาก

ตัวชี้วัดด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพ	แปลความหมาย
2.ความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	5.00	มากที่สุด
3.การบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ	3.57	มาก
4.ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยว	2.00	น้อย
5.ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยว	3.75	มาก
6.ความมีชื่อเสียง	5.00	มากที่สุด
7.มาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว	2.67	ปานกลาง
8.การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น	2.50	ปานกลาง

ประตูชัย(Patuxai) เป็นแหล่งท่องเที่ยวสร้างขึ้นเพื่อเป็นอนุสรณ์สถาน เพื่อระลึกถึงประชาชนชาวลาวผู้ที่เสียสละชีวิต ในสงครามก่อนหน้าการปฏิวัติของพรรคคอมมิวนิสต์ที่มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ดังนี้ มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวด้านความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวพบว่า เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ มีเอกลักษณ์ทางด้านวัฒนธรรม มีความโดดเด่น ระดับผลการประเมินคือมาก ด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวพบว่า มีการเดินทางสะดวก สภาพถนนกว้างและสวยงามและแหล่งท่องเที่ยวอยู่ในเส้นทางท่องเที่ยวหรือสามารถเชื่อมโยงกับเส้นทางท่องเที่ยวหลัก มีความสะดวกด้านสถานที่จอดรถเพื่อการเข้าชมแหล่งท่องเที่ยว และมีรถประจำทางเข้าไปถึงยังแหล่งท่องเที่ยวจึงมีผลการประเมินระดับมากที่สุด ด้านการบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ได้แก่ การบริการด้านร้านขายของที่ระลึก การจำหน่ายผลิตภัณฑ์ที่ทำจากท้องถิ่น มีการให้บริการด้านมัคคุเทศก์ในแหล่งท่องเที่ยวและการบริการด้านห้องสุขา ผลประเมินระดับมาก ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยวพบว่าไม่มีกิจกรรมอะไรนอกจากกิจกรรมชมสถาปัตยกรรมบนประตูชัยหรือชมวิวทิวทัศน์บริเวณประตูชัย ผลประเมินระดับน้อย ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยวได้แก่ มีเจ้าหน้าที่คอยให้บริการ/ตอบข้อซักถามแก่นักท่องเที่ยว มีการจัดการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกภายในแหล่งท่องเที่ยวและมีการประสานความร่วมมือกับหน่วยงานอื่นเพื่อการพัฒนาประสิทธิภาพการให้บริการทางการท่องเที่ยว ผลการประเมินระดับมาก ด้านความมีชื่อเสียงพบว่า มีจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเยี่ยมเยือนจำนวนมากตลอดเวลาและถูกจัดอยู่ในโปรแกรมทัวร์ของบริษัททัวร์ ผลการประเมินระดับมากที่สุด ด้านมาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวพบว่า มีการกำหนดกฎระเบียบ/ข้อปฏิบัติในการเข้าชมสถานที่ มีระบบการจัดเก็บค่าธรรมเนียมการเข้าชมสถานที่ ผลประเมินระดับปานกลาง ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น

พบว่า เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ช่วยสร้างรายได้ให้กับชุมชนท้องถิ่นและช่วยส่งเสริมด้านเอกลักษณ์และวัฒนธรรมท้องถิ่น ผลประเมินระดับปานกลาง

2) ชื่อแหล่งท่องเที่ยว พระธาตุหลวง

สถานที่ตั้ง แขวงนครหลวงเวียงจันทน์

ตารางที่ 4.36 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวพระธาตุหลวง

ตัวชี้วัดด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพ	แปลความหมาย
1.ความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว	4.63	มากที่สุด
2.ความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	4.60	มากที่สุด
3.การบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ	3.29	ปานกลาง
4.ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยว	2.67	ปานกลาง
5.ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยว	3.50	มาก
6.ความมีชื่อเสียง	5.00	มากที่สุด
7.มาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว	3.33	ปานกลาง
8.การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น	3.75	มาก

พระธาตุหลวง (Pha That Luang) มีชื่อเรียกอีกชื่อว่า พระเจดีย์โลหะจุฬามณี เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ดังนี้ มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวด้านความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวพบว่า เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีเป็นปูชนียสถานอันสำคัญยิ่งแห่งนครหลวงเวียงจันทน์และเป็นศูนย์รวมใจของประชาชนชาวสปป.ลาวทั่วประเทศ มีเอกลักษณ์ทางด้านวัฒนธรรม มีความโดดเด่น ระดับผลการประเมินคือมากที่สุด ด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวพบว่า มีการเดินทางสะดวก สภาพถนนดี แหล่งท่องเที่ยวอยู่ในเส้นทางท่องเที่ยวหรือสามารถเชื่อมโยงกับเส้นทางท่องเที่ยวหลัก มีความสะดวกด้านสถานที่จอดรถเพื่อการเข้าชมแหล่งท่องเที่ยว มีผลการประเมินระดับมากที่สุด ด้านการบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ได้แก่ การบริการด้านร้านอาหารของที่ระลึก มีการให้บริการด้านมัคคุเทศก์ในแหล่งท่องเที่ยวและการบริการด้านห้องสุขา ผลประเมินระดับปานกลาง ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยวพบว่า มีกิจกรรมชมสถาปัตยกรรมหรือชมวิวทิวทัศน์บริเวณโดยรอบ การไหว้สักการะพระธาตุ ผลประเมินระดับปานกลาง ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยวได้แก่ มีเจ้าหน้าที่คอยให้บริการ/ตอบข้อซักถามแก่นักท่องเที่ยว มีการจัดการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกภายในแหล่งท่องเที่ยวและมีการประสานความ

ร่วมมือกับหน่วยงานอื่นเพื่อการพัฒนาประสิทธิภาพการให้บริการทางการท่องเที่ยว ผลการประเมินระดับมาก ด้านความมีชื่อเสียงพบว่า มีจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเยี่ยมเยือนจำนวนมาก ตลอดเวลาและถูกจัดแหล่งท่องเที่ยวหลักอยู่ในโปรแกรมทัวร์ของบริษัททัวร์ ผลการประเมินระดับมากที่สุด ด้านมาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวพบว่า มีการกำหนดกฎระเบียบ/ข้อปฏิบัติในการเข้าชมสถานที่ มีระบบการจัดเก็บค่าธรรมเนียมการเข้าชมสถานที่ ผลประเมินระดับปานกลาง ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นพบว่า เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการกำหนดทิศทางและตัดสินใจทางด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ช่วยสร้างรายได้ให้กับชุมชนท้องถิ่นและช่วยส่งเสริมด้านเอกลักษณ์และวัฒนธรรมท้องถิ่น ผลประเมินระดับมาก

3) ชื่อแหล่งท่องเที่ยว ตลาดเช้า

สถานที่ตั้ง แขวงนครหลวงเวียงจันทน์

ตารางที่ 4.37 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวตลาดเช้า

ตัวชี้วัดด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพ	แปลความหมาย
1.ความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว	2.88	ปานกลาง
2.ความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	4.40	มาก
3.การบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ	4.00	มาก
4.ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยว	3.33	ปานกลาง
5.ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยว	3.00	ปานกลาง
6.ความมีชื่อเสียง	5.00	มากที่สุด
7.มาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว	1.67	น้อย
8.การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น	3.50	มาก

ตลาดเช้าเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวด้านต่าง ๆ ดังนี้ มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวด้านความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวพบว่า เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีเอกลักษณ์ทางด้านวิถีชีวิต/วัฒนธรรม/ประเพณีท้องถิ่น มีความโดดเด่น ระดับผลการประเมินคือปานกลาง ด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวพบว่า มีการเดินทางสะดวก แหล่งท่องเที่ยวอยู่ในเส้นทางท่องเที่ยวหรือสามารถเชื่อมโยงกับเส้นทางท่องเที่ยวหลัก มีสถานที่จอดรถแต่ไม่เพียงพอ มีผลการประเมินระดับมาก ด้านการบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ได้แก่ มีการบริการด้านร้านค้า/

ร้านอาหาร มีการบริการด้านร้านขายของ มีการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ที่ทำจากท้องถิ่น/ผลิตจากวัตถุดิบในท้องถิ่นและการบริการด้านห้องสุขา ผลประเมินระดับมาก ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยวพบว่า กิจกรรมแสดงโชว์ทางวัฒนธรรม ผลประเมินระดับปานกลาง ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยวได้แก่ มีการจัดการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกภายในแหล่งท่องเที่ยวและมีการประสานความร่วมมือกับหน่วยงานอื่นเพื่อการพัฒนาประสิทธิภาพการให้บริการทางการท่องเที่ยว ผลการประเมินระดับปานกลาง ด้านความมีชื่อเสียงพบว่า มีจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเยี่ยมชมจำนวนมากตลอดเวลาและถูกจัดแหล่งท่องเที่ยวหลักอยู่ในโปรแกรมทัวร์ของบริษัททัวร์ ผลการประเมินระดับมากที่สุด ด้านมาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวพบว่า ไม่มีการกำหนดกฎระเบียบ/ข้อปฏิบัติในการเข้าชมสถานที่และไม่มีระบบการจัดเก็บค่าธรรมเนียมการเข้าชมสถานที่ ผลประเมินระดับน้อย ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นพบว่า เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการกำหนดทิศทางและตัดสินใจทางด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ช่วยสร้างรายได้ให้กับชุมชนท้องถิ่นและช่วยส่งเสริมด้านเอกลักษณ์และวัฒนธรรมท้องถิ่น ผลประเมินระดับมาก

4) ชื่อแหล่งท่องเที่ยว ท่าง่อน

สถานที่ตั้ง นครหลวงเวียงจันทน์ท่าง่อน

ตารางที่ 4.38 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวท่าง่อน

ตัวชี้วัดด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพ	แปลความหมาย
1.ความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว	2.75	ปานกลาง
2.ความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	3.20	ปานกลาง
3.การบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ	2.14	น้อย
4.ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยว	3.00	ปานกลาง
5.ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยว	2.75	ปานกลาง
6.ความมีชื่อเสียง	4.00	มาก
7.มาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว	2.00	น้อย
8.การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น	2.50	ปานกลาง

ท่าง่อนเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ดังนี้ มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวด้านความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวพบว่า เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีเอกลักษณ์

ทางด้านวิถีชีวิต/วัฒนธรรม/ประเพณีท้องถิ่น มีความโดดเด่น ระดับผลการประเมินคือปานกลาง ด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวพบว่า มีการเดินทางสะดวก แหล่งท่องเที่ยวอยู่ในเส้นทางท่องเที่ยวหรือสามารถเชื่อมโยงกับเส้นทางท่องเที่ยวหลักแต่สภาพถนนไม่ค่อยดีนัก มีผลการประเมินระดับปานกลาง ด้านการบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ได้แก่ มีการบริการด้านร้านอาหาร มีการบริการด้านห้องสุขา ผลประเมินระดับน้อย ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยวพบว่า กิจกรรมล่องแพทานอาหาร ผลประเมินระดับปานกลาง ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยวได้แก่ มีการจัดการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกภายในแหล่งท่องเที่ยวและมีการประสานความร่วมมือกับหน่วยงานอื่นเพื่อการพัฒนาประสิทธิภาพการให้บริการทางการท่องเที่ยว ผลการประเมินระดับปานกลาง ด้านความมีชื่อเสียงพบว่า มีจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเยี่ยมเยือนจำนวนมากตลอดเวลาและถูกจัดแหล่งท่องเที่ยวหลักอยู่ในโปรแกรมทัวร์ของบริษัททัวร์ท้องถิ่น ผลการประเมินระดับมาก ด้านมาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวพบว่า ไม่มีการกำหนดกฎระเบียบ/ข้อปฏิบัติในการเข้าชมสถานที่และไม่มีระบบการจัดเก็บค่าธรรมเนียมการเข้าชมสถานที่ ผลประเมินระดับน้อย ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นพบว่า เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ช่วยสร้างรายได้ให้กับชุมชนท้องถิ่น ส่งเสริมเอกลักษณ์ชุมชน ผลประเมินระดับปานกลาง

5) ชื่อแหล่งท่องเที่ยว สวนพระวัดเชียงควน (Buddha park)

สถานที่ตั้ง นครหลวงเวียงจันทน์

ตารางที่ 4.39 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวสวนพระวัดเชียงควน (Buddha park)

ตัวชี้วัดด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพ	แปลความหมาย
1.ความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว	3.88	มาก
2.ความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	3.00	ปานกลาง
3.การบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ	2.43	น้อย
4.ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยว	3.33	ปานกลาง
5.ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยว	2.50	ปานกลาง
6.ความมีชื่อเสียง	4.00	มาก
7.มาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว	2.67	ปานกลาง
8.การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น	2.50	ปานกลาง

สวนพระวัดเชียงควน (Buddha park) เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ดังนี้ มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวด้านความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวพบว่าเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีเอกลักษณ์ทางด้านวิถีชีวิต/วัฒนธรรม/ประเพณีท้องถิ่น มีความโดดเด่น และเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่แสดงถึงความศรัทธา/ความเชื่อที่เกี่ยวข้องกับศาสนา ระดับผลการประเมินคือมาก ด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวพบว่า แหล่งท่องเที่ยวอยู่ในเส้นทางท่องเที่ยวหรือสามารถเชื่อมโยงกับเส้นทางท่องเที่ยวหลักแต่สภาพถนนไม่ค่อยดีนัก มีผลการประเมินระดับปานกลาง ด้านการบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ได้แก่ มีการบริการด้านร้านค้า มีการบริการด้านห้องสุขา ผลประเมินระดับน้อย ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยวพบว่า กิจกรรมเที่ยวชมประติมากรรมปูนปั้น การชมทัศนียภาพจากมุมสูง ผลประเมินระดับปานกลาง ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยวได้แก่ มีการจัดการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกภายในแหล่งท่องเที่ยวและมีการประสานความร่วมมือกับหน่วยงานอื่นเพื่อการพัฒนาประสิทธิภาพการให้บริการทางการท่องเที่ยว ผลการประเมินระดับปานกลาง ด้านความมีชื่อเสียงพบว่า มีจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเยี่ยมชมจำนวนมากตลอดเวลาและถูกจัดแหล่งท่องเที่ยวหลักอยู่ในโปรแกรมทัวร์ของบริษัททัวร์ท้องถิ่น ผลการประเมินระดับมาก ด้านมาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวพบว่า มีการกำหนดกฎระเบียบ/ข้อปฏิบัติในการเข้าชมสถานที่และมีระบบการจัดเก็บค่าธรรมเนียมการเข้าชมสถานที่ ผลประเมินระดับปานกลาง ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นพบว่าเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ช่วยสร้างรายได้ให้กับชุมชนท้องถิ่น ส่งเสริมเอกลักษณ์ชุมชน ผลประเมินระดับปานกลาง

6) ชื่อแหล่งท่องเที่ยว หอพระแก้ว

สถานที่ตั้ง นครหลวงเวียงจันทน์

ตารางที่ 4.40 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวหอพระแก้ว

ตัวชี้วัดด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพ	แปลความหมาย
1.ความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว	4.50	มากที่สุด
2.ความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	4.40	มาก
3.การบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ	3.00	ปานกลาง
4.ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยว	2.33	น้อย
5.ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยว	4.00	มาก
6.ความมีชื่อเสียง	5.00	มากที่สุด

ตัวชี้วัดด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพ	แปลความหมาย
7.มาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว	3.67	มาก
8.การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น	3.25	ปานกลาง

หอพระแก้วเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ดังนี้ มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวด้านความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวพบว่าหอพระแก้วเคยเป็นสถานที่ประดิษฐานของพระแก้วมรกตพระพุทธรูปที่สำคัญ จึงเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสำคัญทางศาสนาและประวัติศาสตร์ มีเอกลักษณ์ทางด้านวัฒนธรรม มีความโดดเด่นและมีแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นศูนย์รวมความเชื่อความศรัทธาทางพุทธศาสนา มีความเก่าแก่ทางประวัติศาสตร์/โบราณวัตถุต่างๆ ระดับผลการประเมินคือมากที่สุด ด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวพบว่า มีการเดินทางสะดวกและแหล่งท่องเที่ยวอยู่ในเส้นทางท่องเที่ยวหรือสามารถเชื่อมโยงกับเส้นทางท่องเที่ยวหลัก มีความสะดวกด้านสถานที่จอดรถเพื่อการเข้าชมแหล่งท่องเที่ยวแต่ไม่มีรถประจำทางเข้าไปถึงยังแหล่งท่องเที่ยวจึงมีผลการประเมินระดับมาก ด้านการบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ได้แก่ การบริการด้านร้านอาหารของที่ระลึก การจำหน่ายผลิตภัณฑ์ที่ทำจากท้องถิ่นและการบริการด้านห้องสุขา ผลประเมินระดับปานกลาง ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยวพบว่ามีกิจกรรมไหว้พระทำบุญ สะเดาะเคราะห์ และการแสดงวัตถุโบราณ ผลประเมินระดับน้อย ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยว ได้แก่ มีเจ้าหน้าที่คอยให้บริการ/ตอบข้อซักถามแก่นักท่องเที่ยว มีการดูแลด้านความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวและมีการประสานความร่วมมือกับหน่วยงานอื่นเพื่อการพัฒนาประสิทธิภาพการให้บริการทางการท่องเที่ยว ผลการประเมินระดับมาก ด้านความมีชื่อเสียงพบว่า มีจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเยี่ยมเยือนเสมอ ถือเป็นแหล่งท่องเที่ยวหลักที่ถูกจัดอยู่ในโปรแกรมทัวร์ของบริษัททัวร์ ผลการประเมินระดับมากที่สุด ด้านมาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวพบว่า มีการกำหนดกฎระเบียบ/ข้อปฏิบัติในการเข้าชมสถานที่เพื่อป้องกันการขัดต่อวัฒนธรรมประเพณีท้องถิ่น มีระบบรักษาความปลอดภัยอย่างเข้มงวด มีระบบการจัดเก็บค่าธรรมเนียมการเข้าชมสถานที่และมีการจำกัดเวลาในการเข้าชมสถานที่ผลประเมินระดับมาก ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นพบว่าแหล่งท่องเที่ยวที่ช่วยสร้างรายได้ให้กับชุมชนท้องถิ่นและช่วยส่งเสริมด้านเอกลักษณ์และวัฒนธรรมท้องถิ่น ผลประเมินระดับปานกลาง

7) ชื่อแหล่งท่องเที่ยว วัดสี่สະເກດ

สถานที่ตั้ง นครหลวงเวียงจันทน์

ตารางที่ 4.41 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยววัดสี่สະເກດ

ตัวชี้วัดด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพ	แปลความหมาย
1.ความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว	4.50	มากที่สุด
2.ความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	4.40	มาก
3.การบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ	3.00	ปานกลาง
4.ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยว	3.00	ปานกลาง
5.ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยว	3.75	มาก
6.ความมีชื่อเสียง	4.00	มาก
7.มาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว	3.33	ปานกลาง
8.การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น	2.50	ปานกลาง

วัดสี่สະເກດ เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ดังนี้ มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวด้านความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวพบว่าเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสำคัญทางศาสนาและประวัติศาสตร์ มีเอกลักษณ์ทางด้านวัฒนธรรม มีความโดดเด่นและมีแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นศูนย์รวมความเชื่อความศรัทธาทางพุทธศาสนา มีความเก่าแก่ทางประวัติศาสตร์/โบราณวัตถุต่าง ๆ ระดับผลการประเมินคือมากที่สุด ด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวพบ่า มีการเดินทางสะดวกและแหล่งท่องเที่ยวอยู่ในเส้นทางท่องเที่ยวหรือสามารถเชื่อมโยงกับเส้นทางท่องเที่ยวหลัก มีความสะดวกด้านสถานที่จอดรถเพื่อการเข้าชมแหล่งท่องเที่ยวแต่ไม่มีรถประจำทางเข้าไปถึงยังแหล่งท่องเที่ยวจึงมีผลการประเมินระดับมาก ด้านการบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ได้แก่ การบริการด้านร้านอาหารของที่ระลึก การจำหน่ายผลิตภัณฑ์ที่ทำจากท้องถิ่น และการบริการด้านห้องสุขา ผลประเมินระดับปานกลาง ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยวพบว่ามีกิจกรรมไหว้พระทำบุญ ดูดวง วาดภาพศิลปะและการแสดงวัตถุโบราณ ผลประเมินระดับปานกลาง ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยวได้แก่ มีเจ้าหน้าที่คอยให้บริการ/ตอบข้อซักถามแก่นักท่องเที่ยว มีการดูแลด้านความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวและมีการประสานความร่วมมือกับหน่วยงานอื่นเพื่อพัฒนาประสิทธิภาพการให้บริการทางการท่องเที่ยว ผลการประเมินระดับมาก ด้านความมีชื่อเสียงพบ่า มีจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเยี่ยมเยือนเสมอ ถือเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ถูกจัดอยู่ในโปรแกรมทัวร์ของบริษัททัวร์ ผลการประเมินระดับมาก ด้านมาตรการด้านขีด

ความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวพบว่า มีการกำหนดกฎระเบียบ/ข้อปฏิบัติในการเข้าชมสถานที่ มีระบบการจัดเก็บค่าธรรมเนียมการเข้าชมสถานที่ ผลประเมินระดับปานกลาง ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นพบว่า เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ช่วยสร้างรายได้ให้กับชุมชนท้องถิ่นและช่วยส่งเสริมด้านเอกลักษณ์และวัฒนธรรมท้องถิ่น ผลประเมินระดับปานกลาง

8) ชื่อแหล่งท่องเที่ยว ศูนย์วัฒนธรรมอินแปง

สถานที่ตั้ง นครหลวงเวียงจันทน์

ตารางที่ 4.42 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวศูนย์วัฒนธรรมอินแปง

ตัวชี้วัดด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพ	แปลความหมาย
1.ความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว	3.13	ปานกลาง
2.ความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	2.40	น้อย
3.การบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ	3.14	ปานกลาง
4.ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยว	4.00	มาก
5.ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยว	3.00	ปานกลาง
6.ความมีชื่อเสียง	3.50	มาก
7.มาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว	3.00	ปานกลาง
8.การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น	2.25	น้อย

ศูนย์วัฒนธรรมอินแปงศูนย์วัฒนธรรมอินแปง เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ดังนี้ มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวด้านความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวพบว่า เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีเอกลักษณ์ทางด้านวิถีชีวิต/วัฒนธรรม/ประเพณีท้องถิ่น มีความโดดเด่นจากสวนน้ำริมแม่น้ำโขง ระดับผลการประเมินคือปานกลาง ด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวพบว่า สภาพถนนในการเดินทางไม่สะดวกนักและอยู่ไกลจากตัวเมืองนครหลวงเวียงจันทน์ มีสถานที่จอดรถ มีผลการประเมินระดับน้อย ด้านการบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ได้แก่ มีการบริการด้านร้านค้า/ร้านอาหาร มีการบริการด้านร้านขายของ และการบริการด้านห้องสุขา ผลประเมินระดับปานกลาง ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยวพบว่า มีสวนน้ำและสไลเดอร์ มีกิจกรรมการแสดงโชว์ทางวัฒนธรรมและมีแหล่งเรียนรู้ทางวัฒนธรรมให้เข้ามาศึกษา ผลประเมินระดับมาก ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยวได้แก่ มีการจัดการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกภายในแหล่งท่องเที่ยวและมีการประสานความร่วมมือกับหน่วยงานอื่นเพื่อการพัฒนาประสิทธิภาพการให้บริการทางการท่องเที่ยว ผลการประเมินระดับปานกลาง ด้านความมีชื่อเสียงพบว่า มีจำนวนนักท่องเที่ยวที่

เดินทางมาเยี่ยมเยือนตลอดเวลาและถูกจัดแหล่งท่องเที่ยวหลักอยู่ในโปรแกรมทัวร์ของบริษัททัวร์ท้องถิ่น ผลการประเมินระดับมาก ด้านมาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวพบว่า มีการกำหนดกฎระเบียบ/ข้อปฏิบัติในการเข้าชมสถานที่และมีระบบการจัดเก็บค่าธรรมเนียมการเข้าชมสถานที่ ผลประเมินระดับปานกลาง ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นพบว่า เป็นแหล่งท่องเที่ยวเอกชน ชุมชนท้องถิ่นไม่มีส่วนร่วมในการกำหนดทิศทางและตัดสินใจทางด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยว แต่ช่วยส่งเสริมด้านเอกลักษณ์และวัฒนธรรมท้องถิ่น ผลประเมินระดับน้อย

9) ชื่อแหล่งท่องเที่ยว เขตปลอดภาษี (Duty free)

สถานที่ตั้ง นครหลวงเวียงจันทน์

ตารางที่ 4.43 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวเขตปลอดภาษี (Duty free)

ตัวชี้วัดด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพ	แปลความหมาย
1.ความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว	2.50	ปานกลาง
2.ความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	4.00	มาก
3.การบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ	3.43	ปานกลาง
4.ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยว	3.33	ปานกลาง
5.ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยว	3.50	มาก
6.ความมีชื่อเสียง	5.00	มากที่สุด
7.มาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว	1.67	น้อย
8.การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น	3.00	ปานกลาง

เขตปลอดภาษี (Duty free) เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ดังนี้ มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวด้านความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวพบว่า เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีเอกลักษณ์ทางการค้าขายแดนระหว่างประเทศ ระดับผลการประเมินคือปานกลาง ด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวพบว่า เป็นแหล่งท่องเที่ยวแห่งแรกจากด่านพรมแดนไทย-ลาวก่อนเข้าตัวเมืองนครหลวงเวียงจันทน์ มีสถานที่จอดรถ มีผลการประเมินระดับมาก ด้านการบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ได้แก่ มีการบริการด้านร้านค้า/ร้านอาหาร มีการบริการด้านร้านขายของ และการบริการด้านห้องสุขา ผลประเมินระดับปานกลาง ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยวพบว่า มีกิจกรรมการค้าปลอดภาษี บ่อนกาสิโน ผลประเมินระดับปานกลาง ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยวได้แก่ มีการจัดการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกภายในแหล่งท่องเที่ยว และมีการประสานความร่วมมือกับหน่วยงานอื่นเพื่อการพัฒนาประสิทธิภาพการให้บริการทางการท่องเที่ยว ผล

การประเมินระดับมาก ด้านความมีชื่อเสียงพบว่า มีจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเยี่ยมเยือนตลอดเวลาจำนวนมากและถูกจัดแหล่งท่องเที่ยวหลักอยู่ในโปรแกรมทัวร์ของบริษัททัวร์ ผลการประเมินระดับมากที่สุด ด้านมาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวพบว่า ไม่มีการกำหนดกฎระเบียบ/ข้อปฏิบัติในการเข้าชมสถานที่และไม่มีระบบการจัดเก็บค่าธรรมเนียมการเข้าชมสถานที่ ผลประเมินระดับน้อย ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นพบว่า เป็นชุมชนท้องถิ่นไม่มีส่วนร่วมในการกำหนดทิศทางและตัดสินใจทางด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยว แต่ช่วยส่งเสริมด้านเอกลักษณ์และวัฒนธรรมท้องถิ่นและสร้างรายได้ให้กับชุมชนท้องถิ่น ผลประเมินระดับปานกลาง

10) ชื่อแหล่งท่องเที่ยว จุดชมวิวมังโฆเมืองสังทอง (คอยแลนมาน)

สถานที่ตั้ง นครหลวงเวียงจันทน์

ตารางที่ 4.44 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวจุดชมวิวมังโฆเมืองสังทอง (คอยแลนมาน)

ตัวชี้วัดด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพ	แปลความหมาย
1.ความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว	2.75	ปานกลาง
2.ความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	3.80	มาก
3.การบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ	2.43	น้อย
4.ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยว	3.33	ปานกลาง
5.ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยว	1.75	น้อย
6.ความมีชื่อเสียง	2.50	ปานกลาง
7.มาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว	1.00	น้อยที่สุด
8.การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น	2.75	ปานกลาง

จุดชมวิวมังโฆเมืองสังทอง (คอยแลนมาน) เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ดังนี้ มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวด้านความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวพบว่า เป็นแหล่งท่องเที่ยวริมฝั่งโขงตรงข้ามอำเภอสังคม จังหวัดหนองคาย ประเทศไทย มีเอกลักษณ์ทางด้านวิถีชีวิต ระดับผลการประเมินคือปานกลาง ด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวพบว่า เป็นแหล่งท่องเที่ยวติดถนนห่างจากตัวเมืองนครหลวงเวียงจันทน์ไปยังเมืองสังทองไม่ไกลมาก มีสถานที่จอดรถ มีผลการประเมินระดับมาก ด้านการบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ได้แก่ มีการบริการด้านร้านค้า/ร้านอาหาร และการบริการด้านห้องสุขาแต่น้อยมาก ผลประเมินระดับน้อย

ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยวพบว่า มีกิจกรรมทานอาหาร ชมวิวริมโขง ผลประเมินระดับปานกลาง ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยวได้แก่ ไม่มีการจัดการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกภายในแหล่งท่องเที่ยว ผลการประเมินระดับน้อย ด้านความมีชื่อเสียงพบว่า มีนักท่องเที่ยวท้องถิ่นที่เดินทางมาเยี่ยมเยือนตลอดเวลา ผลการประเมินระดับปานกลาง ด้านมาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวพบว่า ไม่มีการกำหนดกฎระเบียบ/ข้อปฏิบัติในการเข้าชมสถานที่และไม่มีระบบการจัดเก็บค่าธรรมเนียมการเข้าชมสถานที่ ผลประเมินระดับน้อย ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นพบว่าช่วยสร้างรายได้ให้กับชุมชนท้องถิ่น ผลประเมินระดับปานกลาง

สรุปพื้นที่เวียงจันทน์

1. พระธาตุหลวง มีระดับศักยภาพตามตัวชี้วัดอยู่ในระดับมาก มีตัวชี้วัดระดับศักยภาพด้านความดึงดูดใจและคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว ด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว และด้านความมีชื่อเสียง อยู่ในระดับมากที่สุด มีเพียงระดับศักยภาพด้านมาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวอยู่ในระดับปานกลาง คะแนนเฉลี่ย 3.844
2. หอพระแก้ว มีระดับศักยภาพตามตัวชี้วัดอยู่ในระดับมาก มีตัวชี้วัดระดับศักยภาพด้านความดึงดูดใจและคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวและด้านความมีชื่อเสียงอยู่ในระดับมากที่สุด และตัวชี้วัดระดับศักยภาพด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยวอยู่ในระดับน้อย คะแนนเฉลี่ย 3.769
3. วัดสีสะเกด มีระดับศักยภาพตามตัวชี้วัดอยู่ในระดับปานกลางและมาก มีระดับตัวชี้วัดระดับศักยภาพด้านความดึงดูดใจและคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวอยู่ในระดับมากที่สุด คะแนนเฉลี่ย 3.560
4. ประตูลี้ มีระดับศักยภาพตามตัวชี้วัดอยู่ในระดับมาก โดยมีตัวชี้วัดระดับศักยภาพด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว และด้านความมีชื่อเสียงอยู่ในระดับมากที่สุด คะแนนเฉลี่ย 3.498
5. ตลาดเช้า มีระดับศักยภาพตามตัวชี้วัดอยู่ในระดับมากและปานกลาง มีตัวชี้วัดระดับศักยภาพด้านความมีชื่อเสียงอยู่ในระดับมากที่สุด และตัวชี้วัดระดับศักยภาพด้านมาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวอยู่ในระดับน้อย คะแนนเฉลี่ย 3.472

6. เขตปลอดภาษี (Duty free) มีระดับศักยภาพตามตัวชี้วัดอยู่ในระดับปานกลาง มีตัวชี้วัดระดับศักยภาพด้านความมีชื่อเสียงอยู่ในระดับมากที่สุด แต่ตัวชี้วัดระดับศักยภาพในด้านมาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวอยู่ในระดับน้อย คะแนนเฉลี่ย 3.303

7. ศูนย์วัฒนธรรมอินแปง มีระดับศักยภาพตามตัวชี้วัดอยู่ในระดับปานกลาง ตัวชี้วัดระดับศักยภาพด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว และ ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นอยู่ในระดับน้อย คะแนนเฉลี่ย 3.052

8. สวนพระวัดเชียงควน (Buddha park) มีระดับศักยภาพตามตัวชี้วัดอยู่ในระดับปานกลาง มีตัวชี้วัดระดับศักยภาพด้านความดึงดูดใจและคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว และด้านความมีชื่อเสียงอยู่ในระดับมาก คะแนนเฉลี่ย 3.038

9. ท่าอ่อน มีระดับศักยภาพตามตัวชี้วัดอยู่ในระดับปานกลาง คะแนนตัวชี้วัดระดับศักยภาพด้านความมีชื่อเสียงอยู่ในระดับมาก แต่คะแนนตัวชี้วัดระดับศักยภาพในด้านการบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ อยู่ในระดับที่น้อย คะแนนเฉลี่ย 2.793

10. จุดชมวิวมังโฆเมืองสังทอง (คอยแลนมาน) มีระดับศักยภาพตามตัวชี้วัดอยู่ในระดับปานกลาง มีคะแนนระดับศักยภาพด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวอยู่ในระดับมาก แต่ระดับศักยภาพในด้านมาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวอยู่ในระดับน้อยที่สุด คะแนนเฉลี่ย 2.539

ระดับศักยภาพตามตัวชี้วัดของสถานที่ท่องเที่ยวในนครหลวงเวียงจันทน์ แสดงดังตาราง

ตารางที่ 4.45 ระดับศักยภาพตามตัวชี้วัดของสถานที่ท่องเที่ยวในนครหลวงเวียงจันทน์

ลำดับ ที่	สถานที่ท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพตามตัวชี้วัด								ค่าเฉลี่ย
		1	2	3	4	5	6	7	8	
1	พระธาตุหลวง	5	5	3	3	4	5	3	4	3.84
2	หอพระแก้ว	4	4	3	2	4	5	4	3	3.77
3	วัดสี่สะเกตุ	5	4	3	3	4	4	3	3	3.56
4	ประตูลี้	4	5	4	2	4	5	3	3	3.50
5	ตลาดเช้า	3	4	4	3	3	5	2	4	3.47

ลำดับ ที่	สถานที่ท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพตามตัวชี้วัด								ค่าเฉลี่ย
		1	2	3	4	5	6	7	8	
6	เขตปลอดภาษี (Duty free)	3	4	3	3	4	5	2	3	3.30
7	ศูนย์วัฒนธรรม อินแปง	3	2	3	4	3	4	3	2	3.05
8	สวนพระวัดเชียง ควน (Buddha park)	4	3	2	3	3	4	3	3	3.04
9	ท่าอ่อน	3	3	2	3	3	4	2	3	2.79
10	จุดชมวิวยิมโง เมืองสังทอง (คอยแลนมาน)	3	4	2	3	2	3	1	3	2.54

หมายเหตุ ระดับศักยภาพตามตัวชี้วัด 5 หมายถึง มากที่สุด, 4 หมายถึง มาก, 3 หมายถึง ปานกลาง, 2 หมายถึง น้อย และ 1 หมายถึง น้อยที่สุด

4.2.4 แขวงบอลิคำไซ

1) ชื่อแหล่งท่องเที่ยว วัดพระบาทโพนแสน

สถานที่ตั้ง เมืองท่าพะบาท แขวงบอลิคำไซ

ตารางที่ 4.46 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยววัดพระบาทโพนแสน

ตัวชี้วัดด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพ	แปลความหมาย
1.ความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว	4.13	มาก
2.ความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	3.20	ปานกลาง
3.การบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ	1.86	น้อย
4.ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยว	2.33	น้อย
5.ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยว	2.75	ปานกลาง
6.ความมีชื่อเสียง	4.00	มาก
7.มาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับ นักท่องเที่ยว	2.00	น้อย
8.การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น	3.00	ปานกลาง

วัดพระบาทโพนสนเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ดังนี้ มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวด้านความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวพบว่า เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสำคัญทางพระพุทธศาสนาและมีคุณค่าทางประวัติศาสตร์ และมีตำนานความเชื่อเกี่ยวกับวังพญานาค ระดับผลการประเมินคือมาก ด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวพบว่า เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ติดถนนมีความสะดวกในการเดินทางเข้าถึง มีสถานที่จอดรถ มีผลการประเมินระดับปานกลาง ด้านการบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ได้แก่ มีการบริการด้านห้องสุขาแต่น้อยมาก ผลประเมินระดับน้อย ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยวพบว่า มีไหว้พระขอพร สักการะพระพุทธรูป ผลประเมินระดับน้อย ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยวได้แก่ มีการจัดการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกภายในแหล่งท่องเที่ยวบ้างและมีการประสานความร่วมมือกับหน่วยงานอื่นเพื่อการพัฒนาประสิทธิภาพการให้บริการทางการท่องเที่ยว ผลการประเมินระดับปานกลาง ด้านความมีชื่อเสียงพบว่า มีนักท่องเที่ยวท้องถิ่นที่เดินทางมาเยี่ยมชมตลอดเวลา ได้รับความนิยมนักท่องเที่ยวท้องถิ่นและเป็นแหล่งท่องเที่ยวถูกจัดอยู่ในโปรแกรมทัวร์ของบริษัททัวร์ในท้องถิ่น ผลการประเมินระดับมาก ด้านมาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวพบว่า ไม่มีการกำหนดกฎระเบียบ/ข้อปฏิบัติในการเข้าชมสถานที่และไม่มีระบบการจัดเก็บค่าธรรมเนียมการเข้าชมสถานที่ ผลประเมินระดับน้อย ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นพบว่าช่วยส่งเสริมเอกลักษณ์ประเพณีท้องถิ่น ผลประเมินระดับน้อย

2) ชื่อแหล่งท่องเที่ยว วัดโพนสนนาคานิคมิต

สถานที่ตั้ง เมืองท่าพะบาท แขวงบอลิคำไซ

ตารางที่ 4.47 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยววัดโพนสนนาคานิคมิต

ตัวชี้วัดด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพ	แปลความหมาย
1.ความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว	4.38	มาก
2.ความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	3.00	ปานกลาง
3.การบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ	2.14	น้อย
4.ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยว	2.00	น้อย
5.ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยว	2.25	น้อย
6.ความมีชื่อเสียง	3.50	มาก
7.มาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว	2.00	น้อย

ตัวชี้วัดด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพ	แปลความหมาย
8.การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น	3.75	มาก

วัดโพนสังกานาคานิมิตเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ดังนี้ มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวด้านความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวพบว่า เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสำคัญทางพระพุทธศาสนาและมีคุณค่าทางประวัติศาสตร์ และมีตำนานความเชื่อเกี่ยวกับวังพญานาค ระดับผลการประเมินคือมาก ด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวพบว่า เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสะดวกในการเดินทางเข้าถึง มีสถานที่จอดรถ มีผลการประเมินระดับปานกลาง ด้านการบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ได้แก่ มีการบริการด้านห้องสุขาแต่มีน้อยมาก ผลประเมินระดับน้อย ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยวพบว่า มีไหว้พระขอพร สักการะพระพุทธรูป ผลประเมินระดับน้อย ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยวได้แก่ มีการจัดการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกภายในแหล่งท่องเที่ยวบ้าง ผลการประเมินระดับน้อย ด้านความมีชื่อเสียงพบว่า มีนักท่องเที่ยวท้องถิ่นที่เดินทางมาเยี่ยมเยือนตลอดเวลาโดยเฉพาะวันสำคัญทางพระพุทธศาสนา ได้รับความนิยมนักท่องเที่ยวท้องถิ่นและเป็นแหล่งท่องเที่ยวถูกจัดอยู่ในโปรแกรมทัวร์ของบริษัททัวร์ในท้องถิ่น ผลการประเมินระดับมาก ด้านมาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวพบว่า ไม่มีการกำหนดกฎระเบียบ/ข้อปฏิบัติในการเข้าชมสถานที่และไม่มีระบบการจัดเก็บค่าธรรมเนียมการเข้าชมสถานที่ ผลประเมินระดับน้อย ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นพบว่า ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการกำหนดทิศทางและตัดสินใจทางด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยว สร้างรายได้ให้กับชุมชนท้องถิ่นและช่วยส่งเสริมเอกลักษณ์ประเพณีท้องถิ่น ผลประเมินระดับมาก

3) ชื่อแหล่งท่องเที่ยว น้ำตกตาดชาย

สถานที่ตั้ง เมืองท่าพะบาท แขวงบอลิคำไซ

ตารางที่ 4.48 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยว น้ำตกตาดชาย

ตัวชี้วัดด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพ	แปลความหมาย
1.ความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว	1.63	น้อย
2.ความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	2.80	ปานกลาง
3.การบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ	1.86	น้อย
4.ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยว	3.00	ปานกลาง
5.ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยว	3.00	ปานกลาง
6.ความมีชื่อเสียง	4.00	มาก

ตัวชี้วัดด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพ	แปลความหมาย
7.มาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว	2.00	น้อย
8.การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น	3.00	ปานกลาง

น้ำตกตาดชายเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ดังนี้ มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวด้านความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวพบว่า เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีสภาพภูมิทัศน์สวยงามแต่เฉพาะหน้าฝน ระดับผลการประเมินคือน้อย ด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวพบว่า เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีเส้นทางท่องเที่ยวสามารถเชื่อมโยงกับเส้นทางท่องเที่ยวหลักแต่มีสภาพถนนที่ไม่เหมาะสมในการเข้าถึงในหน้าฤดูฝน มีสถานที่จอดรถ มีผลการประเมินระดับปานกลาง ด้านการบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ได้แก่ มีการบริการด้านห้องสุขาแต่มีน้อยมาก ผลประเมินระดับน้อย ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยวพบว่า เล่นน้ำ สักการะพระพุทธรูป ผลประเมินระดับปานกลาง ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยวได้แก่ มีการจัดการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกภายในแหล่งท่องเที่ยวบ้างและมีเจ้าหน้าที่คอยให้บริการ/ตอบข้อซักถามแก่นักท่องเที่ยว ผลการประเมินระดับปานกลาง ด้านความมีชื่อเสียงพบว่า ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวท้องถิ่นและนักท่องเที่ยวต่างประเทศกลุ่มผจญภัยและเป็นแหล่งท่องเที่ยวถูกจัดอยู่ในโปรแกรมทัวร์ของบริษัททัวร์ในท้องถิ่น ผลการประเมินระดับมาก ด้านมาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวพบว่า ไม่มีการกำหนดกฎระเบียบ/ข้อปฏิบัติในการเข้าชมสถานที่และไม่มีระบบการจัดเก็บค่าธรรมเนียมการเข้าชมสถานที่ ผลประเมินระดับน้อย ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นพบว่าชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการกำหนดทิศทางและตัดสินใจทางด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยวสร้างรายได้ให้กับชุมชนท้องถิ่น ผลประเมินระดับปานกลาง

4) ชื่อแหล่งท่องเที่ยว ฟามพุตะเวน

สถานที่ตั้ง บอลิคำไซ

ตารางที่ 4.49 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวฟามพุตะเวน

ตัวชี้วัดด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพ	แปลความหมาย
1.ความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว	3.00	ปานกลาง
2.ความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	3.20	ปานกลาง
3.การบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ	3.86	มาก
4.ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยว	4.33	มาก

5.ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยว	4.75	มากที่สุด
6.ความมีชื่อเสียง	4.00	มาก
7.มาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว	4.00	มาก
8.การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น	4.00	มาก

ฟาร์มพุตะเวนเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ดังนี้ มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวด้านความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวพบว่าเป็นฟาร์มสวนเกษตรที่มีสภาพภูมิทัศน์ที่สวยงาม มีความโดดเด่นของแหล่งท่องเที่ยวและสร้างความประทับใจ/ประสบการณ์ทางการท่องเที่ยวที่แปลกใหม่แก่นักท่องเที่ยว ระดับผลการประเมินคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง ด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวพบว่ามีเส้นทางการเดินทางสามารถเชื่อมโยงกับเส้นทางท่องเที่ยวหลักและมีความสะดวกด้านสถานที่จอดรถเพื่อการเข้าชมแหล่งท่องเที่ยว ผลการประเมินระดับปานกลาง ด้านการบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ พบว่า มีการจำหน่ายผลิตภัณฑ์จากฟาร์ม บริการจำหน่ายอาหารและเครื่องดื่ม มีการบริการด้านที่พักแรมและการบริการด้านห้องสุขา มีบริการรถนำเที่ยวนักท่องเที่ยว ผลประเมินระดับมาก ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยวพบว่ามีกิจกรรมนั่งเที่ยวชมฟาร์ม มีความหลากหลายและน่าสนใจของกิจกรรมทางการท่องเที่ยว ผลประเมินระดับมาก ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยวพบว่าการจัดการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกภายในแหล่งท่องเที่ยว มีการจัดการขยะ มีเจ้าหน้าที่คอยให้บริการ/ตอบข้อซักถามแก่นักท่องเที่ยว มีเจ้าหน้าที่ดูแลด้านความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวและมีชาวบ้านในชุมชนคอยให้บริการแก่นักท่องเที่ยว ผลการประเมินระดับมากที่สุด ด้านความมีชื่อเสียงพบว่า มีนักท่องเที่ยวจากที่ต่างๆทั้งในแบบกรุ๊ปทัวร์และนักท่องเที่ยวที่มาเองเดินทางมาเยี่ยมชมเยือนตลอด เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ถูกจัดอยู่ในโปรแกรมทัวร์ของบริษัททัวร์ในท้องถิ่น ผลการประเมินระดับมาก ด้านมาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวพบว่าการกำหนดกฎระเบียบ/ข้อปฏิบัติในการเข้าชมสถานที่ มีการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวและเวลาในการเปิดเข้าชม ผลประเมินระดับมาก ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นพบว่าเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการกำหนดทิศทางและตัดสินใจทางด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยวและช่วยสร้างรายได้ให้กับชุมชนท้องถิ่น สร้างผลตอบแทนที่เป็นธรรมแก่คนท้องถิ่น ผลประเมินระดับมาก

5) ชื่อแหล่งท่องเที่ยว วัดदानสูงนาราม

สถานที่ตั้ง เมืองปากซัน แขวงบอลิคำไซ

ตารางที่ 4.50 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยววัดदानสูงนาราม

ตัวชี้วัดด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพ	แปลความหมาย
1.ความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว	3.63	มาก
2.ความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	3.60	มาก
3.การบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ	1.71	น้อย
4.ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยว	2.33	น้อย
5.ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยว	2.75	ปานกลาง
6.ความมีชื่อเสียง	3.00	ปานกลาง
7.มาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว	2.00	น้อย
8.การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น	3.00	ปานกลาง

วัดदानสูงนารามเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ดังนี้ มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวด้านความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวพบว่า เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสำคัญทางพระพุทธศาสนาและมีคุณค่าทางประวัติศาสตร์ และมีตำนานความเชื่อเกี่ยวกับพญานาค ระดับผลการประเมินคือมาก ด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวพบว่า เป็นแหล่งท่องเที่ยวมีความสะดวกในการเดินทางเข้าถึงอยู่ในเส้นทางท่องเที่ยวหรือสามารถเชื่อมโยงกับเส้นทางท่องเที่ยวหลัก มีสถานที่จอดรถ มีผลการประเมินระดับมาก ด้านการบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ได้แก่ มีการบริการด้านห้องสุขาแต่น้อยมาก ผลประเมินระดับน้อย ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยวพบว่า มีไหว้พระขอพร สักการะบ่อน้ำพญานาค ผลประเมินระดับน้อย ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยวได้แก่ มีการจัดการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกภายในแหล่งท่องเที่ยวบ้างและมีการประสานความร่วมมือกับภาครัฐเพื่อการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ผลการประเมินระดับปานกลาง ด้านความมีชื่อเสียงพบว่า มีนักท่องเที่ยวท้องถิ่นที่เดินทางมาเยี่ยมเยือนตลอดเวลาโดยเฉพาะวันสำคัญทางพระพุทธศาสนา ได้รับความนิยมนักท่องเที่ยวท้องถิ่น ผลการประเมินระดับปานกลาง ด้านมาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวพบว่า ไม่มีการกำหนดกฎระเบียบ/ข้อปฏิบัติในการเข้าชมสถานที่และไม่มีระบบการจัดเก็บค่าธรรมเนียมการเข้าชมสถานที่ ผลประเมินระดับน้อย ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นพบว่าชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมใน

การกำหนดทิศทางและตัดสินใจทางด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยว และช่วยส่งเสริมเอกลักษณ์
ประเพณีท้องถิ่น ผลประเมินระดับปานกลาง

6) ชื่อแหล่งท่องเที่ยว วังน้ำเย็น

สถานที่ตั้ง เมืองคำเกิด แขวงบอลิคำไซ

ตารางที่ 4.51 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยววังน้ำเย็น

ตัวชี้วัดด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพ	แปลความหมาย
1.ความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว	3.13	ปานกลาง
2.ความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	2.40	น้อย
3.การบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ	2.00	น้อย
4.ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยว	2.40	น้อย
5.ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยว	2.50	ปานกลาง
6.ความมีชื่อเสียง	4.50	มากที่สุด
7.มาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับ นักท่องเที่ยว	2.67	ปานกลาง
8.การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น	4.25	มาก

วังน้ำเย็น เมืองหลักชาวเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ดังนี้ มี
ศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวด้านความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวพบว่า เป็นแหล่งน้ำสีเขียว
มรกตที่มีสภาพภูมิทัศน์โดยรอบสวยงาม มีความโดดเด่นของแหล่งท่องเที่ยว ระดับผลการประเมินคือ
ปานกลาง ด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวพบว่า เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีสภาพถนนที่ไม่
เหมาะสมในการเข้าถึงโดยเฉพาะในฤดูฝน ไม่สามารถเข้าถึงได้ มีผลการประเมินระดับน้อย ด้านการ
บริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ได้แก่ มีการบริการด้านห้องสุขาและห้องอาบน้ำแต่มีน้อย
มาก ผลประเมินระดับน้อย ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยวพบว่า เล่นน้ำ ผลประเมินระดับน้อย ด้าน
การบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยวได้แก่ มีการจัดการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกภายในแหล่ง
ท่องเที่ยวบ้างและมีเจ้าหน้าที่คอยให้บริการ/ตอบข้อซักถามแก่นักท่องเที่ยว ผลการประเมินระดับ
ปานกลาง ด้านความมีชื่อเสียงพบว่า ได้รับความนิยมนักท่องเที่ยวท้องถิ่นและนักท่องเที่ยว
ต่างประเทศกลุ่มผจญภัยและเป็นแหล่งท่องเที่ยวถูกจัดอยู่ในโปรแกรมทัวร์ของบริษัททัวร์ ผลการ
ประเมินระดับมากที่สุด ด้านมาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวพบว่า มีการ
กำหนดกฎระเบียบ/ข้อปฏิบัติในการเข้าชมสถานที่ ผลประเมินระดับปานกลาง ด้านการมีส่วนร่วม

ของชุมชนท้องถิ่นพบว่าชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการกำหนดทิศทางและตัดสินใจทางด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยว สร้างรายได้ให้กับชุมชนท้องถิ่นและสร้างผลตอบแทนที่เป็นธรรมแก่คนท้องถิ่น ผลประเมินระดับมาก

7) ชื่อแหล่งท่องเที่ยว จุดล่องเรื่อน้ำเทิน

สถานที่ตั้ง เมืองคำเกิด แขวงบอลิคำไซ

ตารางที่ 4.52 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวจุดล่องเรื่อน้ำเทิน

ตัวชี้วัดด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพ	แปลความหมาย
1.ความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว	2.88	ปานกลาง
2.ความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	3.60	มาก
3.การบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ	2.71	ปานกลาง
4.ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยว	3.33	ปานกลาง
5.ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยว	3.00	ปานกลาง
6.ความมีชื่อเสียง	2.50	ปานกลาง
7.มาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว	3.67	มาก
8.การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น	3.75	มาก

จุดล่องเรื่อน้ำเทินเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ดังนี้ มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวด้านความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวพบว่า แม่น้ำเทินเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีสภาพภูมิทัศน์ที่สวยงามทางธรรมชาติ และจุดล่องเรื่อน้ำเทินยังแสดงให้เห็นเอกลักษณ์ทางด้านวิถีชีวิต มีการนำปลอกกระสุนปืนใหญ่มาดัดแปลงเป็นเรือ ระดับผลการประเมินคือ ปานกลาง ด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวพบว่า เป็นแหล่งท่องเที่ยวติดถนนริมฝั่งแม่น้ำเทิน มีผลการประเมินระดับมาก ด้านการบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ได้แก่ มีการบริการด้านร้านขายของ และการบริการด้านห้องสุขา ผลประเมินระดับปานกลาง ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยวพบว่า มีกิจกรรมล่องเรือ ผลประเมินระดับปานกลาง ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยวได้แก่ มีการจัดการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกภายในแหล่งท่องเที่ยว ผลการประเมินระดับปานกลาง ด้านความมีชื่อเสียงพบว่า มีจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเยี่ยมเยือนบ้าง ผลการประเมินระดับปานกลาง ด้านมาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวพบว่า มีการกำหนดกฎระเบียบ/ข้อปฏิบัติในการเข้าชมสถานที่และมีระบบการจัดเก็บค่าธรรมเนียมการล่องเรือ

ผลประเมินระดับปานกลาง ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นพบว่า เป็นชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการกำหนดทิศทางและตัดสินใจทางด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยว แต่ช่วยส่งเสริมด้านเอกลักษณ์และวัฒนธรรมท้องถิ่นและสร้างรายได้ให้กับชุมชนท้องถิ่น ผลประเมินระดับมาก

8) ชื่อแหล่งท่องเที่ยว ถ้ำมังกร

สถานที่ตั้ง เมืองคำเกิด แขวงบอลิคำไซ

ตารางที่ 4.53 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวถ้ำมังกร

ตัวชี้วัดด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพ	แปลความหมาย
1.ความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว	3.63	มาก
2.ความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	3.40	ปานกลาง
3.การบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ	2.29	น้อย
4.ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยว	4.00	มาก
5.ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยว	3.75	มาก
6.ความมีชื่อเสียง	4.50	มากที่สุด
7.มาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว	4.00	มาก
8.การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น	3.75	มาก

ถ้ำมังกรเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ดังนี้ มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวด้านความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวพบว่า เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีสภาพภูมิทัศน์ที่สวยงามทางธรรมชาติ และความโดดเด่นของแหล่งท่องเที่ยว ระดับผลการประเมินคือมาก ด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวพบว่า เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ติดถนนอยู่ในเส้นทางท่องเที่ยวสะดวกในการเดินทางเข้าถึง มีผลการประเมินระดับปานกลาง ด้านการบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ พบว่ามีการบริการด้านห้องสุขา ผลประเมินระดับน้อย ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยวพบว่า มีกิจกรรมลอดถ้ำ ไหว้พระขอพรและเดินชมธรรมชาติ ผลประเมินระดับมาก ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยวพบว่ามีการจัดการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกภายในแหล่งท่องเที่ยว มีเจ้าหน้าที่คอยให้บริการ/ตอบข้อซักถามแก่นักท่องเที่ยวและบริการด้านมัคคุเทศก์ในถ้ำ ผลการประเมินระดับมาก ด้านความมีชื่อเสียงพบว่า มีจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเยี่ยมเยียนเป็นทีนิยมจากนักท่องเที่ยวต่างประเทศและถูกจัดอยู่ในโปรแกรมทัวร์ของบริษัททัวร์ ผลการประเมินระดับมากที่สุด ด้านมาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวพบว่า มีการกำหนด

กฎระเบียบ/ข้อปฏิบัติในการเข้าชมสถานที่และมีระบบการจัดเก็บค่าธรรมเนียมการเข้าถ้า ผลประเมินระดับมาก ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นพบว่า เป็นชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการกำหนดทิศทางและตัดสินใจทางด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ช่วยส่งเสริมด้านเอกลักษณ์และวัฒนธรรมท้องถิ่นและสร้างรายได้ให้กับชุมชนท้องถิ่น ผลประเมินระดับมาก

9) ชื่อแหล่งท่องเที่ยว บ่อน้ำอุ่นลำน้ำพาว

สถานที่ตั้ง เมืองคำเกิด แขวงบอลิคำไซ

ตารางที่ 4.54 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวบ่อน้ำอุ่นลำน้ำพาว

ตัวชี้วัดด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพ	แปลความหมาย
1.ความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว	2.75	ปานกลาง
2.ความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	3.00	ปานกลาง
3.การบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ	2.14	น้อย
4.ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยว	2.67	ปานกลาง
5.ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยว	3.25	ปานกลาง
6.ความมีชื่อเสียง	2.50	ปานกลาง
7.มาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว	3.33	ปานกลาง
8.การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น	2.25	น้อย

บ่อน้ำอุ่นลำน้ำพาวเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ดังนี้ มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวด้านความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวพบว่า บ่อน้ำอุ่นเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีสภาพภูมิทัศน์ที่สวยงามทางธรรมชาติ แสดงให้เห็นเอกลักษณ์ทางด้านวิถีชีวิตระดับผลการประเมินคือปานกลาง ด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวพบว่า สภาพของถนนหนทางสะดวกในการเดินทางเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว มีผลการประเมินระดับปานกลาง ด้านการบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ได้แก่ การบริการด้านห้องสุขา ที่พักและที่อาบน้ำอุ่น ผลประเมินระดับน้อย ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยวพบว่า มีกิจกรรมอาบน้ำอุ่น ผลประเมินระดับปานกลาง ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยวได้แก่ มีการจัดการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกภายในแหล่งท่องเที่ยว ผลการประเมินระดับปานกลาง ด้านความมีชื่อเสียงพบว่า มีจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเยี่ยมเยือนบ้าง ผลการประเมินระดับปานกลาง ด้านมาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวพบว่า มีการกำหนดกฎระเบียบ/ข้อปฏิบัติในการเข้าชมสถานที่และมีระบบการ

จัดเก็บค่าธรรมเนียมการอาบน้ำอุ่น ผลประเมินระดับปานกลาง ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น พบว่าเป็นชุมชนท้องถิ่นไม่มีส่วนร่วมในการกำหนดทิศทางและตัดสินใจทางด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ผลประเมินระดับน้อย

10) ชื่อแหล่งท่องเที่ยว จุดชมวิวป่าหินปูน

สถานที่ตั้ง เมืองปากกะดิง แขวงบอลิคำไซ

ตารางที่ 4.55 ผลการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวจุดชมวิวป่าหินปูน

ตัวชี้วัดด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพ	แปลความหมาย
1.ความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว	2.38	น้อย
2.ความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	3.60	มาก
3.การบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ	1.57	น้อย
4.ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยว	2.33	น้อย
5.ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยว	2.50	ปานกลาง
6.ความมีชื่อเสียง	3.50	มาก
7.มาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว	1.00	น้อยที่สุด
8.การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น	1.00	น้อยที่สุด

จุดชมวิวป่าหินปูนเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ดังนี้ มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวด้านความดึงดูดใจ/คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวพบว่า เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีสภาพภูมิทัศน์ที่สวยงามทางธรรมชาติ ระดับผลการประเมินคือน้อย ด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวพบว่า สภาพของถนนหนทางสะดวกในการเดินทางเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว อยู่ในเส้นทางท่องเที่ยวหรือสามารถเชื่อมโยงกับเส้นทางท่องเที่ยวหลัก มีผลการประเมินระดับมาก ด้านการบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ได้แก่ ไม่มีการบริการด้านห้องสุขา ผลประเมินระดับน้อย ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยวพบว่า ไม่มีกิจกรรมใด ผลประเมินระดับน้อย ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยวได้แก่ มีการจัดการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกภายในแหล่งท่องเที่ยว มีการจัดการขยะ ผลการประเมินระดับปานกลาง ด้านความมีชื่อเสียงพบว่า มีจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเยี่ยมเยือน ผลการประเมินระดับมาก ด้านมาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวพบว่า ไม่มีการกำหนดกฎระเบียบ/ข้อปฏิบัติในการเข้าชมสถานที่ ผลประเมินระดับน้อยที่สุด ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นพบว่าไม่มีการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น ผลประเมินระดับน้อยที่สุด

สรุปพื้นที่บอ리카ไซ

1. ฟามพุตะเวน มีระดับศักยภาพตามตัวชี้วัดอยู่ในระดับมาก มีระดับศักยภาพในด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยว อยู่ในระดับมากที่สุด คะแนนเฉลี่ย 3.893
2. ถ้ำมังกร มีระดับศักยภาพตามตัวชี้วัดอยู่ในระดับมาก มีระดับศักยภาพในด้านความมีชื่อเสียง อยู่ในระดับมากที่สุด คะแนนเฉลี่ย 3.664
3. จุดล่องเรือน้ำเหิน มีระดับศักยภาพตามตัวชี้วัดอยู่ในระดับปานกลาง มีระดับศักยภาพด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ด้านมาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว และด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น อยู่ในระดับมาก คะแนนเฉลี่ย 3.180
4. วังน้ำเย็น มีระดับศักยภาพตามตัวชี้วัดอยู่ในระดับปานกลาง มีระดับศักยภาพด้านความมีชื่อเสียง อยู่ในระดับมากที่สุด คะแนนเฉลี่ย 3.000
5. วัดพระบาทโพนสนัน มีระดับศักยภาพตามตัวชี้วัดอยู่ในระดับปานกลาง คะแนนเฉลี่ย 2.908
6. วัดโพนสนันนาคานิมีต มีระดับศักยภาพตามตัวชี้วัดอยู่ในระดับปานกลาง คะแนนเฉลี่ย 2.877
7. วัดตานสูงวนาราม มีระดับศักยภาพตามตัวชี้วัดอยู่ในระดับปานกลาง คะแนนเฉลี่ย 2.753
8. บ่อน้ำอุ่นลำน้ำพาว มีระดับศักยภาพตามตัวชี้วัดอยู่ในระดับปานกลาง คะแนนเฉลี่ย 2.736
9. น้ำตกตาดชาย มีระดับศักยภาพตามตัวชี้วัดอยู่ในระดับปานกลาง มีระดับศักยภาพด้านความมีชื่อเสียง อยู่ในระดับมาก คะแนนเฉลี่ย 2.660
10. จุดชมวิวป่าหิณปูน มีระดับศักยภาพตามตัวชี้วัดอยู่ในระดับปานกลาง มีระดับศักยภาพด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว อยู่ในระดับมาก แต่มีระดับศักยภาพในด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยว น้อยที่สุด คะแนนเฉลี่ย 2.235

ระดับศักยภาพตามตัวชี้วัดของสถานที่ท่องเที่ยวในเขตบอริคำไซ แสดงดังตาราง

ตารางที่ 4.56 ระดับศักยภาพตามตัวชี้วัดของสถานที่ท่องเที่ยวในเขตบอริคำไซ

ลำดับ ที่	สถานที่ท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพตามตัวชี้วัด								ค่าเฉลี่ย
		1	2	3	4	5	6	7	8	
1	ฟามพุตะเวน	3	3	4	4	5	4	4	4	3.89
2	ถ้ำมังกร	4	3	2	4	4	5	4	4	3.66
3	จุดล่องเรื่อน้ำเหิน	3	4	3	3	3	3	4	4	3.18
4	วังน้ำเย็น	3	2	2	2	3	5	3	4	3.00
5	วัดพระบาทโพธิ์ สน	3	3	2	2	2	4	2	3	2.91
6	วัดโพธิ์สนนาคา นิมิต	4	3	2	2	2	4	2	4	2.88
7	วัดदानสูงวนา ราม	4	4	2	2	3	3	2	3	2.75
8	บ่อน้ำอุ่นลำน้ำ พาว	3	3	2	3	3	3	3	2	2.74
9	น้ำตกตาดชาย	2	3	2	3	3	4	2	3	2.66
10	จุดชมวิวป่า หินปูน	2	4	2	2	3	4	1	1	2.24

หมายเหตุ ระดับศักยภาพตามตัวชี้วัด 5 หมายถึง มากที่สุด, 4 หมายถึง มาก, 3 หมายถึง ปานกลาง, 2 หมายถึง น้อย และ 1 หมายถึง น้อยที่สุด

4.3 ผลการวิเคราะห์ SWOT

ผลการวิเคราะห์SWOT จากการแบบสัมภาษณ์ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียประกอบด้วย หน่วยงานภาครัฐ ประชาชนในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว ผู้จัดการแหล่งท่องเที่ยว ผู้ประกอบการแหล่งท่องเที่ยว ในพื้นที่ จังหวัดหนองคาย จังหวัดบึงกาฬ นครหลวงเวียงจันทน์และแขวงบอริคำไซ ทั้งหมด 162 คน ได้ผลการวิเคราะห์แต่ละพื้นที่ดังนี้

4.3.1 ผลการวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส ข้อจำกัด ของอุปทานด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่ เชื่อมโยงหนองคาย-เวียงจันทน์

จุดแข็ง

- 1) มีแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ เช่น ในสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีแหล่งวัฒนธรรมที่เก่าแก่ มีภาษาและการแต่งกายที่มีเอกลักษณ์ มีแหล่งท่องเที่ยวที่มีความอุดมสมบูรณ์ทางธรรมชาติและยังไม่ถูกทำลาย ท่าเลที่ตั้งสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว สามารถเชื่อมผ่านไปยังประเทศเพื่อนบ้านที่อยู่ในอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขง (Greater Mekong Subregion Countries) ได้ทุกประเทศ มีแหล่งท่องเที่ยวที่มีร่องรอยทางสถาปัตยกรรมที่เก่าแก่โดยเฉพาะวัดวาอารามต่างๆ ในแขวงเวียงจันทน์นั้นเป็นที่ดึงดูดใจของนักท่องเที่ยวต่างชาติและชาวไทย และนักท่องเที่ยวที่นับถือศาสนาพุทธโดยทั่วไป
- 2) การติดต่อสื่อสารของประชาชนในสองพื้นที่ (หนองคายและเวียงจันทน์) สามารถสื่อสารกันได้ดี เนื่องจากมีภาษาพูดที่คล้ายคลึงกัน
- 3) การเดินทางเข้า-ออกระหว่างประเทศและโครงสร้างพื้นฐานด้านการคมนาคมของทั้งสองพื้นที่อยู่ในระดับที่ดีทั้งเส้นทางทางบกและเส้นทางทางเรือ
- 4) การมีสัมพันธภาพที่ดีระหว่างประเทศไทยและสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ส่งผลต่อการสร้างความร่วมมือทางการท่องเที่ยวร่วมกัน
- 5) การที่สองพื้นที่มีทัศนียภาพทางธรรมชาติตามลำน้ำโขงที่สวยงาม เป็นที่ดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวจากทั้งในและต่างประเทศเดินทางมาเยือน
- 6) การมีทรัพยากรทางธรรมชาติที่หลากหลาย อาทิ ป่าไม้ แม่น้ำ น้ำตก ในสองพื้นที่ทำให้นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเยือนได้สัมผัสบรรยากาศที่หลากหลาย
- 7) เป็นแหล่งผลิตปลาแม่น้ำโขงตามธรรมชาติที่เป็นที่รู้จักและได้รับความนิยมในการรับประทานตามร้านอาหารต่างๆ จากนักท่องเที่ยวที่มาเยือนในสองพื้นที่
- 8) มีสถานที่ท่องเที่ยวที่มีเรื่องราวเกี่ยวกับพญานาค อาทิ วัดถ้ำศรีมงคล (วัดถ้ำเพิงดิน) และวัดไท ในพื้นที่จังหวัดหนองคาย ตามความเชื่อของคนท้องถิ่นและบุคคลทั่วไปอย่างกว้างขวาง

จุดอ่อน

- 1) คุณภาพการบริการของแหล่งท่องเที่ยวและผู้ประกอบการทางการท่องเที่ยวยังมีมาตรฐานไม่เพียงพอ ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว การบำรุงรักษาแหล่งท่องเที่ยว ด้านความสะอาด มาตรการด้านความปลอดภัยให้แก่นักท่องเที่ยว ด้านการให้ข้อมูลของมัคคุเทศก์ใน

การนำเที่ยว รวมถึงการตั้งราคาสินค้าและบริการที่สูงเกินจริงในสินค้าและบริการบางอย่างและไม่สอดคล้องกับคุณค่าที่นักท่องเที่ยวได้รับ เป็นต้น

2) ด้านโครงสร้างพื้นฐานที่สนับสนุนด้านการเดินทางท่องเที่ยวยังไม่สะดวกสบายเท่าที่ควร และมีข้อจำกัดหลายด้าน เช่น ทางคมนาคมระหว่างลาวกับประเทศเพื่อนบ้าน และภายในประเทศ เช่น แขวงต่อแขวง และลาวเป็นภูเขา ต้องใช้เงินมากในการสร้างทางคมนาคม และพาหนะ ยังไม่มีคุณภาพไม่สูง เช่น เครื่องบินมีสายการบินไม่กี่สาย และหลายประเทศยังไม่รู้จักสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เพราะยังขาดการโฆษณาประชาสัมพันธ์ที่ทั่วถึงและครอบคลุม

3) งบประมาณด้านการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวและงบประมาณด้านการโฆษณาประชาสัมพันธ์ทางการท่องเที่ยวของทั้งสองพื้นที่ยังมีจำกัด ทำให้พื้นที่ยังไม่เป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวางในระดับนานาชาติ

4) ด้านการพัฒนาความรู้ความสามารถและทักษะของบุคลากรทางการท่องเที่ยวยังมีจำกัด ทำให้ส่งผลต่อประสิทธิภาพการให้บริการทางการท่องเที่ยวซึ่งมีผลต่อระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มาเยือนในพื้นที่ อาทิ มารยาทและการพูดจากับนักท่องเที่ยว ความสามารถในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ เป็นต้น

5) สภาพถนนหนทางในเวียงจันทน์ควรได้รับการปรับปรุงให้มีมาตรฐานที่ดีในหลายจุดเนื่องจากสภาพถนนโดยเฉพาะในพื้นที่รอบนอกมีสภาพเป็นหลุม เป็นบ่อ และไม่เป็นถนนแบบลาดยาง

6) การพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกที่จำเป็นสำหรับนักท่องเที่ยวยังมีความต้องการอยู่มากในแหล่งท่องเที่ยวหลายแห่งในสองพื้นที่ (หนองคายและเวียงจันทน์) เช่น ความสะอาดและจำนวนห้องสุขาที่เพียงพอ สถานที่จอดรถ ถังขยะ ร้านอาหารและเครื่องดื่ม จุดบริการข้อมูลทางการท่องเที่ยวแก่นักท่องเที่ยว เป็นต้น

7) การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวของชุมชนในแหล่งท่องเที่ยวบางแห่งในสองพื้นที่ยังมีน้อย และการท่องเที่ยวยังไม่ได้รับความสนใจจากชุมชนในพื้นที่เท่าที่ควร ทำให้โครงการด้านการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวในระดับชุมชนไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร

8) ความล่าช้าและความซ้ำซ้อนด้านการดำเนินงานของหน่วยงานภายใต้ระบบราชการเป็นอุปสรรคในการพัฒนาการท่องเที่ยว

9) แหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงหลายแห่งประสบปัญหาด้านการรับรองนักท่องเที่ยว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงเทศกาลสำคัญ เช่น เทศกาลปีใหม่ เทศกาลสงกรานต์ เทศกาลออกพรรษา เป็นต้น ซึ่งปัญหาที่พบ คือ สถานที่จอดรถ จำนวนที่พักแรมและร้านอาหารที่ไม่เพียงพอ เป็นต้น

10) สิ่งอำนวยความสะดวกในสถานที่ท่องเที่ยวหลายแห่งยังขาดการดูแลรักษาที่ดี ทำให้มีความเสื่อมโทรม/ชำรุด

11) นโยบายทางการท่องเที่ยวของภาครัฐในระดับจังหวัดของประเทศไทยขาดความต่อเนื่องและมีการเปลี่ยนแปลงบ่อย จึงส่งผลให้การพัฒนาทางการท่องเที่ยวขาดแผนในการพัฒนาระยะยาว อันจะนำไปสู่การพัฒนาทางการท่องเที่ยวที่ต่อเนื่องและยั่งยืนในอนาคต

โอกาส

1) ความสงบเรียบร้อยของบ้านเมือง การต้อนรับขับสู้ ความยิ้มแย้มแจ่มใสของคนท้องถิ่นและค่าครองชีพที่ไม่สูง เป็นสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวที่ดีให้กับทั้งสองพื้นที่

2) การมีกรอบความร่วมมือระหว่างประเทศของทั้งสองประเทศ (ไทย และ สปป.ลาว) อาทิ กรอบความร่วมมือของกลุ่มประเทศอาเซียน กรอบความร่วมมือของกลุ่มประเทศในอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขง เป็นปัจจัยที่เอื้อประโยชน์ต่อการพัฒนาทางการท่องเที่ยวเชื่อมโยงของทั้งสองพื้นที่

3) ภาครัฐของทั้งสองประเทศให้ความสำคัญและสนับสนุนให้เกิดการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่ (หนองคายและเวียงจันทน์)

4) การให้การสนับสนุนและการให้ความร่วมมือของภาคประชาชนในพื้นที่ในการจัดกิจกรรมประเพณีต่างๆ เป็นการสนับสนุนให้เกิดการเดินทางของนักท่องเที่ยวเข้ามาในพื้นที่ดังกล่าวได้ดีมากขึ้น

5) การจัดตั้งเขตเศรษฐกิจพิเศษของจังหวัดหนองคาย มีส่วนช่วยผลักดันการท่องเที่ยวในพื้นที่จังหวัดหนองคายและพื้นที่ใกล้เคียงให้เติบโตได้ดียิ่งขึ้น

6) การดำเนินโครงการรถไฟความเร็วสูงที่เชื่อมโยงประเทศไทย สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และประเทศจีน เป็นโอกาสดีในการส่งเสริมการท่องเที่ยวในพื้นที่ดังกล่าว โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเพิ่มขึ้นของจำนวนนักท่องเที่ยวชาวจีนเข้ามาในพื้นที่ในอนาคตเมื่อโครงการดังกล่าวแล้วเสร็จ

7) เทศกาลบั้งไฟพญานาคในพื้นที่จังหวัดหนองคายและนครหลวงเวียงจันทน์ได้รับความสนใจอย่างมากจากสื่อต่างๆ ทั้งในและต่างประเทศ ซึ่งส่งผลดีต่อการโฆษณาประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวในพื้นที่ให้เป็นที่ยอมรับทั้งในระดับประเทศและระดับนานาชาติ

8) หน่วยงานภาครัฐของทั้งสองประเทศ (ไทย และ สปป.ลาว) ให้ความสำคัญและสนับสนุนการพัฒนาภาคการท่องเที่ยวในระดับชุมชน เช่น ในพื้นที่จังหวัดหนองคายมีการจัดสรรงบประมาณด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวในระดับชุมชนท้องถิ่นเป็นจำนวนมากในปีงบประมาณ 2561 ส่งผลให้ชุมชนมีรายได้เพิ่มขึ้นจากการท่องเที่ยว ทำให้ภาคประชาชนท้องถิ่นมีการตื่นตัวด้านการท่องเที่ยวและเข้ามามีบทบาทในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่ของตนมากยิ่งขึ้น

ข้อจำกัด

1) การสนับสนุนจากหน่วยงานภาครัฐด้านการพัฒนาบุคลากรทางการท่องเที่ยว การจัดสรรด้านงบประมาณทางการท่องเที่ยว และการพัฒนากฎระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการจัดการทางการท่องเที่ยวของประเทศไทยและเป็นโอกาสดีในการส่งเสริมการท่องเที่ยวในพื้นที่ดังกล่าว มีความแตกต่างกันมาก ทำให้การพัฒนาการท่องเที่ยวเชื่อมโยงในสองพื้นที่ ยังมีข้อจำกัดและมีมาตรฐานที่แตกต่างกันอยู่มาก

2) สภาพเศรษฐกิจที่ตกต่ำ ส่งผลให้จำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในพื้นที่มีจำนวนลดลง

3) คู่แข่งขันในธุรกิจทางการท่องเที่ยวมีมากขึ้น ทำให้สถานประกอบการด้านการท่องเที่ยว อาทิ บริษัททัวร์ ที่พักแรม ร้านอาหาร ต้องปรับตัวอย่างมากเพื่อความอยู่รอดของธุรกิจ อาทิ การแข่งขันด้านราคา การทำการตลาดออนไลน์ การพัฒนาด้านคุณภาพเพื่อให้ทัดเทียมกับคู่แข่ง เป็นต้น

4) สำหรับประเทศไทย การมีหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่หลายหน่วยงาน อาทิ องค์การบริหารส่วนจังหวัด องค์การบริหารส่วนตำบล สำนักงานพัฒนาชุมชน สำนักจัดการทรัพยากรป่าไม้ เป็นต้น ส่งผลให้การพัฒนาทางการท่องเที่ยวของแหล่งท่องเที่ยวในบางพื้นที่จำเป็นต้องมีการประสานกับหลายหน่วยงาน ทำให้เกิดความล่าช้าและยังมีความขัดแย้งในการดำเนินงานระหว่างหน่วยงาน

5) ข้อจำกัดด้านสภาพอากาศและภัยธรรมชาติ เช่น น้ำท่วม ทำให้แหล่งท่องเที่ยวบางแห่งทั้งในสองพื้นที่ไม่สามารถเปิดให้เข้าชมได้ตลอดทั้งปี

6) สำหรับพื้นที่ในจังหวัดหนองคาย การสนับสนุนด้านงบประมาณในการพัฒนาทางการท่องเที่ยวจากหน่วยงานภาครัฐ ยังไม่ทั่วถึงทุกพื้นที่ในระดับท้องถิ่น ขาดความต่อเนื่องด้านการสนับสนุน และหลายโครงการมีการอนุมัติงบประมาณแบบเร่งด่วนภายใต้เงื่อนไขด้านระยะเวลาในการดำเนินโครงการที่ไม่สอดคล้องเหมาะสม ทำให้การดำเนินโครงการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวบางอย่างไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร

7) ปัญหาด้านการสื่อสารระหว่างเจ้าหน้าที่ภาครัฐและประชาชนในบางพื้นที่ในจังหวัดหนองคาย ยังมีความไม่เข้าใจซึ่งกันและกันในบางครั้งหรือในบางเรื่อง สิ่งนี้เป็นอุปสรรคในการสร้างความร่วมมือเพื่อการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่ให้ประสบผลสำเร็จได้

ตารางที่ 4.57 จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส ข้อจำกัด ของอุปทานด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่เชื่อมโยงหนองคาย-เวียงจันทน์

จุดแข็ง	จุดอ่อน	โอกาส	ข้อจำกัด
มีแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์	1) คุณภาพการบริการของแหล่งท่องเที่ยวและผู้ประกอบการทางการท่องเที่ยวยังมีมาตรฐานไม่เพียงพอ	1) ความสงบเรียบร้อยของบ้านเมือง การต้อนรับขับสู้ ความยิ้มแย้มแจ่มใสของคนท้องถิ่นและค่าครองชีพที่ไม่สูง เป็นสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวที่ดีให้กับทั้งสองพื้นที่	1. 1) ขาดงบประมาณสนับสนุนในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวระหว่างจังหวัดบึงกาฬและแขวงบอลิคำไซ
การมีภาษาพูดที่คล้ายคลึงกันของประชาชนในสองพื้นที่	2) ด้านโครงสร้างพื้นฐานที่สนับสนุนด้านการเดินทางท่องเที่ยวยังไม่สะดวกสบายเท่าที่ควร และมีข้อจำกัดหลายด้าน	2) การมีกรอบความร่วมมือระหว่างประเทศของทั้งสองประเทศ เป็นปัจจัยที่เอื้อประโยชน์ต่อการพัฒนาทางการท่องเที่ยวเชื่อมโยงของทั้งสองพื้นที่	2. 2) สภาพการคมนาคมระหว่างจังหวัดบึงกาฬและแขวงบอลิคำไซเป็นทางเรือทำให้การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวที่ต้องการเดินทางท่องเที่ยวในสองพื้นที่ไม่สะดวก
3) การเดินทางเข้า-ออกระหว่างประเทศและ	3) งบประมาณด้านการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว	3) ภาครัฐของทั้งสองประเทศให้ความสำคัญ	3) กฎระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการจัดการทางการ

จุดแข็ง	จุดอ่อน	โอกาส	ข้อจำกัด
โครงสร้างพื้นฐานด้านการคมนาคมของทั้งสองพื้นที่อยู่ในระดับที่ดีทั้งเส้นทางทางบกและเส้นทางทางเรือ	และงบประมาณด้านการโฆษณาประชาสัมพันธ์ทางการท่องเที่ยวของทั้งสองพื้นที่ยังมีจำกัด ทำให้พื้นที่ยังไม่เป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวางในระดับนานาชาติ	และสนับสนุนให้เกิดการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่	ท่องเที่ยวของประเทศไทย และเป็นโอกาสดีในการส่งเสริมการท่องเที่ยวในพื้นที่ดังกล่าว มีความแตกต่างกันมาก ทำให้การพัฒนาการท่องเที่ยวเชื่อมโยงในสองพื้นที่ ยังมีข้อจำกัดและมีมาตรฐานที่แตกต่างกันอยู่มาก
4) การมีสัมพันธ์ภาพที่ดีระหว่างประเทศไทยและสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว	4) เส้นทางคมนาคมในเวียงจันทน์การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวยังต้องได้รับการพัฒนา โดยเฉพาะการเดินทางท่องเที่ยวในฤดูฝน	4) การให้การสนับสนุนและการให้ความร่วมมือของภาคประชาชนในพื้นที่ในการจัดกิจกรรมประเพณีต่างๆ เป็นการสนับสนุนให้เกิดการเดินทางของนักท่องเที่ยวเข้ามาในพื้นที่ดังกล่าวได้ดีมากขึ้น	4) สภาพเศรษฐกิจที่ตกต่ำส่งผลให้จำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในพื้นที่มีจำนวนลดลง
5) การที่สองพื้นที่มีทัศนียภาพทางธรรมชาติตามลำน้ำโขงที่สวยงาม มีทรัพยากรทางธรรมชาติที่หลากหลายเป็นที่ดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวจากทั้งในและต่างประเทศเดินทางมาเยือน	5) บุคลากรยังมีข้อจำกัดด้านการท่องเที่ยวที่มีความรู้และทักษะด้านการบริการที่ดี	5) การจัดตั้งเขตเศรษฐกิจพิเศษของจังหวัดหนองคาย มีส่วนช่วยผลักดันการท่องเที่ยวในพื้นที่จังหวัดหนองคาย และพื้นที่ใกล้เคียงให้เติบโตได้ดียิ่งขึ้น	5) คู่แข่งขันในธุรกิจทางการท่องเที่ยวมีมากขึ้น ทำให้สถานประกอบการด้านการท่องเที่ยว อาทิ บริษัททัวร์ ที่พักแรม ร้านอาหาร ต้องปรับตัวอย่างมากเพื่อความอยู่รอดของธุรกิจ
6) มีปลาแม่น้ำโขงตามธรรมชาติ และมีอาหารท้องถิ่นที่หลากหลาย	6) การพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกที่จำเป็นสำหรับนักท่องเที่ยวมีความต้องการอยู่มากในแหล่งท่องเที่ยวหลายแห่งในสองพื้นที่ สิ่งอำนวยความสะดวกในสถานที่	6) การดำเนินโครงการรถไฟความเร็วสูงที่เชื่อมโยงประเทศไทย สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และประเทศจีน เป็นโอกาสดีในการส่งเสริมการ	6) สำหรับประเทศไทย การมีหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่หลายหน่วยงาน อาทิ องค์การบริหารส่วนจังหวัด องค์การบริหารส่วนตำบล

จุดแข็ง	จุดอ่อน	โอกาส	ข้อจำกัด
	ห้องเที่ยวหลายแห่งยังขาดการดูแลรักษาที่ดี	ห้องเที่ยวในพื้นที่ดังกล่าวโดยเฉพาะอย่างยิ่งการเพิ่มขึ้นของจำนวนนักท่องเที่ยวชาวจีนเข้ามาในพื้นที่ในอนาคต	สำนักงานพัฒนาชุมชน สำนักจัดการทรัพยากรป่าไม้ เป็นต้น ส่งผลให้การพัฒนาทางการท่องเที่ยวของแหล่งท่องเที่ยวในบางพื้นที่จำเป็นต้องมีการประสานกับหลายหน่วยงาน ทำให้เกิดความล่าช้าและยังมีความขัดแย้งในการดำเนินงานระหว่างหน่วยงาน
7) มีสถานที่ท่องเที่ยวที่มีเรื่องราวเกี่ยวกับพญานาค	7) การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวของชุมชนในแหล่งท่องเที่ยวบางแห่งในสองพื้นที่ยังมีน้อย และการท่องเที่ยวยังไม่ได้รับความสนใจจากชุมชนในพื้นที่เท่าที่ควร ทำให้โครงการด้านการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวในระดับชุมชนไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร	7) เทศกาลบั้งไฟพญานาคในพื้นที่จังหวัดหนองคายและนครหลวงเวียงจันทน์ได้รับความสนใจอย่างมากจากสื่อต่างๆ ทั้งในและต่างประเทศ ซึ่งส่งผลดีต่อการโฆษณาประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวในพื้นที่ให้เป็นที่ยุ้จักทั้งในระดับประเทศและระดับนานาชาติ	7) ข้อจำกัดด้านสภาพอากาศและภัยธรรมชาติ เช่น น้ำท่วม ทำให้แหล่งท่องเที่ยวบางแห่งทั้งในสองพื้นที่ไม่สามารถเปิดให้เข้าชมได้ตลอดทั้งปี แหล่งท่องเที่ยวบางแห่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวตามฤดูกาล
	8) ความล่าช้าและความซ้ำซ้อนด้านการดำเนินงานของหน่วยงานภายใต้ระบบราชการเป็นอุปสรรคในการพัฒนาการท่องเที่ยว	8) หน่วยงานภาครัฐของทั้งสองประเทศ (ไทยและ สปป.ลาว) ให้ความสำคัญและสนับสนุนการพัฒนาภาคการท่องเที่ยวในระดับชุมชนส่งผลให้ชุมชนมีรายได้เพิ่มขึ้นจากการท่องเที่ยว ทำให้ภาคประชาชนท้องถิ่นมีการตื่นตัวด้านการท่องเที่ยว	8) การสนับสนุนด้านงบประมาณในการพัฒนาทางการท่องเที่ยวจากหน่วยงานภาครัฐ ยังไม่ทั่วถึงทุกพื้นที่ในระดับท้องถิ่น ขาดความต่อเนื่องด้านการสนับสนุน

จุดแข็ง	จุดอ่อน	โอกาส	ข้อจำกัด
		และเข้ามามีบทบาทในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่ของตนมากยิ่งขึ้น	
	9) แหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงหลายแห่งประสบปัญหาด้านการรับรองนักท่องเที่ยวโดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงเทศกาลสำคัญ		9) ปัญหาด้านการสื่อสารระหว่างเจ้าหน้าที่ภาครัฐและประชาชนในบางพื้นที่ในจังหวัดหนองคาย ยังมีความไม่เข้าใจซึ่งกันและกันในบางครั้ง
	10) นโยบายทางด้านการท่องเที่ยวของภาครัฐในระดับจังหวัดของประเทศไทยขาดความต่อเนื่องและมีการเปลี่ยนแปลงบ่อย		

ข้อเสนอแนะเพื่อการพัฒนาด้านการจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่เชื่อมโยงจังหวัดหนองคาย-นครหลวงเวียงจันทน์

ข้อมูลในส่วนนี้เป็นความคิดเห็นจากผู้ให้สัมภาษณ์ที่เป็นกลุ่มผู้มีส่วนได้เสียทางการท่องเที่ยวในพื้นที่จังหวัดหนองคายและแขวงเวียงจันทน์ที่มีต่อการพัฒนาด้านการจัดการท่องเที่ยวในพื้นที่เชื่อมโยง หนองคาย-เวียงจันทน์

หน่วยงานภาครัฐ

ภาครัฐในสองพื้นที่ มีความคิดเห็นดังนี้

1) ควรมีการสร้างความร่วมมือทางด้านการท่องเที่ยวเชื่อมโยงระหว่างจังหวัด (หนองคายและเวียงจันทน์) และระหว่างประเทศ (ไทย และ สปป.ลาว) โดยการสนับสนุนให้เกิดการสร้างร่วมมือระหว่างกลุ่มผู้ประกอบการทางการท่องเที่ยวของทั้งสองประเทศ และอาจมีการก่อตั้งหน่วยงานที่ทำหน้าที่ประสานและดำเนินการภายใต้พันธกิจดังกล่าวโดยตรง

2) ภาครัฐควรให้การสนับสนุนด้านการพัฒนาทางการท่องเที่ยวในด้านต่างๆ อาทิ การจัดสรรงบประมาณเพื่อการพัฒนา/ปรับปรุง/การดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยว การพัฒนาบุคลากรทางการท่องเที่ยว การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่สนับสนุนการเดินทางท่องเที่ยว การประชาสัมพันธ์ทางการท่องเที่ยวในระดับนานาชาติ การสร้างความร่วมมือระหว่างภาครัฐ ภาคผู้ประกอบการ และภาคประชาชนในการส่งเสริมการท่องเที่ยวในพื้นที่และพื้นที่ใกล้เคียง

3) พัฒนาระบบการเดินทางและการขนส่งสาธารณะ ให้มีความสะดวก ปลอดภัย ทัวถึงและครอบคลุม เพื่อให้การเดินทางเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ที่มีความสะดวกสบายมากขึ้น

4) พัฒนาและฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวที่มีอยู่เดิมให้ดีมีมาตรฐานด้านการบริการและสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวที่ดียิ่งขึ้น

5) ภาคผู้ประกอบการควรมีการจัดโปรแกรมนำเที่ยวที่ส่งเสริมให้ชุมชนท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมในการเป็นมัคคุเทศก์ หรือกิจกรรมทางการท่องเที่ยว เพื่อเป็นการส่งเสริมให้ชุมชนมีรายได้จากการท่องเที่ยวมากยิ่งขึ้น

ผู้ประกอบการ

ภาคผู้ประกอบการในสองพื้นที่ มีความคิดเห็นดังนี้

1) การท่องเที่ยวในสองพื้นที่ ควรเพิ่มช่องทางการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวในพื้นที่ให้มีความหลากหลาย ครอบคลุม และทั่วถึง

2) ควรมีการรวมกลุ่มกันของผู้ประกอบการทางการท่องเที่ยวเพื่อสร้างความร่วมมือในการโฆษณาประชาสัมพันธ์ร่วมกันของทั้งสองพื้นที่ การสร้างเครือข่ายพันธมิตรทางธุรกิจ การร่วมกันสร้าง/จัดกิจกรรมทางการท่องเที่ยวรูปแบบใหม่ๆ เพื่อกระตุ้นให้เกิดการเดินทางมาของนักท่องเที่ยวเข้ามาในพื้นที่จังหวัดหนองคายและนครหลวงเวียงจันทน์ให้เพิ่มขึ้น

3) ควรมีการจัดทำคู่มือการท่องเที่ยวหนองคาย-เวียงจันทน์ ที่รวบรวมข้อมูลที่แพคเกจสถานที่ท่องเที่ยว รายชื่อผู้ประกอบการนำเที่ยว แหล่งท่องเที่ยว ร้านอาหาร การเดินทาง สำหรับนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในสองพื้นที่ โดยอาจมีการจัดวางที่ด้านตรวจคนเข้าเมืองสำหรับแจกให้กับนักท่องเที่ยว

4) ควรมีการพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยวให้เป็นสถานที่ท่องเที่ยวได้ทุกฤดูกาล เช่น จัดกิจกรรม หรือเปิดสถานที่ท่องเที่ยวใหม่ ตลาดนัด ให้นักท่องเที่ยวได้มีกิจกรรมระหว่างพักแรม

5) หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจัดให้มีป้ายบอกทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ ที่ชัดเจน และมีป้ายที่เป็นภาษาอังกฤษ

6) ภาครัฐควรจัดให้มีเจ้าหน้าที่เข้ามาดูแลด้านมาตรฐานความปลอดภัยสำหรับนักท่องเที่ยวอย่างสม่ำเสมอ อาทิ ด้านอุปกรณ์ในการทำกิจกรรมทางการท่องเที่ยว ด้านมาตรการรักษาความปลอดภัยภายในแหล่งท่องเที่ยว เป็นต้น

ภาคประชาชน

ภาคประชาชนในสองพื้นที่ มีความคิดเห็นดังนี้

- 1) ผู้ประกอบการทางการท่องเที่ยวควรมีการรณรงค์ แนะนำ ชี้แจง ถึงข้อบังคับของสถานที่ท่องเที่ยวให้นักท่องเที่ยวได้รับทราบก่อนเดินทางมายังสถานที่ท่องเที่ยว
- 2) ควรมีการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวที่มีความครอบคลุมมากขึ้นไปยังนักท่องเที่ยวทั้งในและต่างประเทศ
- 3) ควรมีการพัฒนาเส้นทางคมนาคมที่สะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ และเพิ่มช่องทางการคมนาคมระหว่างประเทศที่สนับสนุนให้เกิดการเดินทางท่องเที่ยวในพื้นที่ให้มีความหลากหลาย อาทิ การเดินทางทางเรือและทางรถไฟ
- 4) ควรมีการจัดอบรมเพื่อพัฒนาศักยภาพของประชาชนในพื้นที่ให้มีความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวในด้านต่างๆ ได้ดียิ่งขึ้น
- 5) ภาครัฐควรจัดให้มีหน่วยงานที่มีพันธกิจด้านการกำกับดูแลและส่งเสริมการท่องเที่ยวในระดับชุมชนโดยตรง เพื่อบริหารจัดการและสนับสนุนการท่องเที่ยวในระดับท้องถิ่นที่เป็นระบบและมีประสิทธิภาพที่ดีมากขึ้น
- 6) ควรมีการเปิดสถานที่บางแห่ง การจัดตลาดนัด หรือการสร้างกิจกรรมทางการท่องเที่ยวรูปแบบใหม่ๆ เพื่อการดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เดินทางมาในพื้นที่ได้มากยิ่งขึ้น
- 7) ควรมีการจัดสรรบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถในการเข้ามาทำงานด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่
- 8) ควรมีการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกด้านต่างๆ ในแหล่งท่องเที่ยวที่มีความจำเป็นเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวได้ดียิ่งขึ้น อาทิ ในพื้นที่จังหวัดหนองคาย ได้แก่ ศาลาแก้วกู่ พันโชตแสนไคร้ (หนองปลาบึก) ภูหัวอิ้น และในพื้นที่แขวงเวียงจันทน์ ได้แก่ ท่าอ่อนสวนพระวัดเชียงควน จุดชมวิวยิมเมืองสังทอง เป็นต้น

9) หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรสนับสนุนให้มีการจัดกิจกรรมทางการท่องเที่ยวให้เกิดความต่อเนื่อง ไม่ควรจัดกิจกรรมเพียงแค่ช่วงเทศกาลสำคัญๆ เท่านั้น

4.3.2 ผลการวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส ข้อจำกัด ของอุปทานด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่ เชื่อมโยง จังหวัดบึงกาฬ-แขวงบอลิคำไซ

จุดแข็ง

- 1) บอลิคำไซมีชายแดนติดกับประเทศไทย และ ประเทศเวียดนาม ทำให้นักท่องเที่ยวสามารถวางแผนการท่องเที่ยว 3 ประเทศได้สะดวก โดยในอนาคตจะมีสะพานมิตรภาพแห่งใหม่ เชื่อมโยงระหว่างจังหวัดบึงกาฬและแขวงบอลิคำไซ
- 2) สามารถติดต่อสื่อสารกันได้เป็นอย่างดี เนื่องจากภาษาพูดที่คล้ายคลึงกัน
- 3) จังหวัดบึงกาฬและแขวงบอลิคำไซ มีแหล่งท่องเที่ยวที่ยังคงความเป็นธรรมชาติ แหล่งท่องเที่ยวมีความสวยงามตามธรรมชาติ มีความหลากหลาย เช่น น้ำตก ภูเขา ถ้ำ
- 4) มีแหล่งท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์วัฒนธรรม มีประวัติความเป็นมายาวนาน เป็นที่เคารพศรัทธาขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมที่ดั้งเดิม แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะความเชื่อเกี่ยวกับพญานาคและพุทธศาสนา
- 5) มีกิจกรรมการท่องเที่ยวแบบผจญภัยหลากหลาย เช่น เดินป่า ปีนหน้าผา ล่องเรือมุดถ้ำ
- 6) มีกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เน้นการมีส่วนร่วมของคนในท้องถิ่น เช่น มีโฮม สเตย์ สำหรับนักท่องเที่ยวเพื่อให้ได้สัมผัสวิถีชีวิตของชาวบ้าน
- 7) ร้านอาหารมีปลาแม่น้ำโขงตามธรรมชาติ และมีอาหารท้องถิ่นที่หลากหลาย อาหารราคาไม่แพง

จุดอ่อน

- 1) ยังมีนักท่องเที่ยวเป็นจำนวนน้อย โดยเฉพาะชาวต่างประเทศ
- 2) ในปัจจุบันการเดินทางระหว่างจังหวัดบึงกาฬกับแขวงบอลิคำไซ ต้องใช้ทางเรือ ซึ่งไม่สะดวกเท่ากับการเดินทางโดยทางบก
- 3) แหล่งท่องเที่ยวยังไม่ได้รับการพัฒนาให้มีสิ่งอำนวยความสะดวก บางแห่งยังขาดระบบสาธารณูปโภค ไฟฟ้า ประปา สัญญาณโทรศัพท์และเครือข่ายอินเทอร์เน็ตไม่ครอบคลุมทุกพื้นที่ แหล่งท่องเที่ยวบางแห่งยังมีปัญหาในการจัดการขยะ พื้นที่จอดรถไม่เพียงพอ ที่นั่งกินอาหารไม่เพียงพอ

- 4) เส้นทางคมนาคมในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวยังต้องได้รับการพัฒนา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อรองรับการเดินทางในฤดูฝน
- 5) มาตรฐานด้านการบริการเกี่ยวกับการท่องเที่ยวยังต้องได้รับการพัฒนาส่งเสริมให้ดีขึ้น เนื่องจากนโยบายการอนุรักษ์ธรรมชาติ ทำให้ขาดการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว
- 6) การประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวไม่ทั่วถึง ป้ายประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวไม่ชัดเจน มีจุดบริการนักท่องเที่ยวน้อย
- 7) แขวงบอลิคำไซมักถูกใช้เป็นเพียงทางผ่านไปยังนครหลวงเวียงจันทน์ หรือ ผ่านไปยังประเทศเวียดนาม
- 8) มีร้านจำหน่ายของที่ระลึก จำหน่ายสินค้าท้องถิ่น เป็นจำนวนน้อย
- 9) ข้อจำกัดด้านการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ เช่น การติดต่อสื่อสาร ป้ายสถานที่ ทำให้นักท่องเที่ยวต่างชาติไม่สะดวกในการท่องเที่ยว
- 10) บุคลากรด้านการท่องเที่ยวไม่เพียงพอในการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวได้ครอบคลุมทุกพื้นที่
- 11) ไม่มีงบประมาณสนับสนุนทางด้านการท่องเที่ยวจากภาครัฐที่เพียงพอและต่อเนื่อง อาทิเช่น งบประมาณในการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวก งบประมาณในการจัดการขยะและรักษาความสะอาด งบประมาณในการพัฒนาการบริการด้านการท่องเที่ยว การปรับปรุงทัศนียภาพ งบประมาณในการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว

โอกาส

- 1) ปี 2018 เป็นปีท่องเที่ยวของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ทำให้นักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามามากขึ้น
- 2) มีแหล่งท่องเที่ยวหลายแห่งที่มีศักยภาพสูง มีแหล่งท่องเที่ยวที่ไม่เหมือนใคร มีโอกาสในการพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีจุดเด่นที่รอการพัฒนาเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวในอนาคต
- 3) การสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 5 จะทำให้การเดินทางระหว่างบอลิคำไซและบึงกาฬสะดวกมากขึ้น
- 4) สามารถสร้างแพ็คเกจการท่องเที่ยวที่น่าสนใจ เช่น การท่องเที่ยวไหว้พระแก้ววัดระหว่างสองฝั่งโขง โดยทางเรือ
- 5) หากมีรายได้จากการท่องเที่ยวเข้ามามากขึ้น จะทำให้มีการพัฒนาปรับปรุงมาตรฐานการบริการให้ดียิ่งขึ้น
- 6) ช่วงเทศกาลบั้งไฟพญานาค เป็นช่วงที่มีนักท่องเที่ยวจำนวนมาก ทำให้กิจการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวมีเม็ดเงินจำนวนมาก

7) สามารถสร้างความร่วมมือของคนในชุมชน หน่วยงานภาครัฐ และภาคเอกชน ได้

ข้อจำกัด

1) ขาดงบประมาณสนับสนุนในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวระหว่างจังหวัดบึงกาฬและแขวงบอลิคำไซ

2) จากการคมนาคมระหว่างจังหวัดบึงกาฬและแขวงบอลิคำไซเป็นทางเรือทำให้การท่องเที่ยวระหว่างสองฝั่งโขงไม่สะดวก

ตารางที่ 4.58 จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส ข้อจำกัด ของอุปทานด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่เชื่อมโยงจังหวัดบึงกาฬ-แขวงบอลิคำไซ

จุดแข็ง	จุดอ่อน	โอกาส	ข้อจำกัด
1) แขวงบอลิคำไซมีชายแดนติดกับประเทศไทย และ ประเทศเวียดนาม ทำให้นักท่องเที่ยวสามารถวางแผนการท่องเที่ยว 3 ประเทศได้สะดวก	1) สภาพพื้นที่ยังไม่สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศได้ดี	1) ปี 2018 เป็นปีท่องเที่ยวของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว	1) ขาดงบประมาณสนับสนุนในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวระหว่างจังหวัดบึงกาฬและแขวงบอลิคำไซ
2) การมีภาษาพูดที่คล้ายคลึงกันของประชาชนในสองพื้นที่	2) ในปัจจุบันการเดินทางระหว่างจังหวัดบึงกาฬกับแขวงบอลิคำไซต้องใช้ทางเรือ ซึ่งไม่สะดวกเท่ากับการเดินทางโดยทางบก	2) มีแหล่งท่องเที่ยวหลายแห่งที่มีศักยภาพสูง และมีโอกาสในการพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีจุดเด่นได้	2) สภาพการคมนาคมระหว่างจังหวัดบึงกาฬและแขวงบอลิคำไซเป็นทางเรือทำให้การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวที่ต้องการเดินทางท่องเที่ยวในสองพื้นที่ไม่สะดวก
3) มีแหล่งท่องเที่ยวที่ยังคงความเป็นธรรมชาติที่สมบูรณ์และมีความหลากหลาย เช่น น้ำตกภูเขาลำ	3) แหล่งท่องเที่ยวบางแห่งยังขาดระบบสาธารณูปโภค ไฟฟ้า ประปา สัญญาณโทรศัพท์ และเครือข่ายอินเทอร์เน็ต	3) การก่อสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 5 จะทำให้การเดินทางระหว่างแขวงบอลิคำไซและจังหวัดบึงกาฬมีความสะดวกสบายมากขึ้น	
4) มีแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมหลายแห่ง	4) เส้นทางคมนาคมในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	4) สามารถสร้างแพ็คเกจการท่องเที่ยวที่น่าสนใจ	

จุดแข็ง	จุดอ่อน	โอกาส	ข้อจำกัด
โดยเฉพาะความเชื่อที่เกี่ยวกับพญานาคและพุทธศาสนา	ยังต้องได้รับการพัฒนา โดยเฉพาะการเดินทางท่องเที่ยวในฤดูฝน	ในพื้นที่ เช่น การท่องเที่ยวไหว้พระแก้แ้วัดระหว่างสองฝั่งโขงโดยทางเรือ	
5) มีกิจกรรมการท่องเที่ยวในรูปแบบผจญภัยที่หลากหลาย เช่น เดินป่า ปีนหน้าผา ล่องเรือ มุดถ้ำ	5) มาตรฐานด้านการบริการเกี่ยวกับการท่องเที่ยวยังจำเป็นต้องได้รับการพัฒนาส่งเสริมให้ดีขึ้น	5) เทศกาลบั้งไฟพญานาคสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เดินทางเข้ามาในพื้นที่ได้เป็นจำนวนมาก	
6) มีปลาแม่น้ำโขงตามธรรมชาติ และมีอาหารท้องถิ่นที่หลากหลายและราคาไม่แพง	6) ป้ายประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวไม่ชัดเจน และมีจุดบริการนักท่องเที่ยวจำนวนน้อย		
	7) ร้านจำหน่ายของที่ระลึกและสินค้าท้องถิ่นยังมีจำนวนน้อย		
	8) ข้อจำกัดด้านการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ เช่น การติดต่อสื่อสารป้ายสถานที่ ทำให้นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติไม่สะดวกในการเดินทางท่องเที่ยว		
	9) ขาดแคลนบุคลากรด้านการท่องเที่ยวที่มีความรู้และทักษะด้านการบริการที่ดี		
	งบประมาณสนับสนุนทางด้านการท่องเที่ยวจากภาครัฐยังมีค่อนข้างจำกัด		

ข้อเสนอแนะเพื่อการพัฒนาด้านการจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่เชื่อมโยงจังหวัดบึงกาฬ-
แขวง บอลิคำไซ

หน่วยงานภาครัฐ

- 1) ต้องมีการร่วมมือ แลกเปลี่ยนกัน ในการพัฒนาควรทำให้ใกล้เคียงและสมดุลกัน ต้องไม่ให้แตกต่างกันมากก็จะไปกันยาก และที่สำคัญไม่ควรละเลยด้านสิ่งแวดล้อม และความร่วมมือของชุมชนและนักท่องเที่ยว ไปพร้อมๆกัน
- 2) บทบาทของภาครัฐต้องประสานเพื่อให้หน่วยงานต่าง ๆ มาช่วยกัน ด้านข่าวสาร การอำนวยความสะดวกการส่งเสริม แลกเปลี่ยน เรียนรู้ทักษะศึกษาเกี่ยวกับการจัดการการท่องเที่ยว เช่น ควรมีการจัดสัมมนาร่วมกันอย่างน้อยปีละครั้งและต้องทำแบบต่อเนื่อง
- 3) ภาครัฐมีนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวอยู่แล้ว แต่ภาครัฐธุรกิจบริการทางการท่องเที่ยวต้องมาพูดคุยกันเพื่อผลักดันให้เกิดความร่วมมือในการเป็นการท่องเที่ยวเชื่อมโยงไทย-ลาว
- 4) ภาครัฐและเอกชนต้องมีการพูดคุยกันเราต้องสร้างเวทีสัมมนาขึ้นมา ต้องปฏิบัติไปในทิศทางเดียวกัน
- 5) ควรปรับปรุงการให้บริการเช่นที่ด่านตรวจคนเข้าเมืองในด้านการอำนวยความสะดวกให้กับนักท่องเที่ยว เช่น การตอบสนองด้านการขนส่งที่สะดวก และการให้บริการที่มีคุณภาพ ความสะดวก ปลอดภัย เพื่อให้ให้นักท่องเที่ยวได้รับความประทับใจ
- 6) ควรมีการศึกษาถึงความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวว่าเป็นอย่างไร จะได้ปรับปรุงแก้ไข เพื่อเป็นการดึงดูดให้นักท่องเที่ยวมามากขึ้น และจัดให้มีโครงการช่วยยกระดับคุณภาพการให้บริการของบุคลากรด้านการท่องเที่ยวให้มีฝีมือมากขึ้น

ผู้ประกอบการ

- 1) ควรมีการบูรณะสถานที่ท่องเที่ยวในสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ให้ดีขึ้น และควรสร้างความเชื่อมโยงการท่องเที่ยวเชิงศาสนาเชื่อมโยงพื้นที่ไทย-ลาว
- 2) ควรมีการประชาสัมพันธ์พื้นที่ผ่านทางเว็บไซต์และสื่อสังคมออนไลน์ให้มากขึ้น
- 3) ควรมีการจัดเทศกาลท่องเที่ยวสองฝั่งโขงร่วมกัน

ประชาชนในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว

- 1) ควรเพิ่มการประชาสัมพันธ์ทางการท่องเที่ยวในพื้นที่เชื่อมโยง

2) ภาครัฐควรจัดสรรงบประมาณในการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวให้มากขึ้น

3) ควรปรับปรุงสภาพถนนหนทางให้สะดวกยิ่งขึ้น

4) ควรส่งเสริมกิจกรรมทางการท่องเที่ยวที่สามารถเชื่อมโยงกันในสองพื้นที่ไทย ลาว อาทิ เช่น ฮีต 12 คอง 14

5) มัคคุเทศก์ในสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ต้องให้ข้อมูลที่ถูกต้องแก่ลูกค้าเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว ไม่ควรเพิ่มเสริมเติมแต่งข้อมูลให้น่าสนใจ แต่ไม่ใช่ข้อมูลที่ถูกต้อง

ส่วนผู้จัดการแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่จังหวัดบึงกาฬ ไม่มีความคิดเห็นการพัฒนาด้านการจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่เชื่อมโยงจังหวัดหนองคาย-นครหลวงเวียงจันทน์

4.4 กรอบแนวทางในการพัฒนาศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวสองฝั่งโขงในจังหวัดหนองคายและจังหวัดบึงกาฬเชื่อมโยงกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ผลจากการประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวและการวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และข้อจำกัด (SWOT) ของอุปทานด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่เชื่อมโยงของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทางการท่องเที่ยวในพื้นที่จังหวัดหนองคาย-นครหลวงเวียงจันทน์ ข้อมูลดังกล่าวได้ถูกนำมาใช้ในการกำหนดแนวทางในการพัฒนาศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวสองฝั่งโขงในจังหวัดหนองคายและจังหวัด บึงกาฬเชื่อมโยงกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ในประเด็นต่อไปนี้

4.4.1 แนวทางในการพัฒนาศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวในพื้นที่เชื่อมโยงจังหวัดหนองคาย-นครหลวงเวียงจันทน์

ส่วนของหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการท่องเที่ยว

1) ภาครัฐจำเป็นต้องประสานความร่วมมือไปยังหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่ทั้งภาครัฐ เอกชน และภาคประชาชนมาพบปะเพื่อปรึกษาหารือร่วมกันในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ด้านการจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่ อาทิเช่น ควรมีการจัดสัมมนาในการสร้างความร่วมมือทางการท่องเที่ยวร่วมกันจากทั้งฝ่ายประเทศไทยและสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว อย่างน้อยปีละครั้งและควรมีการจัดอย่างแบบต่อเนื่อง

- 2) ควรปรับปรุงการให้บริการที่ด่านตรวจคนเข้าเมืองของทั้งสองประเทศในด้านการอำนวยความสะดวกให้กับนักท่องเที่ยวและผู้เดินทางโดยทั่วไป การให้บริการด้านการคมนาคมขนส่งที่สะดวก สะอาดและปลอดภัย เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้รับความประทับใจและมั่นใจในคุณภาพการบริการ และควรมีช่องทางการคมนาคมระหว่างสองพื้นที่ (หนองคาย-เวียงจันทน์) ที่หลากหลายมากขึ้น เช่น การเปิดจุดผ่อนปรนเพื่อการสัญจรทางเรือทางการท่องเที่ยว ซึ่งจะเป็นการอำนวยความสะดวกให้กับนักท่องเที่ยวได้มากขึ้นซึ่งจะมีส่วนช่วยในการกระตุ้นการเดินทางท่องเที่ยวในพื้นที่ดังกล่าวได้มากขึ้น
- 3) ทั้งในพื้นที่หนองคายและเวียงจันทน์ควรพัฒนาระบบโดยสารขนส่งสาธารณะภายในพื้นที่ให้มีความสะดวกสบายแก่นักท่องเที่ยวในการเดินทางเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวได้ง่ายขึ้น
- 4) ผู้มีส่วนได้เสียทางการท่องเที่ยวทุกภาคส่วนควรให้ความสำคัญกับการรักษาและฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวที่มีอยู่เดิมให้อยู่ในสภาพดีและมีการปรับปรุงมาตรฐานให้ดียิ่งขึ้นเพื่อรองรับกับตลาดทางการท่องเที่ยวที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างต่อเนื่อง
- 5) ควรส่งเสริมให้มีการจัดกิจกรรม เทศกาลงานประเพณีในพื้นที่สองฝั่งโขงร่วมกัน อาทิ ฮีต 12 คอง 14 ¹ หรือ จารีตประเพณีประจำสิบสองเดือนของชาวอีสานโบราณ
- 6) ภาครัฐควรส่งเสริมให้มีการจัดฝึกอบรมด้านการพัฒนาบุคลากรทางการท่องเที่ยวให้มีทักษะทางด้านงานบริการให้มีคุณภาพดียิ่งขึ้น เช่น การฝึกอบรมเพื่อพัฒนาศักยภาพของประชาชนและบุคลากรทางการท่องเที่ยวให้มีความรู้และทักษะในการให้บริการแก่นักท่องเที่ยวทั้งในประเทศและนักท่องเที่ยวต่างประเทศ

¹ "ฮีตสิบสอง" หมายถึง จารีตประเพณีประจำสิบสองเดือนของชาวอีสานโบราณ ซึ่งเป็นโอกาสที่ชาวบ้านจะมาร่วมชุมนุมและทำบุญในทุกๆ เดือนของรอบปีและถือเป็นจรรยาของสังคม ผู้ที่ฝ่าฝืนก็จะเป็นผู้ที่ผิดฮีตหรือผิดจารีตนั่นเอง (ฮีตสิบสองมักจะกล่าวควบคู่ "คองสิบสี่" (คองสิบสี่) ที่เป็นดั่งแบบแผนในการดำเนินชีวิตที่มุ่งเน้นไปทางด้านศีลธรรม (หอสมุดแห่งชาติเฉลิมพระเกียรติฯ นครพนม, ม.ป.ป.)

7) ควรจัดให้มีป้ายบอกทางที่ชัดเจน รวมถึงการมีป้ายแนะนำเส้นทาง/สถานที่ท่องเที่ยวเป็นภาษาอังกฤษหรือภาษาต่างประเทศอื่นตามความจำเป็นเหมาะสม เพื่ออำนวยความสะดวกในการเดินทางให้กับนักท่องเที่ยวที่จัดการเดินทางมาเอง

8) หน่วยงานภาครัฐควรให้ความสำคัญ/กวาดขันด้านความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวตามสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ อย่างทั่วถึง และอาจให้การสนับสนุนด้านอุปกรณ์ความปลอดภัยในการทำกิจกรรมการท่องเที่ยวในสถานที่ท่องเที่ยวที่ดำเนินการในระดับชุมชนซึ่งยังขาดความพร้อมด้านงบประมาณในการจัดซื้อ เป็นต้น

9) ภาครัฐควรจัดให้มีหน่วยงานเข้ามาดูแลและส่งเสริมการท่องเที่ยวในพื้นที่อย่างเป็นรูปธรรมที่ชัดเจนมากขึ้น เช่น การจัดตั้งศูนย์ส่งเสริมการท่องเที่ยวระดับท้องถิ่น และ/หรือ ควรจัดให้มีการบริหารจัดการทางการท่องเที่ยวในพื้นที่ที่เป็นระบบที่มีดียิ่งขึ้น เพื่อลดความซ้ำซ้อนในการทำงาน การจัดสรรงบประมาณที่คล่องตัวมากขึ้น และมีระบบการทำงานที่รวดเร็วยิ่งขึ้น

10) ควรมีการปรับปรุงระบบการขนส่งผู้โดยสารระหว่างประเทศที่จัดการทั้งโดยภาครัฐและภาคเอกชนให้มีประสิทธิภาพที่ดียิ่งขึ้น เช่น คุณภาพการบริการ มาตรฐานด้านความปลอดภัยของยานพาหนะ กำหนดเวลาการเดินทาง เป็นต้น

ส่วนของผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยว

1) ภาคผู้ประกอบการทางการท่องเที่ยวชาวไทยและสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ที่ดำเนินธุรกิจในพื้นที่จังหวัดหนองคายและนครหลวงเวียงจันทน์ควรมีการพูดคุยกันเพื่อผลักดันให้เกิดความร่วมมือในการเป็นการท่องเที่ยวเชื่อมโยงในสองพื้นที่อย่างจริงจัง เพื่อให้เกิดการพัฒนาการท่องเที่ยวเชื่อมโยงสองประเทศอย่างเป็นรูปธรรมมากยิ่งขึ้น

2) ทั้งผู้ประกอบการทางการท่องเที่ยวชาวไทยและสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ที่ดำเนินธุรกิจในพื้นที่จังหวัดหนองคายและนครหลวงเวียงจันทน์ ควรมีแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกันในการพัฒนาการท่องเที่ยวในสองพื้นที่ เพื่อให้มาตรฐานการให้บริการทางการท่องเที่ยวแก่นักท่องเที่ยวในสองพื้นที่มีความใกล้เคียงกัน

3) ผู้ประกอบการทางการท่องเที่ยวควรให้ความสำคัญกับสามองค์ประกอบที่สำคัญ คือ ด้านการดูแลรักษาสภาพแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยว ความร่วมมือของชุมชนในพื้นที่ท่องเที่ยว และคำนึงถึงความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว

4) ผู้ประกอบการทางการท่องเที่ยวควรควรมีการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวในสองพื้นที่ให้เป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวางมากขึ้นทั้งตลาดในประเทศและต่างประเทศ อาทิ การโฆษณาประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวเชื่อมโยงพื้นที่จังหวัดหนองคาย-นครหลวงเวียงจันทน์ ผ่านทางเว็บไซต์ และสื่อสังคมออนไลน์ การใช้กลยุทธ์ทางการตลาดในรูปแบบใหม่ๆ เป็นต้น

5) ควรพัฒนากิจกรรม/รายการนำเที่ยวให้สามารถท่องเที่ยวได้ในทุกฤดูกาล เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้มีกิจกรรมที่หลากหลายมากขึ้น และยังช่วยให้นักท่องเที่ยวไม่หนาแน่นจนเกินไปในช่วงเทศกาลสำคัญ และยังช่วยส่งผลดีต่อการพักค้างแรมในพื้นที่สูงขึ้น

6) บริษัททัวร์ควรมีการแนะนำและให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยวเกี่ยวกับข้อควรปฏิบัติในการเดินทางท่องเที่ยวในสถานที่ท่องเที่ยวแต่ละแห่ง เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้รับทราบข้อมูลล่วงหน้าก่อนการเดินทางไปถึง เพื่อการปฏิบัติตนที่เหมาะสมของนักท่องเที่ยว ในอันที่จะไม่ขัดต่อขนบธรรมเนียมประเพณีที่พึงงามของสถานที่นั้นๆ อาทิ การแต่งกาย เป็นต้น

7) ควรจัดให้มีการเปิดสถานที่ใหม่ๆทางการท่องเที่ยว การจัดตลาดนัด หรือกิจกรรมสำหรับส่งเสริมแหล่งท่องเที่ยวใหม่ๆ ที่น่าสนใจในพื้นที่จังหวัดหนองคายและนครหลวงเวียงจันทน์ เพื่อเป็นการดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เดินทางมาในสองพื้นที่มากยิ่งขึ้น

ส่วนของภาคประชาชน

ภาคประชาชนควรมีส่วนร่วมในการวางแผน ดำเนินการ และได้รับผลประโยชน์จากการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่ของตนอย่างแท้จริง อันจะนำไปสู่การพัฒนาชุมชนอย่างยั่งยืน

4.4.2 แนวทางในการพัฒนาศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวในพื้นที่เชื่อมโยงจังหวัดบึงกาฬ-แขวงบอลิคำไซ

ส่วนของหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการท่องเที่ยว

1) ภาครัฐจำเป็นต้องประสานความร่วมมือเพื่อให้หน่วยงานต่าง ๆ ด้านการท่องเที่ยวมานั่งปรึกษาหารือกัน เพื่อการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกันด้านการจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่ อาทิ เช่น ควรมีการจัดสัมมนาร่วมกันอย่างน้อยปีละครั้งและต้องทำแบบต่อเนื่อง

2) ควรปรับปรุงการให้บริการที่ด่านตรวจคนเข้าเมืองในด้านการอำนวยความสะดวกให้กับนักท่องเที่ยว การตอบสนองด้านการขนส่งที่สะดวก การบริการที่มีคุณภาพดี สะอาดและปลอดภัย เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้รับความประทับใจและมั่นใจในคุณภาพการบริการ

3) ควรพัฒนาระบบโดยสารสนเทศสาธารณะให้มีความสะดวกทั้งการเข้าสู่แหล่งท่องเที่ยวและภายในแหล่งท่องเที่ยว

4) ควรมีการดูแลบูรณะแหล่งท่องเที่ยวที่เสื่อมโทรม ปรับปรุงระบบสาธารณูปโภคให้ดีขึ้น ปรับปรุงทัศนียภาพให้มีความสวยงามและมีความสะดวกมากยิ่งขึ้น ให้มีการดูแลรักษาความปลอดภัยมากขึ้น

5) ควรมีสร้างจุดชมวิวหรือการสร้างจุดเด่นให้กับแหล่งท่องเที่ยวให้เพิ่มขึ้น

6) ภาครัฐควรส่งเสริมให้มีการจัดฝึกอบรมด้านการพัฒนาบุคลากรทางการท่องเที่ยวให้มีทักษะทางด้านงานบริการให้มีคุณภาพมากขึ้น เช่น การฝึกอบรมเพื่อพัฒนาศักยภาพของประชาชนในพื้นที่ให้มีความรู้และทักษะที่ดีในการรองรับนักท่องเที่ยว

7) ควรจัดให้มีป้ายบอกทางที่ชัดเจน มีเส้นทางคมนาคมที่สะดวก เพื่อการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวได้ดียิ่งขึ้น

8) ควรจัดให้มีหน่วยงานเข้ามาดูแลและส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างจริงจัง เช่น การจัดตั้งศูนย์ท่องเที่ยวท้องถิ่นให้เป็นรูปธรรม และการจัดให้มีการบริหารจัดการทางการท่องเที่ยวที่เป็นระบบที่ดี

9) ภาครัฐควรให้ความสำคัญกับการพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยวในสองพื้นที่ให้เพิ่มมากขึ้น เช่น การเป็นมัคคุเทศก์มืออาชีพและมีจรรยาบรรณที่ดี คุณภาพการให้บริการของสถานประกอบการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวต่าง ๆ เป็นต้น

ส่วนของผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยว

1) ควรมีการจัดจุดศูนย์กลางสำหรับการให้บริการการขนส่งนักท่องเที่ยวไปยังสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ

2) ควรมีการจัดพื้นที่ในการจำหน่ายสินค้าของที่ระลึก สินค้าที่มีเอกลักษณ์ท้องถิ่น ในแต่ละพื้นที่

3) ควรมีการอบรมพัฒนาบุคลากรให้มีมาตรฐานการบริการทางการท่องเที่ยวให้ดียิ่งขึ้น พัฒนาทักษะภาษาอังกฤษสำหรับการติดต่อกับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ

4) ควรมีการสนับสนุนงบประมาณให้กับผู้ประกอบการในการดำเนินธุรกิจ

5) ควรมีการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมการท่องเที่ยวและมีการประชาสัมพันธ์อย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะเพียงแต่ในช่วงเทศกาลเท่านั้น

6) ควรจัดให้มีการท่องเที่ยว 9 วัด โดยเสนอให้มีการอำนวยความสะดวกในการเดินทางด้วยทางเรือ

ส่วนของภาคประชาชน

1) ชุมชน/ประชาชน ควรมีส่วนร่วมในการวางแผน ดำเนินการ และได้รับผลประโยชน์จากการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่ของตนอย่างแท้จริง อันจะนำไปสู่การพัฒนาชุมชนที่ยั่งยืน

2) ควรมีการปรับปรุงระบบสาธารณูปโภคพื้นฐานให้ดียิ่งขึ้น

3) ควรมีการอำนวยความสะดวกให้กับประชาชนและนักท่องเที่ยวในด้านเอกสารการเดินทาง ระยะเวลาและพื้นที่ในการเดินทางให้สะดวกมากขึ้น

4) ควรมีการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงเพื่อเชื่อมการติดต่อระหว่างบึงกาฬและบอลิคำไซ

5) ควรมีการเปิดด่านท้องถิ่นสำหรับการท่องเที่ยว 2 จุด คือ บ้านน้ำจิมและหาดทรายขาว

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.1.1 ข้อมูลอุปทานทางการท่องเที่ยวสองฝั่งโขงในจังหวัดหนองคายและบึงกาฬเชื่อมโยงกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวในแต่ละพื้นที่

อุปทานทางการท่องเที่ยว ประกอบด้วย แหล่งท่องเที่ยวหรือสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว การบริการสาธารณูปโภคโครงสร้างพื้นฐานของรัฐหรือสิ่งอำนวยความสะดวกในการท่องเที่ยวที่เอกชนเป็นผู้ให้บริการ อุตสาหกรรมของคนในท้องถิ่นและวัฒนธรรมท้องถิ่น เชื่อมโยงถึงการส่งเสริมสนับสนุน และการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวจากหน่วยงานหรือองค์กรที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว สามารถสรุปผลข้อมูลอุปทานทางการท่องเที่ยวตามตัวชี้วัดด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวทั้งพื้นที่ หนองคาย บึงกาฬ นครหลวงเวียงจันทน์ และบอลิคำไซ ในแต่ละด้านได้ดังนี้

5.1.1.1 พื้นที่หนองคาย

แหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่หนองคาย ได้แก่ วัดถ้ำศรีมงคล (วัดถ้ำดินเพียง) วัดไท วัดศรีชมภูองค์ตื้อ วัดโพธิ์ชัย วัดผาตากเสื้อ ภูห้วยอีสัน ศาลาแก้วกู่ บ้านวังน้ำมอก พิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำ พันโชดแสนไคร้ (หนองปลาบึก)

1) ความดึงดูดใจและคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว

1.1) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพสูง ได้แก่ วัดถ้ำศรีมงคล (วัดถ้ำดินเพียง) วัดไท วัดศรีชมภูองค์ตื้อ วัดโพธิ์ชัย วัดผาตากเสื้อ ศาลาแก้วกู่

1.2) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพปานกลาง ได้แก่ ภูห้วยอีสัน บ้านวังน้ำมอก พิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำ พันโชดแสนไคร้ (หนองปลาบึก)

1.3) ไม่มีแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพต่ำ

2) ความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว

2.1) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพสูง ได้แก่ วัดถ้ำศรีมงคล (วัดถ้ำดินเพียง) วัดไท วัดศรีชมภูองค์ตื้อ วัดโพธิ์ชัย วัดผาดากเสือ ศาลาแก้วกู่

2.2) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพปานกลาง ได้แก่ ภูห้วยอีสัน บ้านวังน้ำมอก พิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำ พันโชดแสนไคร้ (หนองปลาบึก)

2.3) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพต่ำด้านความสะดวกในการเข้าถึงไม่มีในพื้นที่

3) การบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ

3.1) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพสูง ได้แก่ วัดถ้ำศรีมงคล (วัดถ้ำดินเพียง)

3.2) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพปานกลาง ได้แก่ วัดไท วัดศรีชมภูองค์ตื้อ วัดโพธิ์ชัย วัดผาดากเสือ ภูห้วยอีสัน ศาลาแก้วกู่ บ้านวังน้ำมอก พันโชดแสนไคร้ (หนองปลาบึก)

3.3) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพต่ำด้านการบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกไม่มีในพื้นที่

4) กิจกรรมทางการท่องเที่ยว

4.1) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพสูง ได้แก่ วัดไท วัดผาดากเสือ ภูห้วยอีสัน

4.2) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพปานกลาง ได้แก่ วัดถ้ำศรีมงคล (วัดถ้ำดินเพียง) วัดศรีชมภูองค์ตื้อ ศาลาแก้วกู่ บ้านวังน้ำมอก พิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำ พันโชดแสนไคร้ (หนองปลาบึก)

4.3) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพต่ำ ได้แก่ วัดโพธิ์ชัย

5) การบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยว

5.1) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพสูง ได้แก่ วัดถ้ำศรีมงคล (วัดถ้ำดินเพียง) วัดไท วัดศรีชมภูองค์ตื้อ วัดโพธิ์ชัย วัดผาดากเสือ พิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำ

5.2) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพปานกลาง ได้แก่ ภูห้วยอีสัน ศาลาแก้วกู่ บ้านวังน้ำมอก

5.3) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพต่ำ ได้แก่ พันโชตแสนไคร้ (หนองปลาบึก)

6) ความมีชื่อเสียง

6.1) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพสูง ได้แก่ วัดถ้ำศรีมงคล (วัดถ้ำดินเพียง) วัดไท วัดศรีชมภูองค์ตื้อ วัดโพธิ์ชัย วัดผาดากเสือ พิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำ

6.2) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพปานกลาง ได้แก่ บ้านวังน้ำมอก

6.3) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพต่ำ ได้แก่ พันโชตแสนไคร้ (หนองปลาบึก)

7) มาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว

7.1) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพสูง ได้แก่ วัดถ้ำศรีมงคล (วัดถ้ำดินเพียง) วัดผาดากเสือ ภูห้วยอีสัน บ้านวังน้ำมอก พิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำ

7.2) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพปานกลาง ได้แก่ วัดไท ศาลาแก้วกู่

7.3) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพต่ำ ได้แก่ วัดศรีชมภูองค์ตื้อ วัดโพธิ์ชัย พันโชตแสนไคร้ (หนองปลาบึก)

8) การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น

8.1) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพสูง ได้แก่ วัดถ้ำศรีมงคล (วัดถ้ำดินเพียง) วัดไท วัดศรีชมภูองค์ตื้อ วัดโพธิ์ชัย ภูห้วยอีสัน พิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำ

8.2) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพปานกลาง ได้แก่ วัดผาดากเสือ ศาลาแก้วกู่ บ้านวังน้ำมอก พันโชตแสนไคร้ (หนองปลาบึก)

8.3) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพต่ำ ได้แก่ พิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำ

5.1.1.2 พื้นที่บึงกาฬ

1) ความดึงดูดใจและคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว

1.1) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพสูง ได้แก่ น้ำตกถ้ำพระ ภูทอก ภูสิงห์ วัดสว่างอารมณ์ วัดอาฮงศิลาวาส น้ำตกถ้ำฝุ่น วัดโพธาราม

1.2) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพปานกลาง ได้แก่ หาดคำสมบูรณ์ ทะเลบัวแดงหนองเลิง เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าภูวัว

1.3) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพต่ำ ไม่มีในพื้นที่

2) ความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว

2.1) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพสูง ได้แก่ ภูทอก วัดสว่างอารมณ์ วัดอาฮงศิลาวาส น้ำตกถ้ำฝุ่น วัดโพธาราม หาดคำสมบูรณ์

2.2) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพปานกลาง ได้แก่ น้ำตกถ้ำพระ ภูสิงห์ ทะเลบัวแดงหนองเลิง เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าภูวัว

2.3) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพต่ำ ไม่มีในพื้นที่

3) การบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ

3.1) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพสูง ได้แก่ น้ำตกถ้ำพระ

3.2) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพปานกลาง ได้แก่ ภูทอก ภูสิงห์ วัดสว่างอารมณ์ วัดอาฮงศิลาวาส น้ำตกถ้ำฝุ่น วัดโพธาราม หาดคำสมบูรณ์ ทะเลบัวแดงหนองเลิง เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าภูวัว

3.3) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพต่ำ ไม่มีในพื้นที่

4) กิจกรรมทางการท่องเที่ยว

4.1) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพสูง ได้แก่ น้ำตกถ้ำพระ หาดคำสมบูรณ์ ทะเลบัวแดงหนองเลิง

4.2) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพปานกลาง ได้แก่ ทอก ภูสิงห์ วัดสว่างอารมณ์ วัดโพธาราม

4.3) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพต่ำ ได้แก่ วัดอาฮงศิลาวาส น้ำตกถ้ำฝุ่น เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าภูวัว

5) การบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยว

5.1) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพสูง ได้แก่ น้ำตกถ้ำพระ วัดอาฮงศิลาวาส ทะเลบัวแดงหนองเลิง เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าภูวัว

5.2) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพปานกลาง ได้แก่ ภูทอก ภูสิงห์ วัดสว่างอารมณ์ น้ำตกถ้ำฝุ่น วัดโพธาราม หาดคำสมบูรณ์

5.3) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพต่ำ ไม่มีในพื้นที่

6) ความมีชื่อเสียง

6.1) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพสูง ได้แก่ น้ำตกถ้ำพระ ภูทอก ภูสิงห์ วัดสว่างอารมณ์ วัดอาฮงศิลาวาส น้ำตกถ้ำฝุ่น หาดคำสมบูรณ์

6.2) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพปานกลาง ได้แก่ วัดโพธาราม ทะเลบัวแดงหนองเลิง เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าภูวัว

6.3) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพต่ำ ไม่มีในพื้นที่

7) มาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว

7.1) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพสูง ได้แก่ น้ำตกถ้ำพระ ภูสิงห์ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าภูวัว

7.2) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพปานกลาง ได้แก่ วัดสว่างอารมณ์ น้ำตกถ้ำฝุ่น

7.3) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพต่ำ ได้แก่ ภูทอก วัดอาฮงศิลาวาส ฝุ่น วัดโพธาราม หาดคำสมบูรณ์ ทะเลบัวแดงหนองเลิง

8) การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น

8.1) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพสูง ได้แก่ น้ำตกถ้ำพระ ภูสิงห์ น้ำตกถ้ำฝุ่น วัดโพธาราม หาดคำสมบูรณ์ ทะเลบัวแดงหนองเลิง

8.2) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพปานกลาง ได้แก่ ภูทอก วัดสว่างอารมณ์ วัดอาฮงศิลาวาส

8.3) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพต่ำ ได้แก่ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าภูวัว

5.1.1.3 พื้นที่เวียงจันทน์

1) ความดึงดูดใจและคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว

1.1) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพสูง ได้แก่ พระธาตุหลวง หอพระแก้ว วัด
สี่สะเกตุ ประตูดุ๊ย สวนพระวัดเชียงควน (Buddha park)

1.2) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพปานกลาง ได้แก่ ตลาดเช้า เขตปลอดภาษี
(Duty free) ศูนย์วัฒนธรรม อินแปง ท่าอ่อน จุดชมวิวยิมโขงเมืองสังทอง (คอยแลนมาน)

1.3) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพต่ำ ไม่มี

2) ความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว

2.1) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพสูง ได้แก่ พระธาตุหลวง หอพระแก้ว วัด
สี่สะเกตุ ประตูดุ๊ย ตลาดเช้า เขตปลอดภาษี (Duty free) จุดชมวิวยิมโขงเมืองสังทอง

2.2) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพปานกลาง ได้แก่ สวนพระวัดเชียงควน
(Buddha park) ท่าอ่อน

2.3) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพต่ำ ได้แก่ ศูนย์วัฒนธรรมอินแปง

3) การบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ

3.1) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพสูง ได้แก่ ประตูดุ๊ย ตลาดเช้า

3.2) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพปานกลาง ได้แก่ พระธาตุหลวง หอพระ
แก้ว วัดสี่สะเกตุ เขตปลอดภาษี (Duty free) ศูนย์วัฒนธรรมอินแปง

3.3) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพต่ำ ได้แก่ สวนพระวัดเชียงควน (Buddha
park) ท่าอ่อน จุดชมวิวยิมโขงเมืองสังทอง (คอยแลนมาน)

4) กิจกรรมทางการท่องเที่ยว

4.1) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพสูง ได้แก่ พระธาตุหลวง ศูนย์วัฒนธรรม
อินแปง

4.2) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพปานกลาง ได้แก่ วัดสี่สะเกตุ ตลาดเช้า เขตปลอดภาษี (Duty free) สวนพระวัดเชียงควน (Buddha park) ท่าอ่อน จุดชมวิวยิมโขงเมืองสังทอง (คอยแลนมาน)

4.3) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพต่ำ ได้แก่ หอพระแก้ว ประตูลัษ

5) การบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยว

5.1) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพสูง ได้แก่ พระธาตุหลวง หอพระแก้ว วัดสี่สะเกตุ ประตูลัษ เขตปลอดภาษี (Duty free)

5.2) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพปานกลาง ได้แก่ ตลาดเช้า ศูนย์วัฒนธรรมอินแปง สวนพระวัดเชียงควน (Buddha park) ท่าอ่อน คอยแลนมาน

5.3) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพต่ำ ได้แก่ จุดชมวิวยิมโขงเมืองสังทอง (คอยแลนมาน)

6) ความมีชื่อเสียง

6.1) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพสูง ได้แก่ พระธาตุหลวง หอพระแก้ว วัดสี่สะเกตุ ประตูลัษ ตลาดเช้า เขตปลอดภาษี (Duty free) ศูนย์วัฒนธรรมอินแปง สวนพระวัดเชียงควน (Buddha park) ท่าอ่อน คอยแลนมาน

6.2) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพปานกลาง ได้แก่ จุดชมวิวยิมโขงเมืองสังทอง (คอยแลนมาน)

6.3) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพต่ำ ไม่มีในพื้นที่

7) มาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว

7.1) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพสูง ได้แก่ หอพระแก้ว

7.2) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพปานกลาง ได้แก่ พระธาตุหลวง วัดสี่สะเกตุ ประตูลัษ ศูนย์วัฒนธรรม อินแปง สวนพระวัดเชียงควน (Buddha park)

7.3) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพต่ำ ได้แก่ ตลาดเช้า เขตปลอดภาษี (Duty free) ท่าอ่อน จุดชมวิวยิมโขงเมืองสังทอง (คอยแลนมาน)

8) การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น

8.1) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพสูง ได้แก่ พระธาตุหลวง ตลาดเช้า

8.2) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพปานกลาง ได้แก่ หอพระแก้ว วัดสี่สะเกตุ ประตูดุ๊ย เขตปลอดภาษี (Duty free) สวนพระวัดเชียงควน (Buddha park) ท่าอ่อน จุดชมวิวยิมโขง เมืองสังทอง (คอยแลนมาน)

8.3) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพต่ำ ได้แก่ ศูนย์วัฒนธรรมอินแปง

5.1.1.4 พื้นที่บอริคำไซ

1) ความดึงดูดใจและคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว

1.1) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพสูง ได้แก่ ถ้ำมังกร วัดพระบาทโพนสัน วัดโพนสันนาคานิMIT วัดตานสูงวนาราม

1.2) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพปานกลาง ได้แก่ ฟามพุตะเวน จุดล่องเรื่อน้ำเทิน วังน้ำเย็น น้ำอุ่นในลำน้ำพาวในหลักขาว

1.3) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพต่ำ ได้แก่ น้ำตกตาดชาย จุดชมวิวป่าหินปูน

2) ความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว

2.1) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพสูง ได้แก่ จุดล่องเรื่อน้ำเทิน วัดพระบาทโพนสัน วัดโพนสันนาคานิMIT วัดตานสูงวนาราม จุดชมวิวป่าหินปูน

2.2) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพปานกลาง ได้แก่ ฟามพุตะเวน ถ้ำมังกร บ่อน้ำอุ่นลำน้ำพาว ในหลักขาว น้ำตกตาดชาย

2.3) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพต่ำ ได้แก่ วังน้ำเย็น

3) การบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ

3.1) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพสูง ได้แก่ ฟามพุตะเวน

3.2) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพปานกลาง ได้แก่ จุดล่องเรื่อน้ำเทิน

3.3) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพต่ำ ได้แก่ ถ้ำมังกร วังน้ำเย็น วัดพระบาท
โพนสัน วัดโพนสันนาคานิMIT วัดดานสูงวนาราม บ่อน้ำอุ่นลำน้ำพาว น้ำตกตาดชาย จุดชมวิว ป่า
หินปูนบ้านน้ำสะนาม

4) กิจกรรมทางการท่องเที่ยว

4.1) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพสูง ได้แก่ ฟาร์มพุตะเวน ถ้ำมังกร

4.2) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพปานกลาง ได้แก่ วังน้ำเย็น วัดพระบาท
โพนสัน บ่อน้ำอุ่นลำน้ำพาว ในหลักขาว น้ำตกตาดชาย

4.3) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพต่ำ ได้แก่ วัดโพนสันนาคานิMIT วัดดานสูง
วนาราม จุดชมวิว ป่าหินปูนบ้านน้ำสะนาม

5) การบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยว

5.1) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพสูง ได้แก่ ฟาร์มพุตะเวน ถ้ำมังกร จุด
ล่องเรือแม่น้ำเทิน

5.2) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพปานกลาง ได้แก่ วังน้ำเย็น วัดพระบาท
โพนสัน

5.3) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพต่ำ ได้แก่ วัดโพนสันนาคานิMIT วัดดานสูง
วนาราม บ่อน้ำอุ่นลำน้ำพาว น้ำตกตาดชาย จุดชมวิวป่าหินปูน

6) ความมีชื่อเสียง

6.1) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพสูง ได้แก่ ฟาร์มพุตะเวน ถ้ำมังกร วังน้ำเย็น
วัดพระบาทโพนสัน วัดโพนสันนาคานิMIT

6.2) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพปานกลาง ได้แก่ จุดล่องเรือแม่น้ำเทิน วัด
ดานสูงวนาราม บ่อน้ำอุ่นลำน้ำพาว

6.3) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพต่ำ ได้แก่ น้ำตกตาดชาย จุดชมวิวป่า
หินปูน

7) มาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว

7.1) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพสูง ได้แก่ ฟามพุตะเวน ถ้ำมังกร จุด
ล่องเรื่อน้ำเหิน

7.2) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพปานกลาง ได้แก่ วังน้ำเย็น บ่อน้ำอุ่นลำน้ำ
พาว

7.3) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพต่ำ ได้แก่ วัดพระบาทโพนสัน วัดโพนสัน
นาคานิMIT วัดดานสูงวนาราม น้ำตกตาดชาย จุดชมวิวป่าหินปูน

8) การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น

8.1) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพสูง ได้แก่ ฟามพุตะเวน ถ้ำมังกร จุด
ล่องเรื่อน้ำเหิน วังน้ำเย็น วัดโพนสันนาคานิMIT

8.2) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพปานกลาง ได้แก่ วัดพระบาทโพนสัน วัด
ดานสูงวนาราม น้ำตกตาดชาย

8.3) แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพต่ำ ได้แก่ บ่อน้ำอุ่นลำน้ำพาว จุดชมวิวป่า
หินปูน

5.1.2 การประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวสองฝั่งโขงในจังหวัดหนองคายและบึงกาฬ
เชื่อมโยงกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

5.1.2.1 การประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวสองฝั่งโขง พื้นที่หนองคาย
เชื่อมโยงกับนครหลวงเวียงจันทน์

งานวิจัยนี้ ใช้ SWOT Analysis ในการประเมินศักยภาพอุปทานทางการ
ท่องเที่ยวในพื้นที่ศึกษา สำหรับผลการประเมินศักยภาพของอุปทานทางการท่องเที่ยวในพื้นที่
หนองคายเชื่อมโยงกับนครหลวงเวียงจันทน์นั้น ผลการศึกษาด้านจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และ
ข้อจำกัด ของพื้นที่เชื่อมโยงดังกล่าว มีดังนี้

จุดแข็งของอุปทานทางการท่องเที่ยวพื้นที่หนองคายเชื่อมโยงกับนครหลวง
เวียงจันทน์ ได้แก่ การมีแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ การเดินทาง
เข้า-ออกระหว่างประเทศมีความสะดวก ทักษะภาษาที่สวຍงามของแม่น้ำโขงเป็นที่ดึงดูดใจ และเป็น
พื้นที่ที่มีเรื่องราว/ตำนานเกี่ยวกับพญานาคซึ่งเป็นสิ่งดึงดูดผู้คนที่มีความสนใจได้อย่างกว้างขวาง

จุดอ่อนของของอุปทานทางการท่องเที่ยวพื้นที่หนองคายเชื่อมโยงกับนครหลวงเวียงจันทน์ ได้แก่ คุณภาพ/มาตรฐานการให้บริการทางการท่องเที่ยวยังไม่มีมาตรฐานที่ดีเพียงพอ ข้อจำกัดด้านงบประมาณในการโฆษณาประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวที่มีจำกัด ด้านโครงสร้างพื้นฐานในหลายพื้นที่ยังไม่สะดวกสบาย เช่น ถนนหนทางและการเดินทางเข้าถึง ป้ายบอกทาง เป็นต้น บุคลากรยังขาดทักษะด้านการบริการทางการท่องเที่ยว สิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐานยังมีจำกัด ในแหล่งท่องเที่ยวหลายแห่ง การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวของชุมชนยังมีน้อย เป็นต้น

โอกาสของของอุปทานทางการท่องเที่ยวพื้นที่หนองคายเชื่อมโยงกับนครหลวงเวียงจันทน์ ได้แก่ ภาครัฐของทั้งสองประเทศให้การสนับสนุนต่อการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่ ภายใต้กรอบความร่วมมือระหว่างประเทศ การดำเนินโครงการรถไฟความเร็วสูงที่เชื่อมโยงประเทศไทย สปป. ลาว และประเทศจีน น่าจะส่งผลดีต่อการส่งเสริมการเดินทางท่องเที่ยวเชื่อมโยงในพื้นที่ในอนาคต

ข้อจำกัดของของอุปทานทางการท่องเที่ยวพื้นที่หนองคายเชื่อมโยงกับนครหลวงเวียงจันทน์ ได้แก่ การสนับสนุนด้านการท่องเที่ยวจากหน่วยงานภาครัฐขาดความต่อเนื่อง การปรับเปลี่ยนนโยบายด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง สภาพเศรษฐกิจที่ตกต่ำ การสนับสนุนด้านบุคลากรทางการท่องเที่ยว ด้านงบประมาณ ตลอดจนกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของประเทศไทยและสปป.ลาว มีความแตกต่างกันมาก เป็นต้น

5.1.2.2 การประเมินศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวสองฝั่งโขง พื้นที่บึงกาฬเชื่อมโยงกับบอลิคำไซ

ผลการประเมินศักยภาพของอุปทานทางการท่องเที่ยวในพื้นที่บึงกาฬเชื่อมโยงกับบอลิคำไซ โดยใช้ SWOT Analysis นั้น ผลการศึกษาด้านจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และข้อจำกัดของพื้นที่เชื่อมโยงดังกล่าว มีดังนี้

จุดแข็งของอุปทานทางการท่องเที่ยวพื้นที่บึงกาฬเชื่อมโยงกับบอลิคำไซ สามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ด้าน ได้แก่ ด้านแรก คือ ด้านความธรรมชาติที่สวยงาม มีความหลากหลาย มีกิจกรรมการท่องเที่ยวมากมาย ไม่ว่าจะเป็นการเดินป่า การขึ้นเขา เข้าถ้ำ ล่องเรือ ด้านต่อมาคือด้านประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม มีความเชื่อมโยงและเป็นศูนย์รวมความเชื่อความศรัทธาต่อพระพุทธศาสนาและพญานาค ทั้งยังมีจุดดึงดูดในด้านของการสัมผัสกับวิถีชีวิตชุมชนที่คงความเรียบง่ายและ

ใกล้ชิดกับธรรมชาติ และ ด้านที่สาม ด้านสุดท้ายคือ การมีพื้นที่ติดต่อกับประเทศเวียดนาม ซึ่งทำให้นักท่องเที่ยวสามารถวางแผนการท่องเที่ยว 3 ประเทศ ไทย ลาว เวียดนาม ได้ในคราวเดียวกัน

จุดอ่อนของของอุปทานทางการท่องเที่ยวพื้นที่บึงกาฬเชื่อมโยงกับบอลิคำไซ สามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ด้าน ได้แก่ ด้านแรก คือ ด้านเส้นทางการเดินทาง การคมนาคม การเดินทางข้ามแดนเชื่อมระหว่างบึงกาฬและบอลิคำไซ เป็นการเดินทางด้วยทางเรือ ซึ่งยังไม่สะดวกเท่ากับการเดินทางโดยทางบกหรือข้ามสะพาน นอกจากนี้การเดินทางไปยังจุดท่องเที่ยวบางแห่งไม่สามารถทำได้หรือทำได้ยากในฤดูฝน ป้ายบอกทางประชาสัมพันธ์ก็ยังไม่ทั่วถึง ด้านต่อมาคือด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ยังมีน้อย เช่น ร้านจำหน่ายสินค้าที่ระลึก สินค้าท้องถิ่น จำหน่ายอาหาร จุดบริการนักท่องเที่ยว ที่จอดรถ จุดชมวิว อินเทอร์เน็ต และ ด้านที่สามด้านสุดท้าย คือ การขาดงบประมาณสนับสนุนการท่องเที่ยว เพื่อใช้ในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็น การประชาสัมพันธ์ การจัดการขยะ การปรับปรุงทัศนียภาพแหล่งท่องเที่ยว การดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยว

โอกาสของของอุปทานทางการท่องเที่ยวพื้นที่บึงกาฬเชื่อมโยงบอลิคำไซ สามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ด้าน ได้แก่ ด้านแรก คือ ด้านการคมนาคม เนื่องจากกำลังมีโครงการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งใหม่เชื่อมโยงพื้นที่บึงกาฬและบอลิคำไซ ซึ่งจะทำให้การเดินทางท่องเที่ยวระหว่างพื้นที่ที่มีความสะดวกมากยิ่งขึ้น ต่อมา คือด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวทางพุทธศาสนา เนื่องจากพื้นที่บึงกาฬและบอลิคำไซมีวัดที่มีชื่อเสียง ที่ตั้งอยู่ริมแม่น้ำโขง ทำให้สามารถวางแผนการท่องเที่ยว 9 วัด 2 ฝั่งโขง โดยทางเรือได้ และด้านสุดท้ายได้แก่ ด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ที่มีอยู่มากมายและมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว ที่ยังสามารถพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีสามารถในการดึงดูดนักท่องเที่ยวได้อีกมาก

ข้อจำกัดของของอุปทานทางการท่องเที่ยวพื้นที่บึงกาฬเชื่อมโยงบอลิคำไซ ได้แก่ งบประมาณที่จำกัด การสนับสนุนด้านการท่องเที่ยวขาดความต่อเนื่อง สภาพเศรษฐกิจที่ตกต่ำ การขาดแคลนการสนับสนุนบุคลากรด้านการท่องเที่ยวและการจัดการการท่องเที่ยว ตลอดจนกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของประเทศไทยและสปป.ลาว มีความแตกต่างกันมาก

5.1.3 ปัญหา/อุปสรรคและข้อเสนอแนะในการพัฒนาศักยภาพของอุปทานทางการท่องเที่ยว การบริการทางการท่องเที่ยวและการจัดการการท่องเที่ยวสองฝั่งโขงในจังหวัดหนองคายและบึงกาฬ เชื่อมโยงกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

5.1.3.1 ปัญหา/อุปสรรคและข้อเสนอแนะในการพัฒนาศักยภาพของอุทยานทางการท่องเที่ยว การฟื้นฟูหนองคายเชื่อมโยงกับนครหลวงเวียงจันทน์

1) ส่วนของหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการท่องเที่ยว

ผลการศึกษาพบว่า ปัญหาและอุปสรรคที่สำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชื่อมโยงของพื้นที่หนองคาย-นครหลวงเวียงจันทน์ที่เกี่ยวข้องกับภาครัฐ มีดังนี้

1.1) ทั้งสองพื้นที่ยังขาดการประสานความร่วมมือในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกันด้านการจัดการท่องเที่ยวในพื้นที่รวมถึงการพัฒนาการท่องเที่ยวเชื่อมโยงสองพื้นที่ร่วมกัน ดังนั้น ข้อเสนอแนะคือ ควรจัดให้มีการสัมมนาร่วมกันของทั้งภาครัฐและเอกชนอย่างน้อยปีละครั้ง และมีความต่อเนื่องในการประสานความร่วมมือดังกล่าว

1.2) ปัจจุบัน การส่งเสริมการท่องเที่ยวของพื้นที่หนองคายและเวียงจันทน์ยังเป็นรูปแบบของต่างคนต่างทำ ซึ่งยังขาดความร่วมมือในการจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวร่วมกันในสองพื้นที่ ดังนั้น ข้อเสนอแนะ คือ ทั้งสองพื้นที่ควรมีการจัดกิจกรรม หรือเทศกาลงานประเพณีที่ส่งเสริมการท่องเที่ยวในพื้นที่สองฝั่งโขงร่วมกัน อาทิ ฮีต 12 คอง 14 ซึ่งถือเป็นประเพณีที่มีความคล้ายคลึงกันในสองพื้นที่ การจัดกิจกรรมกีฬาทางน้ำ (ในลำน้ำโขง) ประเภทต่างๆ เป็นต้น

1.3) ขั้นตอนในการเดินทางเข้า-ออกระหว่างประเทศที่ด่านสากลยังมีความล่าช้าและยังมีกฎระเบียบที่เคร่งครัดตามจุดผ่อนปรนต่างๆ อาทิ การจำกัดพื้นที่ในการเดินทาง เป็นต้น ดังนั้น ภาครัฐควรปรับปรุงการให้บริการด้านการเดินทางเข้า-ออกประเทศเพื่อการอำนวยความสะดวกให้กับนักท่องเที่ยวทั้งด้านสากลและด่านผ่อนปรนต่างๆ รวมถึงการให้บริการด้านการคมนาคมขนส่งผู้โดยสารที่สะดวก สะอาดและปลอดภัย

1.4) มาตรฐานการให้บริการทางการท่องเที่ยวในสองพื้นที่ยังมีความแตกต่างกันมาก โดยเฉพาะทางพื้นที่เวียงจันทน์ที่ยังมีข้อจำกัดเรื่องงบประมาณสนับสนุนจากภาครัฐด้านการพัฒนาทักษะของบุคลากรทางการท่องเที่ยว ดังนั้น ข้อเสนอแนะคือ ภาครัฐในสองพื้นที่ควรส่งเสริมให้มีการจัดฝึกอบรมด้านการพัฒนาบุคลากรทางการท่องเที่ยวให้มีทักษะทางด้านงานบริการให้มีคุณภาพที่ดีมากยิ่งขึ้น เช่น จรรยาบรรณของมัคคุเทศก์และผู้ประกอบการทางการท่องเที่ยว (ที่พักแรม ร้านอาหาร บริษัทนำเที่ยว ร้านขายของที่ระลึก) การให้บริการที่ดีแก่นักท่องเที่ยว เป็นต้น

1.5) ทั้งพื้นที่หนองคายและเวียงจันทน์ยังมีข้อจำกัดด้านความเพียงพอ ความทั่วถึงของระบบการคมนาคมขนส่งสาธารณะ ข้อเสนอแนะคือ ควรมีการปรับปรุงระบบการขนส่งผู้โดยสารที่จัดการทั้งโดยภาครัฐและภาคเอกชนของทั้งสองพื้นที่ให้มีประสิทธิภาพที่ดียิ่งขึ้น มีทางเลือกที่หลากหลายมากขึ้นแก่นักท่องเที่ยว เพื่ออำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวในการเดินทางเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ และในราคาที่เหมาะสม

1.6) ทุกภาคส่วนควรให้ความสำคัญกับการฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวที่มีอยู่เดิมให้มีการพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานให้ดียิ่งขึ้น เนื่องจากเกิดปัญหาการเสื่อมโทรมของแหล่งท่องเที่ยว ตลอดจนการชำรุดของสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวบางแห่ง อาทิ ห้องน้ำ ที่นั่งเล่น เป็นต้น

2) ส่วนของผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยว

ผลการศึกษาพบว่า ปัญหา/อุปสรรคที่สำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว เชื่อมโยงของพื้นที่หนองคาย-เวียงจันทน์ที่เกี่ยวข้องกับภาคผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยว มีดังนี้

2.1) มาตรฐานการให้บริการทางการท่องเที่ยวของพื้นที่หนองคายและเวียงจันทน์ยังมีความแตกต่างกันมากนัก ดังนั้น ข้อเสนอแนะคือ ควรจัดให้มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกันจากผู้ประกอบการทางการท่องเที่ยวทั้งพื้นที่หนองคายและพื้นที่เวียงจันทน์ เพื่อเป็นการถ่ายทอดประสบการณ์การให้บริการทางการท่องเที่ยวร่วมกัน อันจะส่งผลดีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชื่อมโยงในสองพื้นที่ดังกล่าวในอนาคต อันจะเป็นการสร้างความประทับใจให้กับนักท่องเที่ยวที่มาเยือนในสองพื้นที่ได้มากยิ่งขึ้น

2.2) การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมการท่องเที่ยวในสองพื้นที่ยังขาดอย่างต่อเนื่อง ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นการจัดในช่วงเทศกาลสำคัญๆ เท่านั้น ข้อเสนอแนะคือ ควรจัดให้มีการเปิดสถานที่ใหม่ๆ การจัดตลาดนัด หรือกิจกรรมทางการท่องเที่ยวใหม่ๆ ที่น่าสนใจ เพื่อเป็นการดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เดินทางมาในพื้นที่มากยิ่งขึ้น ทั้งสองพื้นที่ควรมีการจัดกิจกรรมทางการท่องเที่ยวร่วมกัน และมีการโฆษณาประชาสัมพันธ์ทางการท่องเที่ยวร่วมกัน

2.3) ภาครัฐกิจบริการทางการท่องเที่ยวควรมีการพบปะหารือกันเพื่อผลักดันให้เกิดความร่วมมือในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชื่อมโยงสองพื้นที่อย่างจริงจัง เพื่อให้เกิดผลอย่างเป็นรูปธรรม

2.4) ควรมีการศึกษาวิจัยในด้านความต้องการและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในสองพื้นที่ (หนองคาย-เวียงจันทน์) ทั้งนี้ เพื่อจะเป็นประโยชน์ต่อการนำข้อมูลไปพัฒนา/ปรับปรุงคุณภาพการบริการทางการท่องเที่ยว รวมถึงการสร้างควมหลากหลายด้านสินค้าและบริการทางการท่องเที่ยวในสองพื้นที่ให้มากยิ่งขึ้น เพื่อจกเป็นการดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวกลุ่มใหม่ๆ เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในพื้นที่มากยิ่งขึ้น และสามารถสร้างความประทับใจให้กับนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเยือนได้ดียิ่งขึ้นอีกด้วย สิ่งนี้ยังส่งผลต่อการบอกต่อของนักท่องเที่ยวไปยังกลุ่มเพื่อน/ญาติ ให้เดินทางมาเยือนได้อีกทางหนึ่ง

3) ส่วนของภาคประชาชน

ผลการศึกษาพบว่า ปัญหาและอุปสรรคที่สำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชื่อมโยงของพื้นที่หนองคาย-นครหลวงเวียงจันทน์ที่เกี่ยวข้องกับภาคประชาชน คือ การมีส่วนร่วมของภาคประชาชนที่มีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่ของตนยังมีค่อนข้างจำกัด ข้อเสนอแนะคือ ภาครัฐควรส่งเสริมให้ภาคประชาชน/ชุมชนท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมในการวางแผน ดำเนินการตัดสินใจ ตลอดจนการได้รับผลประโยชน์จากภาคท่องเที่ยวในพื้นที่ของตนอย่างแท้จริง ในขณะเดียวกันภาครัฐควรส่งเสริมและสนับสนุนด้านการพัฒนาองค์ความรู้และทักษะของภาคประชาชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในพื้นที่เชื่อมโยงหนองคาย-เวียงจันทน์ให้มากยิ่งขึ้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะเป็นรากฐานที่สำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในระดับชุมชนอย่างยั่งยืน

5.1.3.2 ปัญหา/อุปสรรคและข้อเสนอแนะในการพัฒนาศักยภาพของอุทยานทางการท่องเที่ยว การพื้นที่บึงกาฬเชื่อมโยงกับบอลิคำไซ

1) ส่วนของหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการท่องเที่ยว

ผลการศึกษาพบว่า ปัญหาและอุปสรรคที่สำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชื่อมโยงของพื้นที่บึงกาฬ-บอลิคำไซที่เกี่ยวข้องกับภาครัฐ มีดังนี้

1.1) ทั้งสองพื้นที่ยังขาดการประสานความร่วมมือในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกันด้านการจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่รวมถึงการพัฒนาการท่องเที่ยวเชื่อมโยงสองพื้นที่ร่วมกัน ดังนั้น ข้อเสนอแนะคือ ควรจัดให้มีการสัมมนาร่วมกันของทั้งภาครัฐและเอกชนอย่างน้อยปีละครั้ง และมีความต่อเนื่องในการประสานความร่วมมือดังกล่าว

1.2) การส่งเสริมการท่องเที่ยวของพื้นที่บึงกาฬและบอลิคำไซในปัจจุบัน ยังเป็นรูปแบบของการที่ต่างคนต่างทำในแต่ละพื้นที่ ซึ่งยังขาดความร่วมมือและการจัดกิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยวร่วมกัน ดังนั้น ข้อเสนอแนะ คือ ทั้งสองพื้นที่ควรมีส่งเสริมให้มีการจัดกิจกรรม/เทศกาลทางการท่องเที่ยวในพื้นที่สองฝั่งโขงร่วมกัน ยกตัวอย่างเช่น ฮีต 12 คอง 14 ซึ่งถือเป็นประเพณีที่มีความคล้ายคลึงกันในสองพื้นที่จึงสามารถจัดร่วมกันได้ การท่องเที่ยว 9 วัด 2 ประเทศโดยทางเรือ การแข่งขันกีฬาทางน้ำ

1.3) ขั้นตอนในการเดินทางเข้า-ออกระหว่างประเทศไทยและ สปป.ลาว ยังมีความล่าช้า ดังนั้น ภาครัฐควรปรับปรุงการให้บริการที่ด่านตรวจคนเข้าเมืองในด้านการอำนวยความสะดวกให้กับนักท่องเที่ยว การตอบสนองด้านการขนส่งที่สะดวก การบริการที่มีคุณภาพดี สะอาดและปลอดภัย เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการบริการให้แก่นักท่องเที่ยว

1.4) มาตรฐานการให้บริการทางการท่องเที่ยวในสองพื้นที่ยังมีความแตกต่างกันมาก โดยเฉพาะทางพื้นที่บอลิคำไซ ที่มีข้อจำกัดเรื่องงบประมาณในการสนับสนุนด้านการพัฒนาทักษะของบุคลากรทางการท่องเที่ยว ดังนั้น ข้อเสนอแนะคือ ภาครัฐควรส่งเสริมให้มีการจัดฝึกอบรมด้านการพัฒนาบุคลากรทางการท่องเที่ยวให้มีทักษะทางด้านงานบริการให้มีคุณภาพที่ดีมากยิ่งขึ้นทั้งในสองพื้นที่เช่น การเป็นมัคคุเทศก์มืออาชีพและมีจรรยาบรรณที่ดี การเพิ่มคุณภาพการให้บริการของสถานประกอบการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวต่าง ๆ เป็นต้น

1.5) ทั้งสองพื้นที่ยังมีข้อจำกัดด้านความเพียงพอ ความทั่วถึง และมาตรฐานด้านการให้บริการทางด้านระบบการขนส่งสาธารณะ ข้อเสนอแนะคือ ควรมีการปรับปรุงระบบการขนส่งผู้โดยสารที่จัดการทั้งโดยภาครัฐและภาคเอกชนของทั้งสองประเทศให้มีประสิทธิภาพที่ดียิ่งขึ้นเพื่อให้นักท่องเที่ยวมีความสะดวกสบาย และมีทางเลือกในการใช้บริการขนส่งสาธารณะเพื่อการเดินทางท่องเที่ยวในพื้นที่รวมถึงการเดินทางเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ได้มากยิ่งขึ้น

1.6) ทุกภาคส่วนควรให้ความสำคัญกับการฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวที่มีอยู่เดิมให้มีการพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานให้ดียิ่งขึ้น เนื่องจากเกิดปัญหาการเสื่อมโทรมของแหล่งท่องเที่ยว ตลอดจนสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวบางแห่ง

2) ส่วนของผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยว

ผลการศึกษาพบว่า ปัญหา/อุปสรรคที่สำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว เชื่อมโยงของพื้นที่บึงกาฬ-บอลิคำไซที่เกี่ยวข้องกับภาคผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยว มีดังนี้

2.1) การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมการท่องเที่ยวในสองพื้นที่ยังขาดความต่อเนื่อง ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นการจัดในช่วงเทศกาลสำคัญๆ เท่านั้น ข้อเสนอแนะคือ ควรจัดให้มีการเปิดสถานที่ ตลาดนัด หรือกิจกรรมสำหรับส่งเสริมแหล่งท่องเที่ยวใหม่ๆ ที่น่าสนใจ เพื่อเป็นการดึงดูดนักท่องเที่ยว ให้เดินทางมาในพื้นที่มากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งพื้นที่บึงกาฬและบอลิคำไซควรมีการจัดกิจกรรม ทางการท่องเที่ยวร่วมกัน และมีการโฆษณาประชาสัมพันธ์ทางการท่องเที่ยวร่วมกัน

2.2) การเดินทางท่องเที่ยวยังไม่มีศูนย์กลางในการเดินทางและศูนย์กลางในการให้ข้อมูลการท่องเที่ยว ข้อเสนอแนะคือควรจัดให้มีศูนย์กลางในการเดินทางที่สามารถเดินทางไป ยังสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ได้สะดวก รวมไปถึงศูนย์กลางในการให้ข้อมูลสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ด้วย

2.3) ภาครัฐกิจบริการทางการท่องเที่ยวควรมีการพูดคุยกันเพื่อผลักดันให้เกิด ความร่วมมือในการเป็นการท่องเที่ยวเชื่อมโยงในสองพื้นที่อย่างจริงจัง เพื่อให้เกิดการพัฒนาการท่องเที่ยวเชื่อมโยงสองประเทศอย่างเป็นรูปธรรม

2.4) ควรมีการศึกษาวิจัยในด้านความต้องการและความพึงพอใจของ นักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในสองพื้นที่ ทั้งนี้ เพื่อที่จะเป็นประโยชน์ต่อการนำข้อมูลที่ได้ไปพัฒนา/ ปรับปรุงคุณภาพการบริการเพื่อสร้างความประทับใจให้กับนักท่องเที่ยว รวมถึงการเพิ่มความ หลากหลายของสินค้าและบริการทางการท่องเที่ยวในสองพื้นที่เชื่อมโยงให้มากยิ่งขึ้น และเป็นการ ดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวกลุ่มใหม่ๆ ให้เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในพื้นที่ดังกล่าวมากยิ่งขึ้น

2.5) ปัญหาในเรื่องของการขาดงบประมาณสำหรับผู้ประกอบการทั้งในส่วน ของการพัฒนาปรับปรุงคุณภาพบุคลากร สินค้า และบริการ ข้อเสนอแนะคือควรมีการจัดงบประมาณ เพื่อสนับสนุนการดำเนินการของผู้ประกอบการ และ จัดอบรมเพื่อพัฒนาปรับปรุงคุณภาพบุคลากร สินค้า และบริการ

3) ส่วนของภาคประชาชน

ผลการศึกษาพบว่า ปัญหา/อุปสรรคที่สำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว เชื่อมโยงของพื้นที่บึงกาฬ-บอลิคำไซที่เกี่ยวข้องกับภาคประชาชน มีดังนี้

3.1) ปัญหาและอุปสรรคที่สำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชื่อมโยงของพื้นที่บึงกาฬ-บอลิคำไซที่เกี่ยวข้องกับภาคประชาชน คือ การมีส่วนร่วมตลอดจนความเข้มแข็งของภาคประชาชนต่อการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่ของตนยังมีน้อย ข้อเสนอแนะคือ ภาครัฐควรส่งเสริมให้ภาคประชาชนมีส่วนร่วมในการวางแผน การดำเนินการ ตลอดจนการส่งเสริมให้ชุมชนได้รับผลประโยชน์จากการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่ของตนอย่างแท้จริง ในขณะเดียวกัน ภาครัฐควรส่งเสริมและสนับสนุนด้านการพัฒนาองค์ความรู้และทักษะของภาคประชาชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับภาคการท่องเที่ยวในสองพื้นที่ดังกล่าวให้มากยิ่งขึ้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะเป็นพื้นฐานที่สำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับชุมชน

3.2) ปัญหาและอุปสรรคต่อมาคือปัญหาและอุปสรรคด้านการเดินทางเชื่อมโยงสองประเทศ ทางหนึ่งคือการเดินทางด้วยทางเรือยังไม่สะดวกเท่าที่ควร ข้อเสนอแนะคือการสร้างสะพานเชื่อมโยงสองประเทศ ซึ่งทางรัฐบาลได้เริ่มมีโครงการดังกล่าวแล้ว นอกจากนี้ในส่วนของการเดินทางโดยทางเรือ ก็ยังมีปัญหาเรื่องของการท่าเรือ ยังมีไม่เพียงพอ ข้อเสนอแนะคือ การเพิ่มท่าเรือท้องถิ่นที่จุดบ้านน้ำจืด และ หาดทรายขาว

4) ส่วนของผู้จัดการแหล่งท่องเที่ยว

ผลการศึกษาพบว่า ปัญหา/อุปสรรคที่สำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชื่อมโยงของพื้นที่บึงกาฬ-บอลิคำไซที่เกี่ยวข้องกับผู้จัดการแหล่งท่องเที่ยว มีดังนี้

4.1) ปัญหาและอุปสรรคที่สำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชื่อมโยงของพื้นที่บึงกาฬ-บอลิคำไซที่เกี่ยวข้องกับผู้จัดการแหล่งท่องเที่ยว คือ ทักษะภาษาอังกฤษและความรู้ความชำนาญด้านการให้บริการด้านการท่องเที่ยวของบุคลากร ข้อเสนอแนะคือ การสนับสนุนการให้การอบรมทักษะด้านภาษาอังกฤษและความรู้ความชำนาญด้านการให้บริการด้านการท่องเที่ยวเพื่อให้บุคลากรมีความรู้มีความชำนาญเพิ่มขึ้น

4.2) ปัญหาและอุปสรรคต่อมาคือปัญหาและอุปสรรคด้านการเดินทางเชื่อมโยงสองประเทศ ทางหนึ่งคือการเดินทางด้วยทางเรือยังไม่สะดวกเท่าที่ควร ข้อเสนอแนะคือการสร้างสะพานเชื่อมโยงสองประเทศ ซึ่งทางรัฐบาลได้เริ่มมีโครงการดังกล่าวแล้ว นอกจากนี้ในส่วนของการเดินทางโดยทางเรือ ก็ยังมีปัญหาเรื่องของการท่าเรือ ยังมีไม่เพียงพอ ข้อเสนอแนะคือ การเพิ่มท่าเรือท้องถิ่นที่จุดบ้านน้ำจืด และ หาดทรายขาว

4.3) การเดินทางท่องเที่ยวยังไม่มีศูนย์กลางในการเดินทางและศูนย์กลางในการให้ข้อมูลการท่องเที่ยว ข้อเสนอแนะคือควรจัดให้มีศูนย์กลางในการเดินทางที่สามารถเดินทางไปยังสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ได้สะดวก รวมไปถึงศูนย์กลางในการให้ข้อมูลสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ด้วย

5.1.4 แนวทางการพัฒนาศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวสองฝั่งโขงในจังหวัดหนองคายและบึงกาฬเชื่อมโยงกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ในการพัฒนาศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวสองฝั่งโขงในจังหวัดหนองคายและบึงกาฬเชื่อมโยงกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวนั้น จากกรอบงานวิจัยสิ่งที่ต้องพิจารณาคือ 1) การพัฒนาศักยภาพด้านพื้นที่/แหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรม ซึ่งประกอบด้วยศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว กิจกรรม และศักยภาพการรองรับทางการท่องเที่ยว 2) การพัฒนาศักยภาพด้านบริการและการจัดการทางการท่องเที่ยว ซึ่งประกอบด้วยผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทางการท่องเที่ยว (ด้านอุปทาน) อันได้แก่ ผู้ประกอบการทางการท่องเที่ยว หน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการท่องเที่ยว และภาคประชาชน ดังสรุปได้ดังนี้

5.1.4.1) การพัฒนาศักยภาพด้านพื้นที่/แหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมพื้นที่สองฝั่งโขงในจังหวัดหนองคายและบึงกาฬเชื่อมโยงกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

1) ควรมีการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวเพิ่มเติมในพื้นที่ เช่น ถนนหนทางที่สะดวกสบายและอำนวยความสะดวกในด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ ห้องน้ำที่สะอาดและเพียงพอ อินเทอร์เน็ต ร้านอาหารที่หลากหลายและถูกสุขอนามัย ที่พักในหลากหลายรูปแบบในราคาที่เหมาะสม เป็นต้น

2) ควรสร้างจุดชมวิวหรือการสร้างจุดเด่นให้กับแหล่งท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น การสร้างโปรแกรมการท่องเที่ยวที่น่าสนใจ เช่น การสร้างเส้นทางบุญไหว้พระเก้าวัดสองฝั่งโขงโดยเดินทางทางเรือ (สองฝั่งแม่น้ำโขง) การกำหนดเอกลักษณ์ทางการท่องเที่ยวของแต่ละพื้นที่เพื่อให้เกิดการเชื่อมโยง เช่น ในพื้นที่หนองคาย-เวียงจันทน์เน้นการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเป็นจุดขาย และในพื้นที่บึงกาฬ-บอลิคำไซ เน้นการท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติและผจญภัยเป็นจุดขาย

3) มีการดูแลและบูรณะแหล่งท่องเที่ยวที่เสื่อมโทรม ปรับปรุงระบบสาธารณูปโภคที่จำเป็นด้านต่างๆ ให้ดีขึ้น ปรับปรุงทัศนียภาพให้มีความสวยงาม เพิ่มเติมสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการ

รองรับนักท่องเที่ยวให้มีความสะดวกสบายมากยิ่งขึ้น และให้ความสำคัญกับการดูแลรักษาความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวให้มากขึ้น

4) การอำนวยความสะดวกในด้านข้อมูลข่าวสารทางการท่องเที่ยวแก่นักท่องเที่ยวที่ครอบคลุมและทั่วถึงมากยิ่งขึ้น เช่น การจัดตั้งศูนย์บริการนักท่องเที่ยวในบางพื้นที่เพิ่มเติม เช่น ในอำเภอสังขาม จังหวัดหนองคาย และควรมีป้ายบอกทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ ที่ชัดเจนและการมีป้ายบอกทางและนำทางแหล่งท่องเที่ยวเป็นภาษาอังกฤษ

5) สร้างกิจกรรมการท่องเที่ยวร่วมกันของสองพื้นที่เชื่อมโยง (หนองคาย-เวียงจันทน์) ที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวให้มาเยือนในสองพื้นที่เชื่อมโยงให้มากขึ้น เช่น การแข่งขันเจ็ตสกีหรือกีฬาทางน้ำระดับนานาชาติบนลำน้ำโขง การจัดให้มีการสัญจรทางเรือระหว่างประเทศทางการท่องเที่ยว โปรแกรมไหว้พระแก้ววันทางน้ำเชื่อมโยงสองพื้นที่ที่ใช้การคมนาคมทางเรือ เป็นต้น

6) ควรส่งเสริมให้มีร้านค้าของที่ระลึกที่จำหน่ายสินค้าท้องถิ่นที่มีจุดเด่นเป็นเอกลักษณ์ของแต่ละพื้นที่

5.1.4.2) การพัฒนาศักยภาพด้านบริการและการจัดการทางการท่องเที่ยวสองฝั่งโขงในจังหวัดหนองคายและบึงกาฬเชื่อมโยงกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

1) เสนอให้มีการเปิดด่านท้องถิ่นสำหรับการท่องเที่ยว 2 จุด คือ บ้านน้ำจิม และ หาดทรายขาว ในเขตพื้นที่แขวงบอลิคำไซ เพื่อให้การท่องเที่ยวเชื่อมโยงมีความสะดวกมากขึ้น

2) ควรเพิ่มความร่วมมือระหว่างบอลิคำไซและบึงกาฬให้มากขึ้น ทั้งโดยภาครัฐ ภาคเอกชนและภาคประชาชน

3) ควรประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวระหว่างประเทศให้มากขึ้น ประชาสัมพันธ์เทศกาลต่าง ๆ ในรูปของ เทศกาลที่มีพร้อมกันหรือเทศกาลที่มีขึ้นระหว่างประเทศ เช่น การไหว้พระแก้ววัดสองฝั่งโขง

4) ควรให้มีการบริการข้ามแดนที่สะดวกสำหรับนักท่องเที่ยว อำนวยความสะดวกสำหรับขั้นตอนทางเอกสารในการเดินทางระหว่างประเทศ ทั้งในด้านของขอบเขตพื้นที่ในการเดินทาง ระยะเวลาในการพำนักอาศัยของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศ

5) ควรมีการอบรมพัฒนาบุคลากรให้มีมาตรฐานการบริการทางการท่องเที่ยวให้ดียิ่งขึ้น พัฒนาทักษะภาษาอังกฤษสำหรับการติดต่อกับนักท่องเที่ยวต่างชาติ

6) ภาครัฐควรจัดสรรงบประมาณสำหรับสนับสนุนผู้ประกอบการ

5.2 อภิปรายผล

ในการศึกษาศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวสองฝั่งโขงในจังหวัดหนองคายและบึงกาฬ เชื่อมโยงกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีแนวคิด ทฤษฎีต่าง ๆ ที่นำมาเกี่ยวข้อง อันได้แก่

5.2.1 การอภิปรายผลเกี่ยวกับความสามารถในการรองรับด้านการท่องเที่ยว

จากผลการวิจัยพบว่าสถานที่ท่องเที่ยวที่มีมากที่สุด คือ สถานที่ท่องเที่ยวที่เกี่ยวกับความเชื่อและศาสนา โดยในจังหวัดหนองคาย ที่มีอยู่ 5 แห่ง ประกอบด้วย วัดถ้ำศรีมงคล (วัดถ้ำดินเพียง) วัดไท วัดศรีชมภูองค์ตื้อ วัดโพธิ์ชัย และ วัดแขก (ศาลาแก้วกู่) บึงกาฬมีอยู่ 3 แห่ง ประกอบด้วย วัดสว่างอารมณ์ วัดอาฮงศิลาวาส และ วัดโพธาราม เวียงจันทน์ มี 3 แห่ง ประกอบด้วย วัดสี่สะเกตุ หอพระแก้ว และ พระธาตุหลวง บอลิคำไซ มี 3 แห่ง ประกอบด้วย วัดพระบาทโพนสัน วันโพนสัน นาคานิิต และ วัดदानสูงนาราม ซึ่งจังหวัดที่มีความสามารถในการรองรับด้านการท่องเที่ยวในระดับสูงในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นด้าน สิ่งอำนวยความสะดวก กิจกรรมการท่องเที่ยว การบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว มาตรการขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว การมีส่วนร่วมของท้องถิ่น คือ วัดที่อยู่ในหนองคาย และ เวียงจันทน์ ในขณะที่วัดในจังหวัดบึงกาฬและบอลิคำไซยังมีความสามารถในการรองรับด้านการท่องเที่ยวในระดับปานกลางไปจนถึงน้อย ยังต้องการการเพิ่มความสามารถในการรองรับด้านการท่องเที่ยวเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวที่มีจะมีเพิ่มขึ้นในอนาคต

ในส่วนของสถานที่ท่องเที่ยวที่มีความคล้ายคลึงกันและสามารถนำมาเป็นตัวแทนในการเชื่อมโยงระหว่างประเทศ คือ ถ้ำดินเพียง หนองคาย และ ถ้ำมังกร บอลิคำไซ ซึ่งเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่มีความคล้ายคลึงกันและมีระดับความสามารถในการรองรับด้านการท่องเที่ยวอยู่ในระดับสูงในเกือบทุก ๆ ด้าน สามารถใช้เป็นจุดเด่นในการท่องเที่ยวเชื่อมโยงสองประเทศได้ โดยในส่วนของถ้ำมังกรยังมีความต้องการเพิ่มระดับความสามารถการรองรับด้านการท่องเที่ยวในส่วนของสิ่งอำนวยความสะดวกก็จะทำให้มีความพร้อมในการรองรับนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น

อีกตัวอย่างที่มีความคล้ายคลึงกันระหว่างประเทศ คือ ศาลาแก้วกู่ จังหวัดหนองคาย และ สวนพระวัดเชียงควน (Buddha park) บอลิคำไซ ซึ่งเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่เป็นตัวแทนความเชื่อมโยง

ศิลปวัฒนธรรมระหว่างสองประเทศได้เป็นอย่างดี มีระดับความสามารถในการรองรับด้านการท่องเที่ยวอยู่ในระดับปานกลางเกือบทุกๆ ด้าน ซึ่งหากได้มีการเพิ่มระดับความสามารถในการรองรับด้านการท่องเที่ยวอีกไม่มาก ก็จะเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่มีระดับความสามารถในการรองรับด้านการท่องเที่ยวในระดับสูงได้

สถานที่ท่องเที่ยวอีกประเภทหนึ่งที่น่าสนใจคือน้ำตก โดยในจังหวัดบึงกาฬมีน้ำตกถ้ำพระ ซึ่งถือได้ว่าประสบความสำเร็จและมีความสามารถในการรองรับด้านการท่องเที่ยวในระดับสูงทุกด้าน ในขณะที่บึงกาฬมีน้ำตกตาดทรายที่มีระดับความสามารถในการรองรับด้านการท่องเที่ยวในระดับปานกลางถึงน้อยในเกือบทุกด้าน ยังต้องการการพัฒนาเพิ่มพูนระดับความสามารถเพื่อที่จะให้เป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่พร้อมจะรองรับนักท่องเที่ยวที่จะเพิ่มมากขึ้นในอนาคตต่อไป

หากมองในภาพรวมแล้วจะพบว่าสถานที่ท่องเที่ยวส่วนใหญ่ยังมีระดับความสามารถในการรองรับด้านการท่องเที่ยวอยู่ในระดับปานกลางไปจนถึงน้อย ซึ่งแตกต่างจากสถานที่ท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงและมีความพร้อมในการรองรับนักท่องเที่ยวในระดับสูงอยู่แล้ว ซึ่งหากต้องการให้มีการพัฒนาการท่องเที่ยวเชื่อมโยงสองฝั่งโขงอย่างแท้จริง ทั้งภาครัฐและภาคประชาชนทั้งสองประเทศต้องมีความร่วมมือปรับปรุงและพัฒนาทุกๆ สถานที่ท่องเที่ยว ทุกๆ ด้านความสามารถในการรองรับด้านการท่องเที่ยว เพื่อให้การท่องเที่ยวเชื่อมโยงสองฝั่งโขงเป็นไปได้อย่างยั่งยืนต่อไป

5.2.2 การอภิปรายผลเกี่ยวกับปัญหาด้านอุปทานการท่องเที่ยวของไทย

เทิดชาย ช่วยบำรุง (2557) ได้เสนอปัญหาทางด้านอุปทานการท่องเที่ยวใน 2 ด้าน คือ ด้านสินค้าและผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยว และด้านการบริหารจัดการการท่องเที่ยว ซึ่งจากผลการวิจัยสามารถวิเคราะห์ ได้ดังนี้

5.2.2.1 ปัญหาด้านสินค้าและผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยว

1) ปัญหาการสร้างควมสร้างอัตลักษณ์โดดเด่นและการเพิ่มมูลค่าของการท่องเที่ยว จากผลการวิจัยนี้พบว่าแหล่งท่องเที่ยวหลายแห่ง โดยเฉพาะในเขตพื้นที่หนองคาย และเวียงจันทน์มีแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพโดดเด่น มีการสร้างจุดเด่นของแหล่งท่องเที่ยวหรือสินค้าบริการ ดังเช่น วัดผาตากเสื้อในอำเภอสังคมมีการสร้างจุดชมวิวพื่นกระเจก ภูห้วยอีสันที่สร้างจุดชมทะเลหมอก และการนำรถอีแต่นมาใช้ในการเดินทางเพื่อให้เกิดกิจกรรมที่น่าสนใจ แต่สำหรับพื้นที่จังหวัดบึงกาฬและแขวงบอลิคำไซ แหล่งท่องเที่ยวส่วนใหญ่เป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ และ

แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมแต่กลับไม่เป็นที่รู้จักนัก แม้จะมีความโดดเด่นของฐานทรัพยากรที่จะสร้างมูลค่าทางการท่องเที่ยวก็ตาม ผู้จัดการแหล่งท่องเที่ยวหลายแห่งจึงมีการนำสื่อสังคมออนไลน์เข้ามาประชาสัมพันธ์และสร้างความน่าสนใจให้กับแหล่งท่องเที่ยว การสร้างเรื่องราวในการสื่อความหมายเพื่อเป็นจุดขายให้กับแหล่งท่องเที่ยว

2) ปัญหาความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว ผลการศึกษาศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสามารถรองรับนักท่องเที่ยวต่ำ เกิดจากสภาพเสื่อมโทรมของแหล่งท่องเที่ยว แหล่งท่องเที่ยวที่มีจุดเด่นน่าสนใจของนักท่องเที่ยวทำให้ดึงดูดนักท่องเที่ยวจำนวนมากเข้ามาจนเกิดปัญหาการรองรับนักท่องเที่ยว รวมถึงสิ่งอำนวยความสะดวกที่ไม่เพียงพอต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว เช่นจำนวนห้องน้ำ สถานที่จอดรถ ร้านอาหาร ผู้จัดการแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพในการจัดการการรองรับนักท่องเที่ยวสูง ใช้วิธีต่าง ๆ ได้แก่ การเพิ่มหรือปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวกให้สามารถรองรับนักท่องเที่ยว การกำหนดจำนวนนักท่องเที่ยวที่เข้ามาให้อยู่ในจำนวนที่รองรับได้ การงดรับนักท่องเที่ยวบางช่วงฤดูกาลเพื่อให้แหล่งท่องเที่ยวได้ฟื้นฟู

3) ปัญหาความไม่สะดวกการเดินทางท่องเที่ยว ได้แก่ ความไม่สะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ความไม่ปลอดภัยในการเดินทาง ผลการศึกษาศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสามารถในการเข้าถึงในระดับต่ำ พบว่า เกิดจากความไม่สะดวกของเส้นทางคมนาคม การขาดเส้นทางบริการรับส่งนักท่องเที่ยว การขาดป้ายบอกทาง โดยเฉพาะในพื้นที่นครหลวงเวียงจันทน์ และแขวงบอลิคำไซ นอกจากนี้การท่องเที่ยวสองฝั่งโขงในจังหวัดหนองคายและบึงกาฬเชื่อมโยงกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เนื่องจากข้อกฎหมายที่แตกต่างกัน ทำให้เกิดปัญหาในการเดินทางระหว่างประเทศอันได้แก่ การกำหนดช่วงเวลาและกำหนดขอบเขตพื้นที่ในการพำนักรถยนต์ใช้บัตรผ่านแดน การเข้าออกและการจัดเก็บภาษีศุลกากรตามด่านต่าง ๆ และในส่วนพื้นที่เชื่อมโยงระหว่างบึงกาฬกับบอลิคำไซ จะมีปัญหาในการเดินทางข้ามชายแดนระหว่างประเทศเนื่องจากมีเส้นทางคมนาคมทางน้ำเท่านั้น แม้ว่าจะใช้เรือเฟอร์รี่ข้ามฟากก็ตาม ทำให้มีการเส้นทางระหว่างจังหวัดนครพนมกับแขวงคำม่วนแทน ซึ่งในอนาคตมีแผนในการก่อสร้างสะพานมิตรภาพไทย-ลาวแห่งที่ 5 ขึ้น การเปิดจุดผ่อนปรนเพิ่มขึ้น การมีนโยบายขยายเวลาเปิด-ปิดเป็น 24 ชั่วโมง

4) ปัญหาการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวทั้งธุรกิจที่พัก ธุรกิจบริการเพื่อการพักผ่อน และธุรกิจผลิตและจำหน่ายของที่ระลึก หลายพื้นที่ยังมีธุรกิจโรงแรมขนาดเล็กถึงปานกลาง โรงแรมขนาดใหญ่ที่มีมาตรฐานยังมีน้อย โดยเฉพาะ

แขวงบอลิคำไซ บึงกาฬ อีกทั้งยังขาดร้านขายสินค้าของที่ระลึก ขาดการผลิตสินค้าเฉพาะท้องถิ่นให้มีจุดเด่น

5.2.2.2 ปัญหาด้านการบริหารจัดการการท่องเที่ยว

ผลการศึกษาของงานวิจัยนี้พบว่า ปัญหาด้านการบริหารจัดการการท่องเที่ยวเกิดจากหลายสาเหตุได้แก่

1) ปัญหาการบริหารจัดการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของหลายภาคส่วนที่มีอยู่กระจัดกระจาย ทำให้ขาดบูรณาการในการทำงานร่วมกันและไม่เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ทำให้ไม่มีกลไกความเชื่อมโยง ผลการศึกษาพบว่า การบริหารจัดการของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวทั้งภาครัฐและเอกชนขาดการทำงานร่วมกันโดยเฉพาะการท่องเที่ยวแบบเชื่อมโยง ขาดการวางนโยบายในการพัฒนาระบบขนส่ง การคมนาคม และสิ่งอำนวยความสะดวกให้กับนักท่องเที่ยว ปัญหาความร่วมมือในท้องถิ่นทำให้ขาดการขับเคลื่อนการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่อย่างต่อเนื่อง และตอบสนองต่อความต้องการของท้องถิ่น

2) ปัญหาด้านกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ผลการศึกษาพบว่า ปัญหาที่เอื้ออำนวยต่อการท่องเที่ยวแบบเชื่อมโยงสองฝั่งโขงเนื่องจากข้อกฎหมายที่แตกต่างกัน โดยเฉพาะกฎหมายความมั่นคงระหว่างประเทศ การปรับปรุงและพัฒนากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวจึงเป็นเรื่องเร่งด่วนที่สำคัญ

3) ปัญหาด้านการขาดแคลนบุคลากรด้านการท่องเที่ยวที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวแบบสร้างสรรค์ ผลการศึกษาพบว่าหลายพื้นที่ โดยเฉพาะพื้นที่สปป.ลาวยังขาดแคลนบุคลากรและเครื่องมือในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวให้มีประสิทธิภาพ การประชุมสัมมนา การอบรมบุคลากรจึงเป็นวิธีการที่ถูกนำมาใช้ แต่ก็ยังน้อย

5.2.3 การอภิปรายผลเกี่ยวกับการประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว

การประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่เป้าหมาย พบว่าการประเมินผลทั้ง 8 ด้าน ได้แก่ 1.ด้านความดึงดูดใจและคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว 2.ด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว 3.ด้านการบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ 4.ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยว 5.ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยว 6.ด้านความมีชื่อเสียง 7.ด้านมาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว และ 8.ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น พบว่า ภาพรวม

ของแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่เป้าหมายมีระดับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทั้ง 8 ด้านอยู่ในระดับปานกลาง ด้านที่มีระดับศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวมากที่สุดของพื้นที่เป้าหมายคือด้านความมีชื่อเสียง รองลงมาคือด้านความดึงดูดใจและคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว ด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว และด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น ศักยภาพในด้านการบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวก และด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยว ที่มีผลการประเมินศักยภาพอยู่ในช่วงคะแนนน้อย สะท้อนให้เห็นถึงจุดอ่อนของแหล่งท่องเที่ยว ที่ยังขาดการบริการ และกิจกรรมที่หลากหลายในการรองรับนักท่องเที่ยว

การประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทั้ง 6 ด้านส่วนสำคัญในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวคือด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น จะเห็นได้ว่า หากพื้นที่ใด หรือแหล่งท่องเที่ยวใด มีระดับศักยภาพด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนในระดับที่สูงแล้ว ส่งผลให้คะแนนในด้านอื่น มีระดับศักยภาพที่สูงขึ้นตามไปด้วย ดังนั้นในการพัฒนาหรือการยกระดับศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว นอกจากจะเป็นเรื่องของทุน การพัฒนาทางโครงสร้าง หรือสาธารณูปโภคพื้นฐานแล้ว การมีส่วนร่วมของชุมชนก็เป็นส่วนสำคัญอีกด้านหนึ่ง

5.2.4 การอภิปรายผลการวิจัยนี้กับงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผลการศึกษาของงานวิจัยนี้ที่มุ่งศึกษาศักยภาพอุปทานทางการท่องเที่ยวสองฝั่งโขงในจังหวัดหนองคายและบึงกาฬเชื่อมโยงกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว สอดคล้องกับผลการศึกษาของ สุพัตรา สร้อยเพชร (2550) ที่ได้ศึกษาระดับความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดหนองคาย (เขตอำเภอเมือง) ในมุมมองของนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ โดยนักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริการทางการท่องเที่ยวของจังหวัดหนองคายว่า จังหวัดหนองคายควรปรับปรุงระบบการบริการด้านการคมนาคมขนส่งภายในพื้นที่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งควรจัดให้มีรถโดยสารสาธารณะบริการในบริเวณตัวเมืองและแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ให้ความสะดวกครอบคลุมมากยิ่งขึ้นเพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว นอกจากนี้ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ในพื้นที่ ควรให้ความสำคัญด้านการดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยวและสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวภายในแหล่งท่องเที่ยวให้อยู่ในสภาพดีตลอดจนควรมีการโฆษณาประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ให้เพิ่มมากขึ้น

ผลการศึกษาเรื่องนี้ ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของเศกสรรค์ ยงวนิชย์ และคณะ (2550) ที่ศึกษาเกี่ยวกับศักยภาพของอุปทานด้านการท่องเที่ยวชายแดนไทยกับสปป.ลาว ในเขต

พื้นที่จังหวัดหนองคายและนครหลวงเวียงจันทน์ และพบว่าพื้นที่ศึกษา (จังหวัดหนองคายและนครหลวงเวียงจันทน์) มีศักยภาพทางการท่องเที่ยวอยู่ในระดับสูงทั้งในด้านแหล่งท่องเที่ยวและบริการทางการท่องเที่ยว นอกจากนี้ ทั้งสองประเทศยังมีนโยบายด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชื่อมโยงซึ่งกันและกัน ดังนั้น การพัฒนาการท่องเที่ยวเชื่อมโยงในสองประเทศดังกล่าวจึงมีโอกาที่จะเป็นไปได้ สูงจากปัจจัยหนูดังกล่าว นอกจากนี้ เศรษฐกิจ ยั่งยืน และคน ยังได้มีข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการส่งเสริมด้านนโยบายการท่องเที่ยวเชื่อมโยงในสองพื้นที่ให้เป็นรูปธรรมขึ้น และได้เสนอแนะรูปแบบการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวพื้นที่ทั้งสองมีความเหมาะสมที่ในพื้นที่หนองคายเชื่อมโยงกับนครหลวงเวียงจันทน์ ใน 3 รูปแบบ ได้แก่ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (Ecotourism) การท่องเที่ยวเชิงศิลปวัฒนธรรม (Cultural and Traditional Tourism) และการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์และวัฒนธรรมท้องถิ่น (Ethnic Tourism) ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของงานวิจัยเรื่องนี้ ที่คณะผู้วิจัยได้เล็งเห็นว่าพื้นที่เชื่อมโยงการท่องเที่ยวสองฝั่งโขงซึ่งเป็นเขตพื้นที่ศึกษาของการวิจัย (หนองคาย เชื่อมโยงกับนครหลวงเวียงจันทน์ และ บึงกาฬเชื่อมโยงกับบอลิคำไซ) ควรส่งเสริมการท่องเที่ยวด้านการท่องเที่ยวเชิงศิลปวัฒนธรรม (รวมถึงการท่องเที่ยวที่ส่งเสริมวัฒนธรรมท้องถิ่น) และการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เนื่องจากประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่มีอยู่รวมถึงทรัพยากรทางการท่องเที่ยวในพื้นที่ที่มีความเหมาะสมและเอื้อต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในรูปแบบดังกล่าว

การศึกษาเรื่องนี้ สนับสนุนงานวิจัยของบงกช หงส์คำมี (2542) ที่ศึกษาเกี่ยวกับแนวทางการสร้างความร่วมมือในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวระหว่างประเทศไทยและ สปป.ลาว ในประเด็นที่ว่า ควรจัดให้มีการจัดตั้งหน่วยงานหลักเพื่อทำหน้าที่ประสานงานระหว่างภาครัฐและภาคเอกชนในพื้นที่จังหวัดชายแดน รวมถึงการจัดให้มีสำนักงานการท่องเที่ยวภาคอีสาน เพื่อการประสานงาน การอำนวยความสะดวก ตลอดจนการแก้ไขปัญหาและอุปสรรคในการทำงานด้านความร่วมมือทางการท่องเที่ยวของพื้นที่ชายแดนโดยเฉพาะ โดยให้ความสำคัญทางด้านการกระตุ้นเศรษฐกิจในพื้นที่ชายแดนทั้งฝั่งไทยและลาวและด้านความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ รวมถึงทั้งสองประเทศควรให้ความสำคัญด้านการอำนวยความสะดวกและการผ่อนปรนด้านการเดินทางเข้า-ออกระหว่างประเทศของคนไทย คนลาว และชาวต่างชาติให้มากขึ้น เพื่อส่งเสริมด้านการเดินทางท่องเที่ยวระหว่างประเทศให้มีประสิทธิภาพสูงสุด

นอกจากนี้ การศึกษาเรื่องนี้ยังสนับสนุนงานวิจัยของ สัจจาวุฒิ รอดสำราญ (2551) ที่ศึกษาเกี่ยวกับการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวระหว่างประเทศไทย สปป.ลาวและกัมพูชา ภายใต้กรอบของความตกลงในระดับอนุภูมิภาค โดย สัจจาวุฒิ รอดสำราญ (2551) ได้มีข้อ

เสนอแนะที่น่าสนใจว่า หากทั้งสามประเทศ (ไทย ลาวและกัมพูชา) ต้องการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวระหว่างประเทศร่วมกัน ทั้งสามประเทศจำเป็นต้องปรับปรุงกฎระเบียบหรือแนวทางปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวระหว่างกันด้วยความมุ่งมั่นและจริงจัง เพื่อให้ความร่วมมือทางการท่องเที่ยวเชื่อมโยงระหว่างประเทศเกิดเป็นรูปธรรมอย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพสูงสุด

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

จากผลการวิจัยพบว่าสิ่งสำคัญที่จะทำให้เกิดการพัฒนาทางการท่องเที่ยวเชื่อมโยงพื้นที่ ไทย-ลาวอย่างยั่งยืนได้นั้นคือ ความร่วมมือ การประสานงานกันระหว่างทั้งสองประเทศ โดยความร่วมมือนั้น ควรจะมีส่วนร่วมกันทั้งภาครัฐบาลและภาคประชาชน โดยในส่วนของภาครัฐบาลนั้น ควรมีการสนับสนุนงบประมาณในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านการบูรณะสถานที่ท่องเที่ยวให้มีความพร้อม มีความสมบูรณ์ที่จะรองรับนักท่องเที่ยวอยู่เสมอ และมีการเสริมจุดเด่นให้กับนักท่องเที่ยวที่มีอยู่เดิม ให้มีการดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยวมากยิ่งขึ้น โดยในส่วนนี้ภาคประชาชนก็ต้องให้ความร่วมมือในการเป็นเจ้าบ้านที่ดี นอกจากนี้สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ก็มีส่วนสำคัญ ไม่ว่าจะเป็นถนนหนทาง การขนส่งสาธารณะ จุดชมวิว จุดแวะพัก ร้านอาหาร ร้านขายสินค้าท้องถิ่น ของที่ระลึก ถนนคนเดิน ซึ่งในส่วนนี้ก็ต้องอาศัยความร่วมมือจากภาคประชาชนด้วย ในการที่จะเข้ามาให้บริการนักท่องเที่ยว ในจุดที่ทางรัฐบาลจัดไว้ให้ ในการนี้เพื่อให้การผลิตสินค้าหรือบริการมีมาตรฐานคุณภาพที่ดี ทางภาครัฐบาลควรมีการจัดการอบรมทักษะทางการท่องเที่ยวต่าง ๆ ให้กับภาคประชาชนด้วย

ในการนี้เพื่อที่จะให้การท่องเที่ยวเชื่อมโยงไทย-ลาวเกิดขึ้นได้อย่างแท้จริง สิ่งที่สำคัญอย่างยิ่งคือการสร้างความร่วมมือในการจัดเทศกาลหรือกิจกรรมการท่องเที่ยวร่วมกัน เช่น การท่องเที่ยวไหว้พระสองฝั่งโขงโดยทางเรือ การแข่งขันกีฬาทางน้ำในแม่น้ำโขง การแข่งเรือ การแข่งเจ็ตสกี หรืออาจจะเป็นการแข่งขันวิ่งมาราธอนระหว่างประเทศ การจัดขบวนคาราวานท่องเที่ยวระหว่างประเทศ การร่วมกันลอยกระทง ชมบั้งไฟพญานาค ประเพณีฮีต 12 คอง 14 หรือการจัดการอบรมสัมมนาระหว่างภาครัฐกับรัฐ หรือภาคประชาชนที่จัดอย่างต่อเนื่อง

สิ่งกล่าวมาข้างต้นจะเกิดขึ้นไม่ได้เลยหากขาดสนับสนุนจากทางภาครัฐบาลในด้านของการอำนวยความสะดวกในการข้ามพรมแดนประเทศ ให้มีความสะดวกรวดเร็วในการทำเอกสารต่าง ๆ การตรวจคนเข้าเมือง การอำนวยความสะดวกในการทำใบผ่านแดน ระยะเวลาและพื้นที่ที่อนุญาตให้

มีความยืดหยุ่นมากขึ้น ความอ่อนปรนในการอนุญาตให้นำสินค้าข้ามพรมแดนได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับนักท่องเที่ยวที่มาเป็นหมู่คณะ ในขณะเดียวกันก็ต้องระมัดระวังในด้านความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยวด้วย

5.3.2 ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยในอนาคต

เพื่อเป็นการต่อยอดคุณค่าจากผลงานวิจัยที่ได้จากการศึกษานี้และเพื่อเป็นการเพิ่มคุณค่าด้านการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชื่อมโยงระหว่างประเทศไทยและประเทศเพื่อนบ้านที่มีอาณาเขตติดต่อกัน ทางคณะผู้วิจัย ขอเสนอแนะหัวข้องานวิจัยที่ควรจะทำในอนาคตดังต่อไปนี้

1) การศึกษาความเป็นไปได้ของการดำเนินโครงการด้านความร่วมมือทางการท่องเที่ยวจากภาคผู้ประกอบการทางการท่องเที่ยวในพื้นที่ศึกษา (หนองคาย-นครหลวงเวียงจันทน์ และ/หรือ บึงกาฬ-บอลิคำไซ)

2) การศึกษาความเป็นไปได้ของโครงการทางการท่องเที่ยวเชื่อมโยงพื้นที่หนองคาย-นครหลวงเวียงจันทน์ และ/หรือ บึงกาฬ-บอลิคำไซ เกี่ยวกับการจัดงานประเพณีร่วมกัน คือ ฮีต 12 คอง 14 และกิจกรรมการท่องเที่ยวทางเรือตามลำน้ำโขง

3) การศึกษาศักยภาพของอุปทานทางการท่องเที่ยวของพื้นที่เชื่อมโยงประเทศไทยและสปป.ลาว ในพื้นที่ที่มีศักยภาพทางการท่องเที่ยว เช่น มุกดาหาร-สะหวันนะเขต อุบลราชธานี-จำปาสัก เชียงราย-แขวงบ่อแก้ว เป็นต้น

4) การศึกษาศักยภาพของอุปทานทางการท่องเที่ยวของพื้นที่เชื่อมโยงประเทศไทยและประเทศเพื่อนบ้านประเทศอื่นที่มีชายแดนติดกับประเทศไทย เช่น กัมพูชา พม่า เป็นต้น

บรรณานุกรม

- กรมการท่องเที่ยว. (2557). แผนยุทธศาสตร์และกลยุทธ์พัฒนาการท่องเที่ยว กรมการท่องเที่ยว ปี พ.ศ. 2557 – 2560. กรมการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. สืบค้นจาก <http://newdot2.samartmultimedia.com/home/details/11/669/2224>
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2555). การท่องเที่ยว. ค้นข้อมูล 1 กันยายน 2558, จาก http://osthailand.nic.go.th/masterplan_area/userfiles/files/Tourism.pdf
- กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2554). แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2555-2559. สืบค้นจาก <http://www.mots.go.th/download/ImplementationOfThePolicy/NotificationOfTheNationalTourismPolicy.PDF>
- กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2558). ยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวไทย พ.ศ. 2558 – 2560. สืบค้นจาก http://www.mots.go.th/ewt_dl_link.php?nid=7114
- กัลยา สว่างคง (2558). *การประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในมุมมองของนักท่องเที่ยว กรณีศึกษา แหล่งท่องเที่ยวประเภทน้ำตกในจังหวัดสระบุรี*. วารสารสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ปีที่ 18 (มกราคม-ธันวาคม).
- ชาตรี สัมมะวัฒนา. (ม.ป.ป.). *ปีศาจกับโอกาสทางการค้าและเส้นทางโลจิสติกส์ใหม่*. สำนักความร่วมมือการค้าและการลงทุน (กลุ่ม สปป.ลาว/จีนตอนใต้). กรมการค้าต่างประเทศ. สืบค้นจาก http://bts.dft.go.th/btsc/files/Border%20Trade%20Service%20Center/4.Documentanalysis/3.Laos/2556/10_Economic_opportunities_of_the_bridge_over_the_Mekong_River_at_5_Kan.pdf
- ฉลองศรี พิมพ์สมพงศ์. (2539). อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว. วารสารมนุษยศาสตร์ (Humanities Journal). คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 4(1), p. 23-43.
- ธรรมศักดิ์ โรจนสุนทร. (2542). สรุปผลการสัมมนาการพัฒนาการท่องเที่ยวภาคเหนือ. กรุงเทพฯ: การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.

เทศบาลเมืองหนองคาย. (2559). แผนยุทธศาสตร์การพัฒนา พ.ศ. 2560 – 2563. เทศบาลเมืองหนองคาย อำเภอเมืองหนองคาย จังหวัดหนองคาย.

เทิดชาย ช่วยบำรุง (2557). *แนวทางการปฏิรูปการท่องเที่ยวไทย*. TAT Tourism Journal. ฉบับที่ 4 (ตุลาคม – ธันวาคม).

มนัส สุวรรณ และคณะ. (2541). การจัดการการท่องเที่ยว. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

มานิช พรหมปัญญา และคณะ (2556). แนวทางการเตรียมความพร้อมการท่องเที่ยวเชิงพุทธของจังหวัดอุบลราชธานีเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน. วารสารการบริการและการท่องเที่ยวไทย. ปีที่ 8 ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม - ธันวาคม).

มิ่งสรรพ ขาวสอาด และคณะ (2556) เศรษฐศาสตร์ว่าด้วยการท่องเที่ยว. เชียงใหม่ : ล็อกอินดิไซน์เวิร์ค.

บงกช หงส์คำมี. (2542). ความร่วมมือในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวระหว่างประเทศไทยและ สปป.ลาว. รายงานการวิจัยทุนสนับสนุนจากงบประมาณแผ่นดิน. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. สืบค้น <http://cuir.car.chula.ac.th/handle/123456789/31204>.

บุญทวี ดวงโพธิ์ศรี. (2553). การประเมินศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบมีส่วนร่วมบริเวณ ป่าสงวนแห่งชาติ ภูเขาควาย : กรณีศึกษา บ้านหาดไคร้ เมืองท่าพระบาท แขวงบริคำไซ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว. กรุงเทพฯ. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2548). *การพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน*. ศูนย์วิชาการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. กรุงเทพฯ: เพรส แอนด์ ดีไซน์.

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา. (2549). การพัฒนาและการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยว. กรุงเทพมหานคร: บริษัทเพรส แอนด์ ดีไซน์ จำกัด.

บำเพ็ญ ไตรโสภณและคณะ. (2556). ยุทธศาสตร์การพัฒนากำลังคนกลุ่มอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในเขตภูมิภาคตะวันตกเพื่อการก้าวสู่ประชาคมอาเซียน. *วารสารStamford Journal* 5(1).

ปวีณา งามประภาสม (2560). การศึกษาศักยภาพและการเตรียมความพร้อมในการจัดการท่องเที่ยวชุมชนสำหรับผู้สูงอายุอย่างมีส่วนร่วม กรณีศึกษา ชุมชนท่องเที่ยวบ้านเมาะหลวง อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง. วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ปีที่ 8 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม – ธันวาคม.

ผู้จัดการออนไลน์. (2557). ดันสร้างสะพานข้ามโขงแห่งที่ 5 บึงกาฬ-ปากซัน คาดงบเวนคืน-ก่อสร้าง 3 พันล้าน. 30 กันยายน 2557. สืบค้นจาก

<http://www.manager.co.th/local/viewNews.aspx?NewsID=9570000112478>

ระพีพรรณ ทองหล่อ. (2549). แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวภายใต้ศักยภาพ และข้อจำกัดของกลุ่ม จังหวัดภาคกลางตอนบน /. กรุงเทพฯ :: สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยรามคำแหง,.

วรางคณา ถาวรวิริยตระกูล และสุพัตรา สร้อยเพชร (2546). การศึกษารูปแบบของแหล่งที่พักแรมที่สนับสนุนการท่องเที่ยวในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน กรณีศึกษา จังหวัดหนองคาย.มหาวิทยาลัยขอนแก่น วิทยาเขตหนองคาย. หนองคาย.

วิภา ศรีระทุ.(2551). ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ในอำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์. สารนิพนธ์ วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการวางแผนและการจัดการการท่องเที่ยวเพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อม มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.

วิวัฒน์ชัย บุญยภักดี. (2550). ศักยภาพในการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม. จุลสารการท่องเที่ยว.

ศูนย์วิจัยตลาดการท่องเที่ยว การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2559). แหล่งท่องเที่ยว. สืบค้นจาก <http://tatic.tourismthailand.org/>

เศกสรรค์ ยงวนิชย์ และ คณะ (2550). รายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เรื่อง การศึกษาศักยภาพพื้นที่เพื่อการพัฒนายุทธศาสตร์การท่องเที่ยวชายแดนไทย-สปป.ลาว กรณีศึกษาจังหวัดหนองคายและนครหลวงเวียงจันทน์. สนับสนุนโดยสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.)

เศรษฐวิสุทธ์ พรหมสิทธิ์ (ม.ป.ป.) ความพร้อมในการรองรับการท่องเที่ยวอันมีมนูในประเทศไทย.วารสาร รัชต์ภาคย์. ฉบับพิเศษ ครบรอบ 23 ปี.

สภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2557). ข้อเสนอแนวทางการฟื้นฟูการท่องเที่ยวของประเทศไทย. สืบค้นจาก

http://www.thailandtourismcouncil.org/imgadmins/news_file/TCT_news_file_th_2014-06-18_15-44-41.pdf

สถานเอกอัครราชทูต ณ เวียงจันทน์. (2552).ไขประตูสู่ลาว พิมพ์ครั้งที่ 2. สืบค้นจาก

http://vientiane.thaiembassy.org/upload/pdf/unlocking_laos/Lao_booklet_2ed.pdf

สถานเอกอัครราชทูต ณ เวียงจันทน์. (2553). ฉลอง 60 ปี ความสัมพันธ์ทางการทูตไทย-ลาว. สืบค้นจาก

http://vientiane.thaiembassy.org/upload/pdf/unlocking_laos/Lao_booklet%203rd_ed.pdf

สัจจาวุฒิ รอดสำราญ. (2551). การส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวระหว่างไทย ลาวและกัมพูชา ภายใต้กรอบของความตกลงในระดับอนุภูมิภาค. วิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโท. กรุงเทพฯ:

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. สืบค้น

<https://cuir.car.chula.ac.th/handle/123456789/15877>.

สำนักความร่วมมือการค้าและการลงทุน. (2556). จุดผ่านแดนบริเวณชายแดนไทย-ลาว. สำนักความร่วมมือการค้าและการลงทุน. กรมการค้าต่างประเทศ. สืบค้นจาก

http://bts.dft.go.th/btsc/files/Border_crossing/Border_crossingPDRLaos010556.pdf

f

สำนักงานจังหวัดบึงกาฬ. (ม.ป.ป.). แผนพัฒนาจังหวัดบึงกาฬ ฉบับปี 2557-2560 (ฉบับทบทวน).

สำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (2560). แผนพัฒนาการท่องเที่ยว ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐

- ๒๕๖๔). กรุงเทพฯ : สำนักงานกิจการโรงพิมพ์องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก.

สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (2546) เอกสารชุดฝึกอบรมทางไกล

หลักสูตรการจัดการการท่องเที่ยวชุมชนอย่างยั่งยืน. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

สำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 1. (2558). แผนพัฒนากลุ่มจังหวัด

4 ปี (พ.ศ.2558 -2561). กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 1 (อุดรธานี เลย

หนองบัวลำภู หนองคาย บึงกาฬ). สืบค้นจาก [http://www.osmnortheast-](http://www.osmnortheast-n1.moi.go.th/ud/)

[n1.moi.go.th/ud/](http://www.osmnortheast-n1.moi.go.th/ud/)

สุพัตรา สร้อยเพชร (2550). การศึกษาความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยวในเขตอำเภอเมือง จังหวัด

หนองคาย.มหาวิทยาลัยขอนแก่น วิทยาเขตหนองคาย. หนองคาย.

- สุริยา จันทระจ่าง. (2557). ทิศทางการพัฒนาภาคตะวันออกเฉียงเหนือและกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 1 และตอนบน 2 ในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11. สืบค้นจาก
<http://www.clinictech.most.go.th/online/filemanager/fileclinic/F1/files/sciregion-meeting1.pdf>
- หอสมุดแห่งชาติเฉลิมพระเกียรติ ฯ นครพนม (ม.ป.ป.). "อีตีสบสอง" ประเพณี 12 เดือนอีสาน. สืบค้นจาก
<http://www.finearts.go.th/nakhonphanomlibrary/parameters/km/item/อีตีสบสอง-ประเพณี-12-เดือนอีสาน>
- อริป อุทัยพัฒนานนท์, นิสรา อารุณี, และ รุ่งจิต จารุพงษ์ทวี. (2554). แผนที่ท่องเที่ยวพุทธสถานตามเส้นทางเลียบแม่น้ำโขง จังหวัดหนองคาย. วารสารวิชาการ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ปีที่ 10, หน้า 46 – 64.
- อารีย์ นัยพินิจ และคณะ.(2557). การศึกษาศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงศาสนาของวัดในกลุ่มจังหวัดร้อยแก่นสารสินธุ์. *Panyapiwat Journal* 5(1), July - December 2013, 31-40.
- TAT Review Magazine. (2556). ทักษะของผู้ประกอบการท่องเที่ยวที่มีต่อการเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC). ไตรมาสที่ 2/2556 เมษายน-มิถุนายน 2556. สืบค้นจาก
<http://etatjournal.com/mobile/index.php/menu-read-tat/menu-2013/menu-2013-apr-jun/9-aec>
- Buhalis, D., & Amaranggana, A. (2013). Smart tourism destinations. In *Information and communication technologies in tourism 2014* (pp. 553-564). Springer International Publishing Switzerland.
- Butler, E. A., & Knudson, D. M. (1977). *Recreational carrying capacity*. Purdue University, Department of Forestry and Natural Resources for Division of Outdoor Recreation, Indiana Department of Natural Resources.
- Cohen, J.M. and Uphoff, N. (1980). Participation's Place in Rural Development: Seeking Clarity through Specificity. *World Development*, 8, 213-235.
- Collier, & Harraway. (1997). *Principles of Tourism*. Auckland: Longman Paul Ltd.,

Dimitrios Buhalis and Aditya Amaranggana (2014) Smart Tourism Destinations. p.557.

Lao National Tourism Organization (2007) Lao PDR Tourism Strategy 2006-2020
Vientiane, Lao PDR.

Laotourism.org. (2016). City/Resort. Retrieve from
<http://www.laotourism.org/vientiane%20municipality.htm>

Nonthapot, Sakkarin and Wattanakul, Thanet. (2013). Demand Regional Tourists
Visiting Lao People's Democratic Republic: A Dynamic Panel Data Approach,
Journal of Environmental Management and Tourism, 4(1) pp. 21-28.

Page, Stephen J. (2003). Tourism Management: managing change covers the
fundamentals of tourism, introducing the following key concepts: . Retrieve
from
https://books.google.co.th/books?id=DS0sBgAAQBAJ&pg=PR3&hl=th&source=gbs_selected_pages&cad=3#v=onepage&q&f=false

Swarbrooke, John and Horner, Susan. 2007. Consumer Behavior in Tourism, 2nd
edition, Butterworth-Heinemann, Oxford.

Tourism Development Department. (2016). Statistical Report on Tourism in Laos.
Ministry of Information, Culture and Tourism: Tourism Research Division.
Vientiane, Lao PDR.

Vanhove, Norbert. (2005). Economics of Tourism Destinations. Retrieve from
<http://www.globalspec.com/reference/42852/203279/the-economics-of-tourism-destinations>.

Williams, P. W., & Gill, A. (1994). Tourism Carrying Capacity Management Issues. In
William F. Theobald (ed.) Global Tourism: The Next Decade. Butterworth-
Heinemann Limited. Oxford: Jordan Hill. pp.174-187.

World Economic Forum. (2017). The Travel & Tourism Competitiveness Report 2017.

Retrieve from http://ev.am/sites/default/files/WEF_TTCR_2017.pdf.

ภาคผนวก 1

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสำรวจศักยภาพด้านการรองรับของพื้นที่

ชื่อแหล่งท่องเที่ยว.....รหัส.....
 ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด.....ประเทศ.....
 ผู้สำรวจ.....วันที่สำรวจ.....

1. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐาน

1.1 ห้องสุขา

ห้องน้ำชาย จำนวน.....ห้อง ลักษณะ ☐ ซักโครก ☐ ตักราด (☐ นั่งยอง ☐ โถนั่ง) ☐ อื่น ๆ ระบุ.....
 โถปัสสาวะชาย จำนวน.....โถ
 ห้องน้ำหญิง จำนวน.....ห้อง ลักษณะ ☐ ซักโครก ☐ ตักราด (☐ นั่งยอง ☐ โถนั่ง) ☐ อื่น ๆ ระบุ.....

 ห้องน้ำคนพิการ จำนวน.....ห้อง ลักษณะ ☐ ซักโครก ☐ ตักราด (☐ นั่งยอง ☐ โถนั่ง) ☐ อื่น ๆ ระบุ.....

 ความสะอาดโดยรวม ☐ มาก ☐ ปานกลาง ☐ ไม่สะอาด
 ค่าใช้จ่าย ☐ ฟรี ☐ มีค่าใช้จ่าย เป็นเงิน (โปรดระบุหน่วยเงิน บาท/กิบ)
 มีผู้ดูแลรักษาความสะอาด ☐ ไม่มี ☐ มี โดย.....(ระบุผู้รับผิดชอบ) จำนวน.....คน
 มีการทำความสะอาด ☐ ทุกวัน ☐ ทุกสัปดาห์ ☐ ทุกเดือน ☐ อื่นๆ โปรดระบุ.....
 ความกลมกลืนของห้องสุขากับสถานที่ ☐ กลมกลืนมาก ☐ กลมกลืนปานกลาง ☐ ไม่กลมกลืน
 หมายเหตุ

1.2 การจัดการขยะ

มีถังขยะ จำนวน ถัง ปริมาณขยะ ☐ เต็มถัง/ล้นถัง ☐ ปานกลาง ☐ น้อย
 รอบการรวบรวมขยะไปกำจัด ☐ ทุกวัน ☐ ทุกสัปดาห์ ☐ ทุกเดือน ☐ อื่นๆ โปรดระบุ.....
 การกระจายถังขยะ ☐ กระจายทั่วบริเวณ ☐ มีที่เดียว ระบุ..... ☐ อื่นๆ ระบุ.....
 มีผู้ดูแลจัดการขยะ ☐ ไม่มี ☐ มี โดย.....(ระบุผู้รับผิดชอบ) จำนวน.....คน
 ความกลมกลืนของถังขยะกับสถานที่ ☐ กลมกลืนมาก ☐ กลมกลืนปานกลาง ☐ ไม่กลมกลืน
 หมายเหตุ

1.3 ที่นั่งพักผ่อน

มีที่นั่งพักผ่อน จำนวน ที่นั่ง
 การกระจายที่นั่ง ☐ กระจายทั่วบริเวณ ☐ มีที่เดียว ระบุ..... ☐ อื่นๆ ระบุ.....
 ความร่มรื่น ☐ มาก ☐ ปานกลาง ☐ น้อย
 หมายเหตุ

- 1.4 ที่จอดรถ (อธิบายลักษณะที่จอดรถ จำนวนที่จอดรถ รถยนต์กี่คัน รถบัสกี่คัน ความกว้างของพื้นที่ การจัดการ
การจอดรถ ฟรีหรือเสียค่าใช้จ่ายอย่างไร ความปลอดภัย ผู้ดูแลที่จอดรถ)
ที่จอดรถตู้ จำนวน.....คัน ที่จอดรถบัส จำนวน.....คัน ที่จอดรถยนต์ จำนวน.....คัน
อื่นๆ ระบุ.....
การแยกที่จอดรถ ☐ มีการแยกประเภท ☐ จอดรวมกันหมด ☐ อื่นๆ ระบุ.....
มีผู้ดูแลการจอดรถ ☐ ไม่มี ☐ มี โดย..... (ระบุผู้รับผิดชอบ) จำนวน.....คน
ค่าใช้จ่าย ☐ ฟรี ☐ มีค่าใช้จ่าย เป็นเงิน (โปรดระบุหน่วยเงิน บาท/กบ คิดอัตราอย่างไร)
การจัดการการจอดรถ ☐ จอดได้ตามอิสระ ☐ มีการจัดการ ระบุ..... ☐ อื่นๆ ระบุ.....
หมายเหตุ

- 1.5 ที่พักใกล้เคียง ในระยะไม่เกิน 1 กิโลเมตร
☐ โรงแรมขนาดใหญ่ มากกว่า 80 ห้อง จำนวน.....แห่ง
☐ โรงแรมขนาดกลาง มากกว่า 40 ห้อง จำนวน.....แห่ง
☐ โรงแรมขนาดเล็ก ไม่เกิน 40 ห้อง จำนวน.....แห่ง
☐ รีสอร์ท จำนวน.....แห่ง
☐ โฮมสเตย์ จำนวน.....แห่ง
☐ พื้นที่กางเต็นท์ รองรับคนได้ประมาณ.....คน
☐ อื่นๆ ระบุ.....
หมายเหตุ

- 1.6 ร้านอาหารใกล้เคียง ในระยะ 50 เมตร
☐ ร้านอาหารขนาดใหญ่ จำนวน.....แห่ง
☐ ร้านอาหารขนาดกลาง จำนวน.....แห่ง
☐ ร้านอาหารขนาดเล็ก จำนวน.....แห่ง
☐ อื่นๆ ระบุ.....
ราคาอาหารโดยรวม ☐ แพง ☐ ปานกลาง ☐ ย่อมเยา
หมายเหตุ

- 1.7 การดูแลรักษา ปรับปรุงพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว
มีผู้ดูแลรักษา ปรับปรุงพื้นที่ ☐ ไม่มี ☐ มี โดย..... (ระบุผู้รับผิดชอบ) จำนวน.....คน
มีการดูแลรักษา ปรับปรุงพื้นที่อย่างไร.....

หมายเหตุ

.....

1.8 กฎระเบียบ ข้อควรระวังในการเข้าใช้แหล่งท่องเที่ยว

กฎระเบียบ ☐ ไม่มี ☐ มี โดยมีผู้รับผิดชอบ..... จำนวน.....คน

แสดงกฎระเบียบให้นักท่องเที่ยวเห็น ☐ ไม่ชัดเจน ☐ ชัดเจน โดย

ข้อควรระวัง.....

หมายเหตุ

.....

1.9 การรักษาความปลอดภัย

เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ☐ ไม่มี ☐ มี โดย..... (ระบุผู้รับผิดชอบ) จำนวน.....คน

การรักษาความปลอดภัยในลักษณะอื่น.....

หมายเหตุ

.....

1.10 สัญญาณโทรศัพท์

☐ True ☐ AIS ☐ DTAC ☐ Lao Telecom ☐ Unitel ☐ Beeline ☐ ETL ☐ อื่นๆ ระบุ

หมายเหตุ

.....

1.11 สาธารณูปโภคพื้นฐาน

ไฟฟ้า ☐ ไม่มี ☐ มี

ประปา ☐ ไม่มี ☐ มี

☐ อื่น ๆ

2. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยว

2.1 การคมนาคม

ความสะดวกเส้นทางคมนาคมโดยรวม ☐ เดินทางได้สะดวก ☐ ขรุขระปานกลาง ☐ ขรุขระมาก

ความลาดชันของเส้นทาง ☐ เป็นพื้นราบ ☐ ลาดชันปานกลาง ☐ ลาดชันมาก

ลักษณะถนนโดยรวม ☐ ถนนลาดยาง ☐ ถนนคอนกรีต ☐ ถนนดินแดง ☐ อื่นๆ ระบุ.....

ป้ายบอกทาง ☐ ชัดเจนหาง่าย ☐ ปานกลางพอหาได้ ☐ ไม่มี/หาไม่เจอ

สถานที่สำคัญ สถานที่ท่องเที่ยว ชุมชนใกล้เคียง

ระบุสถานที่..... ระยะทาง.....กิโลเมตร ระยะเวลา.....

ระบุสถานที่..... ระยะทาง.....กิโลเมตร ระยะเวลา.....

ระบุสถานที่..... ระยะทาง.....กิโลเมตร ระยะเวลา.....

หมายเหตุ

.....

2.2 บริการยานพาหนะสาธารณะ (มียานพาหนะให้บริการมายังแหล่งท่องเที่ยวหรือไม่ อย่างไร ค่าใช้จ่ายเป็นอย่างไร เวลาในการให้บริการ ระยะทาง ระยะเวลาในการเดินทางโดยประมาณ)

บริการยานพาหนะสาธารณะเดินทางมายังแหล่งท่องเที่ยว จากสถานที่สำคัญใกล้เคียง ระบุ

สถานที่..... ระยะทาง.....กิโลเมตร

☐ รถบัส ค่าใช้จ่าย.....(ระบุหน่วยเงิน บาท/กิโล) ระยะเวลาเดินทาง.....

☐ รถตู้ ค่าใช้จ่าย.....(ระบุหน่วยเงิน บาท/กิโล) ระยะเวลาเดินทาง.....

☐ รถสองแถว ค่าใช้จ่าย..... (ระบุหน่วยเงิน บาท/กิโล) ระยะเวลาเดินทาง.....

☐ รถมอเตอร์ไซด์ ค่าใช้จ่าย..... (ระบุหน่วยเงิน บาท/กิโล) ระยะเวลาเดินทาง.....

☐ รถแท็กซี่ ค่าใช้จ่าย..... (ระบุหน่วยเงิน บาท/กิโล) ระยะเวลาเดินทาง.....

☐ รถสามล้อถีบ ค่าใช้จ่าย..... (ระบุหน่วยเงิน บาท/กิโล) ระยะเวลาเดินทาง.....

☐ รถสามล้อเครื่อง ค่าใช้จ่าย..... (ระบุหน่วยเงิน บาท/กิโล) ระยะเวลาเดินทาง.....

☐ อื่นๆ ระบุ..... ค่าใช้จ่าย.....(ระบุหน่วยเงิน บาท/กิโล) ระยะเวลาเดินทาง.....

หมายเหตุ

.....

2.3 การจัดเส้นทาง ภายในแหล่งท่องเที่ยว

เส้นทางเดินทางท่องเที่ยว ☐ เป็นระเบียบ ☐ ปานกลาง ☐ ไม่เป็นระเบียบ

ความสะดวกในการเดินเท้า ☐ สะดวกมาก ☐ ปานกลาง ☐ ลำบาก

การคำนึงถึงผู้พิการ ☐ ไม่มี ☐ มี ระบุ.....

มีป้ายบอกทาง ☐ ชัดเจนหาง่าย ☐ พอหาได้ ☐ ไม่มี/หาไม่เจอ/หายาก

หมายเหตุ

2.4 มัคคุเทศก์ ยานพาหนะบริการนำเที่ยว

มัคคุเทศก์ ☐ ไม่มี ☐ มี ระบุจำนวน/ประเภท.....
 ค่าใช้จ่ายมัคคุเทศก์ ☐ ไม่มีค่าใช้จ่าย ☐ มีค่าใช้จ่าย ระบุค่าใช้จ่าย.....
 มียานพาหนะบริการนำเที่ยว ☐ ไม่มี ☐ มี ระบุจำนวน/ประเภท.....
 ค่าใช้จ่ายยานพาหนะบริการนำเที่ยว ☐ ไม่มีค่าใช้จ่าย ☐ มีค่าใช้จ่าย ระบุค่าใช้จ่าย.....
 หมายเหตุ

2.5 แผนที่ ป้ายบอก ณ จุดท่องเที่ยว ข้อมูลจุดท่องเที่ยว

แผนที่ ☐ ไม่มี ☐ มี ระบุลักษณะแผนที่ ☐ ป้ายขนาดใหญ่ ☐ เอกสารแจก ☐ อื่นๆ ระบุ.....
 ป้ายบอก ณ จุดท่องเที่ยว ☐ ชัดเจนหาง่าย ☐ ปานกลาง ☐ ไม่มี/หาไม่เจอ/หายาก
 ข้อมูล ณ จุดท่องเที่ยว ☐ ชัดเจนเพียงพอ ☐ ปานกลาง ☐ ไม่มีข้อมูล
 ความกลมกลืนของป้ายกับสถานที่ ☐ กลมกลืนมาก ☐ ปานกลาง ☐ ไม่กลมกลืน
 หมายเหตุ

2.6 ศูนย์บริการและให้ข้อมูลนักท่องเที่ยว

มีศูนย์บริการและให้ข้อมูลนักท่องเที่ยว ☐ ไม่มี ☐ มี ระบุลักษณะ.....
 เจ้าหน้าที่บริการ ☐ ไม่มี ☐ มี โดย..... (ระบุผู้รับผิดชอบ) จำนวน.....คน
 ให้บริการ/ข้อมูลอะไรบ้าง ระบุ.....
 หมายเหตุ

2.7 สภาพแวดล้อมมลภาวะ

มลภาวะทางเสียง ☐ เสียงสงบ ☐ ปานกลาง ☐ เสียงดัง ระบุที่มีของเสียง.....
 มลภาวะทางกลิ่น ☐ สดชื่น ☐ ปานกลาง ☐ มีกลิ่นเหม็น ระบุที่มีของกลิ่น.....
 มลภาวะอากาศ ☐ อากาศบริสุทธิ์ ☐ ปานกลาง ☐ มีฝุ่นควันรบกวน ระบุที่มาของมลภาวะ.....
 มลภาวะทางน้ำ ☐ แหล่งน้ำสะอาด ☐ ปานกลาง ☐ น้ำเน่าเหม็น ระบุที่มาของมลภาวะ.....
 หมายเหตุ

2.8 ร้านจำหน่ายสินค้า ใกล้เคียงในระยะ 50 เมตร

☐ ร้านจำหน่ายสินค้าขนาดใหญ่ จำนวน.....แห่ง

[] ร้านจำหน่ายสินค้าขนาดกลาง จำนวน.....แห่ง

[] ร้านจำหน่ายสินค้าขนาดเล็ก จำนวน.....แห่ง

[] อื่นๆ ระบุ.....

สินค้าผลิตภัณฑ์จากชุมชน [] ไม่มี [] มี ระบุผลิตภัณฑ์.....ระบุจำนวนร้าน.....แห่ง

ราคาสินค้าโดยรวม [] แพง [] ปานกลาง [] ย่อมเยา

หมายเหตุ

.....

.....

2.9 สัญญาณอินเทอร์เน็ต (มีสัญญาณอินเทอร์เน็ตหรือไม่ มีสัญญาณใดบ้าง 3G Wifi ความแรงความเร็วของสัญญาณค่าใช้จ่าย)

[] True ความเร็ว 1 2 3 4 5 [] AIS ความเร็ว 1 2 3 4 5

[] DTAC ความเร็ว 1 2 3 4 5 [] Lao Telecom ความเร็ว 1 2 3 4 5

[] Unitel ความเร็ว 1 2 3 4 5 [] Beeline ความเร็ว 1 2 3 4 5

[] ETL ความเร็ว 1 2 3 4 5 [] อื่นๆ ระบุ..... ความเร็ว 1 2 3 4 5

[] Free Wifi [] Wifi แบบเสียค่าใช้จ่าย ระบุค่าใช้จ่าย.....ความเร็ว 1 2 3 4 5

หมายเหตุ

.....

.....

ผู้สำรวจ _____ วันที่สำรวจ _____

แบบสัมภาษณ์หน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว

(Semi-structured Interview guide for governmental organizations related to tourism)

ชื่อหน่วยงาน _____

ที่ตั้ง _____

หน้าที่ความรับผิดชอบทางการท่องเที่ยว

พื้นที่

☐ หนองคาย ประเทศไทย ☐ บึงกาฬ ประเทศไทย

☐ เวียงจันทน์ สปป.ลาว ☐ บอลิคำไซ สปป.ลาว

1) นโยบายและแผนการดำเนินงานทางการท่องเที่ยวในพื้นที่

1.1 นโยบายของหน่วยงานด้านการท่องเที่ยว คือ

.....

.....

.....

1.2 แผนการดำเนินงานด้านการท่องเที่ยว ประกอบด้วย

.....

.....

.....

1.3 กิจกรรม/โครงการที่เกี่ยวข้องหรือสนับสนุนภาคการท่องเที่ยวในพื้นที่

1.3.1 กิจกรรม/โครงการที่กำลังดำเนินการหรือได้รับอนุมัติให้ดำเนินการ ประกอบด้วย

.....

.....

.....

.....

.....

1.3.2 กิจกรรม/โครงการที่มีแนวโน้มสูงว่าจะได้ดำเนินการในอนาคต (1-3 ปี ข้างหน้า) ประกอบด้วย

.....

.....

.....

.....

- 2) การสร้างเครือข่ายความร่วมมือกับหน่วยงานอื่นเพื่อประสานความร่วมมือทางด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่

.....

.....

.....

- 3) ปัญหา/อุปสรรค ที่ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่

.....

.....

.....

- 4) ความคิดเห็นที่มีต่อ จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรคของการจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่เชื่อมโยง
ประเทศไทย-ลาว (หนองคาย-เวียงจันทน์ / บึงกาฬ-บอลิคำไซ)

จุดแข็ง 1).....

2).....

3)

จุดอ่อน 1).....

2).....

3)

โอกาส 1)

2).....

3)

อุปสรรค 1).....

2).....

3).....

- 5) ข้อเสนอแนะต่อการพัฒนาด้านการจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่เชื่อมโยงประเทศไทย-ลาว (หนองคาย-
เวียงจันทน์ / บึงกาฬ-บอลิคำไซ)

.....

.....

.....

ผู้ให้สัมภาษณ์

ตำแหน่ง

โทรศัพท์

ผู้สัมภาษณ์ วันที่สัมภาษณ์

แบบสัมภาษณ์ประชาชนในพื้นที่
(Semi-structured Interview guide for local communities)

พื้นที่

- ☐ หนองคาย ประเทศไทย ☐ บึงกาฬ ประเทศไทย
☐ เวียงจันทน์ สปป.ลาว ☐ บอลิคำไซ สปป.ลาว

ชื่อพื้นที่

ที่ตั้ง

1) สถานการณ์การท่องเที่ยวในพื้นที่

1.1 ตลาดนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเยี่ยมเยือน

.....

1.2 ฤดูกาลที่เหมาะสมสำหรับการท่องเที่ยวในพื้นที่

.....

1.3 แนวโน้มความนิยมของการท่องเที่ยวในพื้นที่ เมื่อเทียบกับอดีตในช่วง 2-3 ปีที่ผ่านมา

.....

1.4 สภาพการณ์แข่งขันของธุรกิจการท่องเที่ยวในพื้นที่

.....

2) ระดับและรูปแบบของการมีส่วนร่วมของชุมชนต่อการจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่

2.1 ระดับการมีส่วนร่วม (มาก/ปานกลาง/น้อย)

.....

2.2 รูปแบบของการมีส่วนร่วม

.....

3) การกระจายรายได้จากภาคการท่องเที่ยวสู่ชุมชนท้องถิ่น

3.1 ประชาชนในท้องถิ่นมีรายได้จากการท่องเที่ยวจากกิจกรรมใดบ้าง

.....

.....

3.2 ท่านคิดว่าการกระจายรายได้จากภาคการท่องเที่ยวที่เป็นธรรมแก่คนในท้องถิ่นหรือไม่ จงอธิบาย

.....

.....

4) จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรคของการจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่

จุดแข็ง 1).....

2).....

3)

จุดอ่อน 1).....

2).....

3)

โอกาส 1)

2).....

3)

อุปสรรค 1).....

2).....

3).....

5) ความคิดเห็นทางด้านจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรคของการจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่เชื่อมโยงประเทศไทย-ลาว (หนองคาย-เวียงจันทน์ / บึงกาฬ-บอลิคำไซ)

จุดแข็ง 1).....

2).....

3)

จุดอ่อน 1).....

2).....

3)

โอกาส 1)

2).....

3)

อุปสรรค 1).....

2).....

3).....

6) ข้อเสนอแนะเพื่อการพัฒนาด้านการจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่เชื่อมโยงประเทศไทย-ลาว (หนองคาย-เวียงจันทน์ / บึงกาฬ-บอลิคำไซ)

.....

ผู้ให้สัมภาษณ์

บทบาทในชุมชน/พื้นที่ โทรศัพท์

ผู้สัมภาษณ์ วันที่สัมภาษณ์

แบบสัมภาษณ์ผู้จัดการแหล่งท่องเที่ยว

(Semi-structured Interview guide for tourist attraction manager)

ชื่อ/รหัสแหล่งท่องเที่ยว _____
ที่ตั้ง _____

1) สถานการณ์การท่องเที่ยวของแหล่งท่องเที่ยว

.....
.....

2) ระดับความนิยมของแหล่งท่องเที่ยวในปัจจุบัน และแนวโน้มในอนาคต (1-3 ปีข้างหน้า)

.....
.....

3) ตลาดนักท่องเที่ยวของแหล่งท่องเที่ยว

3.1 ตลาดนักท่องเที่ยวหลัก

.....
.....

3.2 ตลาดนักท่องเที่ยวที่ผ่านคาดหวังให้มาเยี่ยมชม (พร้อมระบุเหตุผล)

.....
.....

4) แนวทางการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว

4.1 แนวทางการบริหารจัดการด้านสิ่งแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยว

.....
.....
.....

4.2 แนวทางการบริหารจัดการด้านสวัสดิภาพและความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว

.....
.....
.....

4.3 แนวทางการประสานความร่วมมือกับหน่วยงานอื่นเพื่อพัฒนาประสิทธิภาพการให้บริการนักท่องเที่ยว

.....
.....
.....

4.4 แนวทางการให้คนท้องถิ่น/องค์กรต่าง ๆ เข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว

4.4.1 ความร่วมมือกับภาคประชาชนท้องถิ่น

.....

.....

4.4.2 ความร่วมมือกับองค์กรต่าง ๆ

.....

.....

5) สื่อ/วิธีการที่ใช้ในการโฆษณาประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว

.....

.....

6) จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรคของการจัดการภายในแหล่งท่องเที่ยว

จุดแข็ง 1).....

2).....

3)

จุดอ่อน 1).....

2).....

3)

โอกาส 1)

2).....

3)

อุปสรรค 1).....

2).....

3).....

7) ข้อเสนอแนะเพื่อการพัฒนา/ปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพด้านการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว

.....

.....

.....

.....

ผู้ให้สัมภาษณ์

ตำแหน่ง

โทรศัพท์

ผู้สัมภาษณ์ วันที่สัมภาษณ์

แบบสัมภาษณ์ผู้ประกอบการทางการท่องเที่ยว

(Semi-structured Interview guide for tourism related entrepreneurs)

ประเภทของสถานประกอบการ

- ☐ ธุรกิจนำเที่ยว ☐ ธุรกิจที่พักแรม ☐ ธุรกิจบริการอาหารและเครื่องดื่ม ☐ ธุรกิจคมนาคมขนส่ง
☐ ธุรกิจจำหน่ายสินค้าและของที่ระลึก ☐ ธุรกิจนันทนาการและความบันเทิง

ชื่อสถานประกอบการ _____

ที่ตั้ง _____

พื้นที่ศึกษา

- ☐ หนองคาย ประเทศไทย ☐ บึงกาฬ ประเทศไทย
☐ เวียงจันทน์ สปป.ลาว ☐ บอลิคำไซ สปป.ลาว

1) สถานการณ์การท่องเที่ยวในพื้นที่

.....

.....

.....

2) สภาพการณ์ของธุรกิจในปัจจุบันเมื่อเปรียบเทียบกับอดีตในช่วง 2-3 ปีที่ผ่านมา

.....

.....

.....

3) ตลาด/กลุ่มนักท่องเที่ยวหลักที่เดินทางมาท่องเที่ยวในพื้นที่

.....

.....

.....

4) แนวโน้มการเติบโตของการท่องเที่ยวในพื้นที่ และผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อธุรกิจ

.....

.....

.....

5) รายชื่อแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ศึกษาที่ได้รับความนิยม 5 อันดับแรก

- 1).....
- 2).....
- 3).....
- 4).....
- 5).....

6) จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรคของการจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่เชื่อมโยงประเทศไทย-ลาว (หนองคาย-เวียงจันทน์ / บึงกาฬ-บอลิคำไซ)

- จุดแข็ง 1).....
- 2).....
- 3)

- จุดอ่อน 1).....
- 2).....
- 3)

- โอกาส 1)
- 2).....
- 3)

- อุปสรรค 1).....
- 2).....
- 3).....

7) ข้อเสนอแนะเพื่อการพัฒนาด้านการจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่เชื่อมโยงประเทศไทย-ลาว (หนองคาย-เวียงจันทน์ / บึงกาฬ-บอลิคำไซ)

.....

.....

.....

.....

ผู้ให้สัมภาษณ์

ตำแหน่ง

โทรศัพท์

ผู้สัมภาษณ์

วันที่สัมภาษณ์

แบบประเมินศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว
การศึกษาศักยภาพของอุปทานการท่องเที่ยวสองฝั่งโขงในจังหวัดหนองคายและบึงกาฬเชื่อมโยงกับ
สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ชื่อแหล่งท่องเที่ยว.....

สถานที่ตั้ง.....

ตัวชี้วัดด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพ					หมายเหตุ
	1 น้อย ที่สุด	2 น้อย	3 ปาน กลาง	4 มาก	5 มาก ที่สุด	
1. ความดึงดูดใจ / คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว 1.1 ความสวยงามทางธรรมชาติ/สภาพภูมิทัศน์ 1.2 ความเก่าแก่ทางประวัติศาสตร์/โบราณวัตถุ/โบราณสถาน 1.3 ความสำคัญทางศาสนา 1.4 ความมีเอกลักษณ์ทางด้านวิถีชีวิต/วัฒนธรรม/ประเพณีท้องถิ่น 1.5 ความโดดเด่นของแหล่งท่องเที่ยว 1.6 ความศรัทธา/ความเชื่อที่เกี่ยวข้องกับแหล่งท่องเที่ยว 1.7 การมีอัยยาศัยไมตรีของคนท้องถิ่น 1.8 การได้รับความประทับใจ/ประสบการณ์ทางการท่องเที่ยวที่แปลกใหม่						
2. ความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว 2.1 ความสะดวกในการเดินทางเข้าถึง 2.2 สภาพของถนนหนทาง 2.3 แหล่งท่องเที่ยวอยู่ในเส้นทางท่องเที่ยวหรือสามารถเชื่อมโยงกับเส้นทางท่องเที่ยวหลักได้ 2.4 มีรถโดยสารสาธารณะให้บริการไปยังแหล่งท่องเที่ยวโดยตรง						

ตัวชี้วัดด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพ					หมายเหตุ
	1 น้อย ที่สุด	2 น้อย	3 ปาน กลาง	4 มาก	5 มาก ที่สุด	
2.5 ความสะดวกด้านสถานที่จอดรถเพื่อการเข้าชมแหล่งท่องเที่ยว						
3. การบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ 3.1 การบริการด้านร้านค้า/ร้านอาหาร 3.2 การบริการด้านที่พักแรม 3.3 การบริการด้านร้านขายของที่ระลึก 3.4 การจำหน่ายผลิตภัณฑ์ที่ทำจากท้องถิ่น/ผลิตจากวัตถุดิบในท้องถิ่น 3.5 การให้บริการด้านมัคคุเทศก์ในแหล่งท่องเที่ยว 3.6 การบริการด้านห้องสุขา/ห้องอาบน้ำ 3.7 ราคาค่าบริการต่าง ๆ มีความเหมาะสม						
4. ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยว 4.1 ความหลากหลายของกิจกรรมทางการท่องเที่ยว 4.2 ความน่าสนใจของกิจกรรมทางการท่องเที่ยว 4.3 การบริการทางด้านสิ่งบันเทิงต่าง ๆ						
5. ด้านการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยว 5.1 มีเจ้าหน้าที่คอยให้บริการ/ตอบข้อซักถามแก่นักท่องเที่ยว 5.2 การจัดการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกภายในแหล่งท่องเที่ยว						

ตัวชี้วัดด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพ					หมายเหตุ
	1 น้อย ที่สุด	2 น้อย	3 ปาน กลาง	4 มาก	5 มาก ที่สุด	
5.3 การดูแลด้านความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว						
5.4 การประสานความร่วมมือกับหน่วยงานอื่นเพื่อการพัฒนา ประสิทธิภาพการให้บริการทางการท่องเที่ยว						
6. ความมีชื่อเสียง						
6.1 การได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยว/จำนวนนักท่องเที่ยวที่ เดินทางมาเยี่ยมชม						
6.2 แหล่งท่องเที่ยวถูกจัดอยู่ในโปรแกรมทัวร์ของบริษัททัวร์ใน ท้องถิ่น						
7. มาตรการด้านขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว						
7.1 ระบบการจัดเก็บค่าธรรมเนียมการเข้าชมสถานที่						
7.2 การจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวในการเข้าชมสถานที่						
7.3 การกำหนดกฎระเบียบ/ข้อปฏิบัติในการเข้าชมสถานที่เพื่อ ป้องกันการละเมิด/ขัดต่อวัฒนธรรมประเพณีท้องถิ่น						
8.การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น						
8.1 ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการกำหนดทิศทางและตัดสินใจ ทางด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยว						
8.2 การท่องเที่ยวสร้างรายได้ให้กับชุมชนท้องถิ่น						
8.3 การท่องเที่ยวสร้างผลตอบแทนที่เป็นธรรมแก่คนท้องถิ่น						
8.4 การท่องเที่ยวช่วยส่งเสริมด้านเอกลักษณ์และวัฒนธรรม ท้องถิ่น						

ตัวชี้วัดด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	ระดับของศักยภาพ					หมายเหตุ
	1 น้อย ที่สุด	2 น้อย	3 ปาน กลาง	4 มาก	5 มากที่สุด	
คะแนนรวม (เต็ม 180 คะแนน จาก 36 ตัวชี้วัด)						